

Mỹ Hạnh

Chiếc Lá Thu Rơi

Tập 1 - Chương 1

Cúp điện. Căn phòng thiếu cửa sổ , thiếu luôn ánh sáng cần thiết . Mẹ kiếp ! - Người đàn ông vắng tục , tay ném tập hồ sơ xuống bàn , đứng dậy và ngẩn ra :

- Cô tìm ai ?

Cô gái tự bao giờ không rõ đã đứng cách bàn làm việc người đàn ông hai ba bước chân , im lìm chờ đợi . Nghe tiếng hỏi , cô hé môi nói điều chả ăn nhập gì với câu hỏi :

- Thưa ông , tôi tên Linh Mộc Vĩnh Thủy.

- Gì? Người đàn ông trở mắt , cùng lúc điện sáng . Cả hai nhìn rõ nhau không còn tranh tối tranh sáng. Cô gái ngoài tuổi hai lăm , tóc dài tự nhiên , mặt không son phấn , trang phục toàn màu trắng giản dị. Ở cô gái , chả có gì gây ấn tượng , ngoài vẻ mong manh với nét mặt trầm lặng đến lạ lùng.

Người đàn ông ngoài ba lăm , tóc hớt cao , quần áo thẳng nếp , khá điển trai nhờ nước da trắng trẻo và đôi mắt mí to rộp dưới hàng mi dày. Anh ta bước khỏi bàn làm việc , tới gần cô gái , nhìn chăm cô khá táo tợn đưa tay vuốt tóc , lăm bằm :

- Linh Mộc Vĩnh Thủy ? Nghĩa là gì ấy nhỉ?

- Nghĩa là cây thiêu sống mãi nhờ vào nước .

Giọng cô gái hoàn toàn không một chút diễn cảm , không cung bậc , đều đều vừa đủ lọt tai người nghe. Người đàn ông nghech mặt . Quái quỷ ! mình gặp chuyện gì ấy nhỉ ? Cô ta nói tiếng Việt Nam , mang cái họ Nhật Bản , chắc mười mười là thế , và giải thích cặn kẽ tên mình bằng từ Hán của người Trung Hoa . Khẽ lắc đầu , người đàn ông như không muốn bận tâm tới , chỉ hỏi :

- Thưa cô cần gì ?

Cô gái chìa bì thư lấy ra từ ví nhỏ mang trên vai . Người đàn ông mở ra đọc lướt : " Điều động chỉ linh Mộc Vĩnh Thủy đến ban di dời và xây dựng , thuộc công trình 5 Bộ xây dựng ". Đến bây giờ người đàn ông vẫn không hiểu , bởi anh ta không thiếu người , không hề xin trên điều động nhân sự , nhất là với một cô gái nhỏ nhắn , mong manh thế này để làm gì ấy nhỉ ? Đơn vị anh toàn đất đá , sắt thép và không cần bất cứ trang trí nào . Điều anh ta cần là hiệu quả và công việc .

Đôi mắt người đàn ông nhìn chăm chăm vào cô gái vẻ không hiểu lẫn chút bức bối. Cô gái nhìn lại anh không né tránh , ánh mắt không lộ vẻ gì cả . Kín bưng , trừ một điều là cô ta sẵn lòng chờ đợi trong cách nhìn trực diện này . Khá lâu , người đàn ông hỏi :

- Cô có thể cho tôi biết vì sao đến đây không?

- Ông có thể biết ở Bộ.

Quái quỷ ! Cố đề nén cảm giác bức bối đến muốn quát tháo , người đàn ông lại hỏi :

- Thế cô có biết gì trong công việc này ? Làm thư ký , làm đo đạc , thiết kế khảo sát hay...

- Thưa ông , tôi không biết gì cả , nhưng tôi sẽ làm tốt mọi việc ông giao phó ở hiện trường .

Ở hiện trường ư? Nơi đó là đồng ruộng ,sinh lầy lắn một bãi tha ma không nằm trong quy hoạch , hiện hữu hằng thế kỷ với những nấm mồ vô danh không bia mộ . Nơi đó bao nhiêu việc phải làm , di dời hài cốt , đưa hỏa táng , khảo sát địa tầng , ổn định nền móng , có thể phải nện xuống hàng nghìn mét khối đá , sau cùng mới là phần xây dựng nghĩa trang liệt sĩ , tượng đài lẫn công viên. Mỗi người đàn ông nhếch lên vẻ giễu cợt :

- Ở hiện trường chỉ mỗi việc đào xới những nấm mồ , thu nhập hài cốt thừa cô.

- Vâng , tôi hiểu.

họ vẫn đứng giữa phòng và câu đáp của linh Mộc Vĩnh Thủy khiến người đàn ông hoàn toàn bất ngờ , bất giác anh ta ngẩn ra , buột miệng :

- Đó không phải là công việc dành cho phụ nữ .

- Đó là công việc mà cũng là sứ mệnh của tôi ,thưa ông. Tôi sẽ nhận việc vào ngày mai chứ ạ ?

- Phải , ngày mai.

- Đúng 7 giờ sáng tại đây chứ ạ ?

- Ủ... à... vâng .

- Chào ông , hẹn gặp lại.

- Chào cô ,

Cô gái biến mất để có đến năm phút sau người đàn ông mới thức tỉnh. Anh ta đưa tay xoa lên mắt và vâng trán , lắc mạnh đầu , lẩm bầm : "Quái quỷ ! Thật quái quỷ ! Là thể nào chứ ? Cô ta có sứ mệnh đào huyết mộ thu nhập hài cốt , Ôi bác ơi ! Con lại phải đấu nhau với các "ngài " trên Bộ nữa rồi " .

- Đồng chí giám đốc đi dời bãi tha ma , giờ trông giống như bị ma ám góm " nh...ây " .

Giọng nói đầy chất châm biếm trêu chọc vừa dứt , trong căn phòng lại có thêm một gã chẳng giống ai . Nói chẳng giống ai , vì ở gã cái gì cũng hơn người . Này nhé ! Gã cao khều và to như mây diễn viên chuyên đóng phim bạo lực . Đầu bù tóc rối như tổ quạ , mắt to thô lỗ , mũi cao phình , miệng toe toet cười khoe hàm răng trắng bóng. Bộ đồ gã mặc cũng chẳng giống ai , áo chemise chặt căng đến muốn rách tung ra , khoác bên ngoài cái áo gió không còn màu sắc dù trời đang hè nóng bức , và chiếc quần công nhân màu xanh nhàu nát ống thấp ống cao trên đôi dép da há mồm .

Trông gã thấy phát khiếp . Ấy thế mà người đàn ông lại mừng quýnh khi thấy gã reo lên , ôm chầm gã la to :

- Ôi giờ ! Mày đó hả Điền ? Giờ ả ! Đúng là mày . Biến đi đâu cả năm giờ thể thăng quỷ !

Điền toe toét cười , mắt tím cả lại dù đôi mắt to đến vậy. Gã cũng ôm lấy bạn , bất thần nhấc bổng lên nhẹ nhàng như nhấc trẻ nhỏ , mồm xoen xoét :

- Chuyện tớ từ từ mới nói , cho tớ biết có phải cậu đang bị đi không ? Thăng nào chơi cậu , cứ nói với tớ ?

Gã đặt bạn ngồi trên mặt bàn nhẹ như đặt chú gấu nhồi bông rồi thốc lên ngồi cạnh , hai chân du đưa trông dễ ghét , duy đôi mắt to thô lỗ tràn ngập niềm vui , sự triu mến khi nhìn bạn , gã nói tiếp :

- Tớ bị chấn thương từ một chuyện... vớ vẩn , nên cậu cóc mệt tớ , khiến tớ vừa sướng lại vừa khổ , vì chả lẽ chọn cả ba em ?

Biết chẳng hy vọng gì lon bia đập bẹp mũi thằng bạn trời đánh , nhưng Thiên vẫn ném thẳng vào mặt hắn , găm :

- Đừng vòng vo , nói ngay đi .

Chụp lon bia mát lạnh mở nắp , vẫn nằm ngửa Điền dốc lon bia từ từ vào mồm , đánh ực , khà vè khoan khoái , Điền kể tiếp :

- Rốt cuộc tớ chọn em tây nhất , em này sau buổi hẹn hò đầu tiên đã để cho tớ hôn.

- Thế em có biết hé cửa phòng khi đi ngủ không? - Thiên hỏi về châm biếm .

Điền cười khùng khục phe lờ :

- Tiếc là phòng hai người , và em kia cũng bám tớ lắm , nên đành chịu . Thế rồi ông trời chơi tớ một vố .

- Cậu chấn thương chắc cú vì cô nàng ?

Mặt Điền chảy xuống nom như trẻ thơ hờn dỗi. Thiên cứ thấy nét mặt ấy lại chẳng thể giận bạn nổi. Có đến ngàn lần từ bé đến giờ anh tự hỏi : "Có phải vì bộ mặt thứ hai của Điền , là mặt đẹp trẻ thơ nom như thiên thần là nguyên nhân khiến anh gần bó với Điền như hình với bóng ? " Nếu chỉ có thế , thật bất công , vì ngoài chuyện lẳng nhăng , ở Điền điều gì cũng tuyệt vời hơn người.

- Cô nàng leo Vạn Lý Trường Thành mà chơi đôi gót hai tắc , để bé bằng hạt tiêu , cậu thấy rôm không? Bậc thang trường thành rất cao mới chết . Và rồi... em lăn lông lốc khi sảy chân.

- Cậu bay theo làm anh hùng cứu mỹ nhân chứ gì ?

- Ủ , tớ bay xuống đem thân làm vật cản gần nhất , táng một cú trí mạng vào bậc đá , tớ vỡ chũm xương đầu gối , còn em chỉ gãy hai gót giày . Tớ vào viện , trốn luôn cuộc tình vừa chớm nở đã đem tai họa đến cho mình.

Đến đây người cười khùng khục là Thiên dù anh biết Điền nói thật. Hắn rất mê tín . Thời thanh niên mới lớn , hề cua được em nào mà có trực trặc trong lần hẹn đầu tiên là hắn cạch luôn cho rằng sẽ xui rủi .

- Giờ đến đoạn tớ lên voi này Thiên .

- Đừng nói rằng vợ tiếp em hộ lý , bác sĩ Tàu nào đó .

- Không. Đợi Thiên cạn hết lon bia cho vô sọt rác , Điền khoe - Tớ gặp đoàn võ sinh thuộc võ trường Khai Sơn , tên võ sư đưa đệ tử đến trung tâm chính hình làm công tác xã hội , ở đó hắn biểu

diễn thủ thuật nắn bong gân , sai khớp rất lành nghề và quảng cáo thuốc xoa bóp cho Hội Y học dân tộc Bắc Kinh .

- Chuyện lên voi của cậu dính tới dân Đại hàn là không ổn đâu.

- Ổn cả , bằng chứng là tớ ở lại cả năm mới về đấy thôi. Còn nữa nhé , chân tớ lành rất nhanh nhờ thằng cha ấy , cứ ngày ngày mỗi lần sau khi tháo bột , vừa xoa bóp với thuốc vừa châm cứu . Giờ thì tớ phóng mô tô hay cưỡi ngựa đều chiến cả.

- Tớ cóc hiểu cậu nói gì .

- À , tớ học thêm được một nghề ở xứ người trong vòng mười tháng ấy mà .

Thiên ngán ngẩm thở ra thườn thượt. Vậy nó có đến bao nhiêu nghề rồi nhỉ ? Và đến bao giờ nó mới thôi học nghề " bắt đầu sự nghiệp "? Ngoài ba mươi rồi còn gì , để xem , cuối thập 70 của ra vào đại học rất hẹp , nó thông minh học giỏi nhưng vẫn phải vào đại học trái ngành mới đậu được. Học Lâm nghiệp ra , đầu thập kỷ 80 , hấn vào rừng ba năm , làm kỹ sư bảo vệ rừng hấn hoi , nhưng chỉ mê mỗi nghề chơi phong lan , thành tay chơi bậc thầy tới vườn phong lan nổi tiếng ở rừng Quốc Gia Cát Tiên thuộc tỉnh Lâm Đồng và là tay kỳ sĩ đại tài luôn đoạt giải ở những cuộc đua ngựa của đồng bào Ê Đê vào ngày hội. Và thật muốn điên lên khi gặp hấn ở trường đua . Làm nghề chữa bệnh cho... ngựa , hấn còn khoe rất giỏi nghề , mát tay , được các chủ ngựa đua tin cậy.

Tiếp sau đó , bỗng dưng hấn lù lù vác xác đi học , học đại học chính quy hấn hoi ở đại học Khoa học ngành Tin học mới toanh , có một khu nhà vườn bự chẳng nhờ tiền bán phong lan và chữa bệnh cho ngựa . Nhà vườn hấn cho một võ sư thuê mở võ đường lấy tiền đi học , còn bái người võ sư làm thầy , học võ chơi , nhưng vẫn lên đai vù vù .

Năm 88 , hấn có thêm bằng cử nhân Tin học , bao nhiêu nơi chào mời với mức lương cao , hấn cứ phe lờ , dùng một cái rì vào tai mình bảo rằng đang công chức quốc phòng , đang phụng sự đất nước ở đỉnh cao nhất. Ôi bác ! Mới một năm , hấn lại nói chán và trở thành giảng viên ở một trung tâm đào tạo Tin học , sau đó biến mất.

Kèm theo bao thay đổi về nghề nghiệp khắp mọi miền đất nước , là những bóng hồng thay đổi liên tục trong tim hấn , khi là cô sơn ca có dáng đi như múa , khi là em công nhân trồng rừng nhỏ nhắn , cả nữ sinh viên con nhà trong trắng và tay nữ doanh nghiệp có máu mặt trong làng cá ngựa phía Nam , đó là chưa kể những cuộc tình thoáng qua cho kín nổi " cô đơn " mỗi khi hấn thấy mình hiu quạnh.

- Này , sao tớ thấy mình... hiu quạnh.

Điên trở mắt về bực. Thiên uể oải nhìn bạn , nói :

- Thế cậu có dự định tương bản hiệu hành nghề mới không? Nhà mình mở võ đường , giờ có thêm thầy thuốc chữa sai khớp , bong gân nhất rồi còn gì.

- Ấy thế ! - Diên toét miệng cười , tay vỗ bộp vào vai Thiên , mắc anh oằn người nhăn mặt , khoe : - Nhưng không chỉ thế. Cậu nhớ thằng Mãn Nghĩa Đô không ? Cái thằng chuyên gia đánh đầm lộp mình ấy ! Nhớ à ! Biết bây giờ nó làm gì không ? Võ sư thứ thiệt nhé , hàm đại úy hấn hoi , thuộc trung tâm huấn luyện cảnh sát đặc biệt , nó đến đây hôm qua , xem mình biểu diễn nghề suốt một năm học ở lò Khai Sơn Bắc Kinh xong bảo " Về phụ tá cho tớ được không " Chà , tớ chờ cơ hội này khá lâu đấy.

- Thế còn công việc của cậu ở quốc phòng , ở....

- Ở chỗ nào chỗ nấy ổn cả , cậu lo làm quái gì . Nào mừng có việc mới , trăm phần trăm. Dzô !

Thiên " dô " mà chẳng hiểu thế quái nào cả , nghĩa là sao ? Nghĩa là đã không còn làm chỗ nào , hay chỗ nào cũng làm ? Diên thiệt ! Làm thế nào một ngày nó làm đến ngàn ấy công việc ?

Bất giác Thiên lắc đầu một mình . Thôi mặc xác nó , chính yếu nó sống thoải mái , vui vẻ . Nó là đứa không ham danh lợi và có một tấm lòng . Nó cũng chẳng nghèo đói gì và không hề bị tai tiếng , dĩ nhiên phải trừ khoản tình cảm lãng nhãng.

Thiên tí tí uống cạn lon bia , lằng lằng thả người thoải mái bên bạn lim dim mắt. Thiên rất ít khi có khoảng thời gian thông dong cho mình như thế này , anh luôn bị công việc cuốn hút , đến độ mỗi tình đầu thời sinh viên tuyệt đẹp cũng vì thế tan vỡ và từ đấy Thiên không có thời gian tìm cho mình một bóng dáng nào . Anh cũng chưa từng có cảm giác cô đơn hiu quạnh vì anh ngay đến thời gian ngủ cũng bị cắt xén liên tục vì đồng hồ báo thức, vì chuông điện thoại... và cứ thế , Thiên là kỹ sư giỏi ngành xây dựng , anh đam mê nghề nghiệp , có chí cầu tiến bắt người khác làm việc , biết khai mở trí tuệ họ và tận dụng triệt để. Anh thăng tiến rất nhanh , cấp dưới thăng tiến theo , chức vụ đi

kèm với quyền lực , trọng trách , anh ngập đầu trong công việc , nào những khu chung cư cao tầng , nào khu đô thị mới , nào khách sạn, sân banh...Trong suốt 13 năm Thiên có rất nhiều thứ và mất đi khá nhiều trong thời gian nhìn lại mình để nhận ra điều đó. Ấy thế hễ thấy thiếu Điền là Thiên nhận ra ngay.

- Này , lúc này vụ chưa trả lời tớ.

- Chuyện gì ấy nhỉ? - Thiên mơ màng.

-Sao chuẩn bị nhận bên giảng võ , cậu lại thành giám đốc di dời hài cốt hả? Thằng nào chơi cậu ?

Thiên cười khùng khục trong mồm :

- Nơi đó sẽ mọc lên đài tưởng niệm những người bỏ mình không tên tuổi vì độc lập tự do đất nước , cả những người chết đói , chết rét từ những năm đầu thế kỷ vì gót giày Phát - xít , thực dân . Mỗi máu xương người nào thấm vào đất , đều được tưởng niệm , cậu thấy xoàng à ? Còn nữa , sẽ có một khu văn hóa , công viên dành cho thanh thiếu nhi và tên tớ , người chủ nhiệm dự án công trình được khắc lên bảng đồng chí lợi , lưu mãi với thời gian.

Bây giờ Thiên cười , cái cười nhếch mép hiểm hoi :

- Cậu luôn tưởng mình là người hám danh chứ thực chất không phải thế. Đám đàn bà con gái chỗ cậu mê mẩn về người tình trong mộng đều mượn nguyên bản cậu bẻ vào tim , từng " nổ " với tớ vì tớ chân thành khuyên "nàng " đừng khờ dại yêu thâm cậu làm gì , một thằng hám danh, tham vọng không thể có trái tim dành cho tình yêu.

Thiên thờ ơ , mắt riu lại :

- Thế à ? Tổng công ty tớ chỗ nào có đàn bà ấy nhỉ ?

Trước khi bạn trả lời , Thiên đã gáy pho pho . Điền dục mắt ra ngắm bạn , bụng nghĩ thầm : " Thế con bé ấy từ đâu hiện đến , chẳng lẽ đến để di dời hài cốt người thân ? "

Bước chân cô như lướt trên mặt đất , cả người cô muốn bay lên , cõi lòng trào dâng niềm vui sướng đến mất nhòa đi . Chỉ không gian , mây gió mới nhìn thấy điều đó ở cô , còn khi đứng trước người đàn ông lịch lãm tuổi ngoài năm mươi ngồi nhàn nhã thưởng thức phong lan hiên nhà cô lại là cô , bình thản không lộ buồn vui trên nét mặt . Đan chéo hai tay xuôi xuống , cô cúi đầu thật thấp.

- Thưa ông Trần , tôi đến để cảm ơn ông .

Người đàn ông lặng trầm ngắm cô một thoáng , một thoáng nhớ về hình bóng xa xưa , cõi lòng phẳng lặng.

- Ngồi đi Vĩnh Thủy , bác còn thời gian cho một cuộc chuyện trò đấy !

- Vâng , thưa ông Trần. Nhẹ nhàng không tiếng động , cô gái xê chiếc ghế mây chéch qua tay phải rồi ngồi xuống , cạnh cô là bình trà nhỏ với ấm chén Chu Sa cổ. Như đã quen với không gian này và tính khí người đàn ông , cô gái lặng lẽ đổ ấm , pha chè , tráng tách. Cô có vẻ nhẹ nhàng , từ tốn , thông dong khi làm việc với toàn tâm ý và rồi tách trà được đặt trước mặt người đàn ông vờn từng sợi khói mong manh.

- Thưa ông Trần , ngày mai tôi nhận việc mới.

- Cháu chưa về nhà ư ?

- Vâng.

- Vĩnh Thủy.... à... mẹ cháu đang mong lắm đấy .

Cô gái im lặng , người đàn ông nâng tách trà uống từng ngụm nhỏ , một lúc nói về tư lự :

- Bác nhớ lần đầu tiên cùng bố cháu đàm đạo trà trong căn phòng màu trắng vẽ đầy hoa anh đào ở Dresden. Qua trà đạo , bác chỉ muốn biết về con người và đất nước Nhật.

- Người Nhật dùng trà đạo để tỏ khí tiết và chỉ dùng nó trong khi thể chất , tinh thần đều trong sạch. Bố tôi ngày ấy đối ẩm trà đạo cùng ông bằng sự kính trọng.

- Cháu hết như Linh Mộc Thái Bình . Anh ấy nhiệt tình , cao quý giấu sau vẻ lạnh lùng , kiêu cách của những người mang dòng máu võ sĩ đạo . Nay thay bác nhìn ra điều ấy .

Ngoài rèm mi rung rung như cánh bướm chập chờn khi cúi đầu châm tiếp tách trà nữa , ở cô gái không chút gì tỏ ra xúc động khi nghe người tri kỷ của cha mình kể về kỷ niệm xa xưa giữa họ.

Người đàn ông nhìn những giò phong lan đầy sắc màu và phía sau là nền trời trong xanh dần sẫm chiều . Khá lâu ông nói về hiện tại .

- Thật ra gần năm mươi năm rồi , nơi ấy chỉ còn là cát bụi . Bác mong dấu vết duy nhất kia vẫn còn

nguyên để cháu tròn sứ mệnh của dòng họ .

- Vâng .

- Sau đó cháu sẽ làm gì Vĩnh Thủy ?

- Thừa ông Trần , đưa tro cốt ông nội , cùng Đại trưởng kiếm võ sĩ Katana về lại dòng họ xong , tôi sẽ tiếp tục cuộc sống trọn vẹn của tôi.

Cách nói cô gái khó hiểu nhưng xem ra người đàn ông hiểu rất rõ , và xem ra ông rất hài lòng , qua lời nói chẳng ăn nhập gì nhau.

- Quá tốt , Vĩnh Thủy. Cảm ơn cháu.

Cô gái đứng lên buông xuôi hai tay , cúi đầu :

- Chúc ông hoàn thành trọng trách trong chuyến đi này .

- Mong rằng sau chuyến đi dài về , bác lại gặp cháu ở đúng cương vị của mình.

- Cảm ơn ông.

Cô gái nhẹ nhàng bước đi ra cổng , biến mất khỏi tầm nhìn người đàn ông . Cô lại thông dong ở những con đường , cô như biết mình phải đến đâu , về đâu , duy chỉ có ánh mắt như không hề nhìn thấy gì ngoài cõi vô cùng trong tâm thức.

- Hãy hứa với ba.... Vĩnh Thủy .

- Vâng , thưa cha , con nhất định làm được.

Đó là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất người cha bắt đứa con hứa và làm một việc lớn. Một việc mà chính ông không thể hoàn thành nổi bởi số mệnh.

Đứa con gái mười lăm tuổi quỳ mãi bên cạnh mẹ , trong đầu nó trống rỗng , trong mắt cô đọng một xác thân cha nó oằn oại rồi lịm vào cơn mê trầm . Rồi... biến mất trong lửa .

- Mẹ ơi ! Cha mất rồi , phải làm sao ?

- Con phải làm tròn lời hứa với cha con. Hãy thay ông hoàn thành sứ mệnh.

- Nhưng tại sao ? Con muốn biết tất cả .

- Đó là một câu chuyện dài về dòng họ. Con sẽ hiểu khi học xong chương trình tiếng Việt.

- Bác Mẫn nói em học rất tốt , con nói tiếng Việt như người Việt.

- Chưa được , con phải học cách người Việt nói gì . Tiếng Việt thường khác nghĩa bởi cách nói , cách diễn đạt . Có khi bởi sự thể hiện trên nét mặt , hoặc do hoàn cảnh khi diễn ra câu chuyện đó .

- Con không hiểu gì cả .

- Muốn hiểu con phải hòa mình vào họ.

- Mẹ sẽ cùng đi với con chứ ?

Rất lâu và rất lâu , hai tháng sau đó , khi có người đàn ông đến ngôi nhà màu trắng và một người Việt nam.

- Em quyết định rồi ư Vĩnh Hoa ?

- Vâng , anh ấy muốn thế .

- Vĩnh Thủy mới mười lăm tuổi , học hành đang dở thế này , anh thật không yên tâm. Hay giao việc cho anh , anh hứa với em sẽ hoàn thành.

- Đây là việc của người mang họ Tôkurgaoa , với dòng máu mang võ sĩ đạo , kiếm Katana phải do người Tôkurgaoa đem về.

- Em biết anh hết thời gian công vụ phải không?

- Thái bình biết. Anh ấy không ngờ nhiệm vụ này Vĩnh Thủy phải làm .

- Còn em ?

- Em cùng anh ấy theo Vĩnh Thủy thôi.

Cô gái hơi dừng chân trước nhà quét vôi trắng , kiến trúc Pháp có tấm bảng đồng khắc hai chữ : " Ngoại Thương " . Cô gái đi vòng qua bên trái , vào cánh cửa nhỏ cuối tòa nhà , khẽ chào người bảo vệ bằng cái cúi đầu rồi thông thả đếm bước từng bậc thang dẫn đến cánh cửa màu xanh lục đóng im lìm ở dãy cuối phòng sau tòa nhà. Cánh cửa hé mở , người con gái bước vào đối diện với một phụ nữ mặc trang phục Trung Hoa thời đầu Dân Quốc . , khẽ cúi đầu cung kính , mắt liếc nhanh cuốn sổ nhỏ ở tay bà :

- Con chào mẹ.

Mắt người thiếu phụ ánh nét vui mừng , nhưng không lộ vẻ gì vồ vập. Xếp cuốn sổ lại , bà thông dong bước qua tấm rèm cửa và trở về với giỏ trái cây kết rất đẹp mắt , đặt lên chiếc bàn phủ ren trắng. Cô gái đã ngồi vào tấm thảm nhỏ đối diện chỗ mẹ ngồi , hai chân xếp ra sau. Người mẹ ngồi hết cô , mẹ cô hé môi , giọng êm dịu lạ thường :

- Bình gọi biểu đây. Lúc ấy mẹ không có ở nhà.
- Con biết - Giọng cô gái bình thản , ơ thờ - Đẹp kiểu cách .

Giọng người mẹ vẫn êm dịu :

- Người ta tốn nhiều thời gian công sức tiền bạc .
- Con biết , thưa mẹ .
- Đến đây sự im lặng trở thành lạng lạng mắt con ạ.
- Con còn thời gian tối nay.
- Vậy tốt quá , có lời nhắn trong tấm thiệp . Mẹ hy vọng vậy.

Người mẹ chìa một phong bì màu hồng nhạt nổi chữ bạc xinh xắn , lộng lẫy trong sự lấp lánh . Cô gái lướt nhanh xuống dòng chữ bay bướm câu kỳ: " Hân hạnh mời em dự buổi hòa nhạc ở nhà hát lớn . Nếu em có nhã ý nhận lời , vui lòng gọi đến tôi , số 09... " .

Cô gái ngược nhìn mẹ :

- Ô con người này , lòng kiên nhẫn là thứ xa xỉ nhất.
- Vì sao ?
- Đây là lời hẹn thứ 19. Anh ta dùng câu : " Nếu em có nhã ý... vui lòng gọi... " Thay vì " Tôi sẽ đón em lúc... " .

Người mẹ mỉm cười , đôi mắt đượm chút gì gọi nhớ.

- Thập kỷ 90 rồi , con không thể đòi hỏi một thanh niên , như anh ta lòng kiên nhẫn sau 38 tuần hẹn hò không thành , chưa kể đến 76 lần quà biếu và...
- Chẳng ai bắt anh ta làm vậy. Cô cao giọng hơn - Nhưng hôm nay anh ta sẽ có cuộc hẹn sau 38 tuần. Cuộc hẹn đầu tiên và là cuối cùng.

Người mẹ nhìn con gái :

- Con vừa nói bằng giọng của anh ta , lời nói học đòi thượng lưu, kiểu cách.

Cô gái nghiêng đầu , bất chợt có chút gì nũng nịu , trẻ thơ :

- Con đang dợt giọng cho cuộc gặp mặt này. Mẹ thấy thế nào ?

Người mẹ lặng nhìn con . Bà vừa gặp lại con gái trước tuổi 15 của mình . Trong một thoáng lòng bà quặn đau. Mười năm rồi. Bà vụt hỏi giọng lạ lùng :

- Đúng như vậy chứ Vĩnh Thủy ?

Cô bé trước tuổi 15 biến mất. Đúng hay không đúng ? Mười năm cho sáu lần theo dõi , di dời , cải táng những nghĩa trang quanh mộ , Ngoại thành Hà Nội. Những nghĩa trang không còn khái niệm thời gian , tên tuổi. Không còn ai thân nhân , xương cốt rã tan thành đất.

- Thưa mẹ , nghĩa trang này theo chính quyền cho biết chôn hầu hết những người lính viễn chinh ngoại quốc , không tên tuổi. Vì sao không tên tuổi , họ không nói rõ , nhưng các cụ già quanh huyện xác nhận là đúng , vì khi chôn hoàn toàn không bia mộ. Và có cả những người dân chết vì đói , vì bom đạn.

Cô gái ngừng một chút về không quen nói dài :

- Sở dĩ đến hôm nay chính quyền thành phố mới cho giải tỏa vì còn mắc mưu ngoại giao.
- Và đây là nghĩa trang cuối cùng ở Hà Nội.
- Vâng.

- Vậy chắc rằng... Người mẹ ngập ngừng chột thờ dài. Cái thờ dài đầu tiên sau mười năm , chứng tỏ sự mỏi mòn bởi thời gian - Mẹ tin rằng có một thanh gươm không vỏ .

- Trường kiếm Katana nhất định tồn tại mãi ở đâu đó trên mảnh đất này. Cô gái cúi thấp đầu trang trọng , giọng bình thản sao như một lời nguyện : Con nhất định hoàn thành di mệnh của cha , của dòng họ Tôkugaoa bằng cả cuộc đời con.

Tập 1- Chương 2

Nhìn số lô trên tấm vé , Thiên bữu môi mắng Điền :

- Cậu định giở trò với em nào , ai ngờ lại bị leo cây đúng không ? Cái khoản này với cậu cứ như đàn gảy tai trâu . Tớ khăng định . Chỉ có điều không hiểu , sao cậu biết mình lãnh đủ mà cầm chân tớ lại để điền... vào chỗ trống ?

Điền cười toe , cự nự :

- Cậu là thằng bạn tệ nhất , luôn luôn nhìn mình qua màu đen cuộc đời . Tớ cho cậu biết chuyện này chẳng dính líu gì tới đàn bà , là tớ muốn rửa đầu óc cậu , mừng ngày gặp lại sau một năm trời xa cách thôi.

Người soát vé đưa họ đến lô ngồi . Thiên vào trước , nhìn quanh nhà hát đầy người , non nửa là ngoại quốc , nói với bạn :

- Tớ vẫn không tin , nhưng dù sao vẫn cảm ơn cậu đưa tớ về lại khoảng không gian tuyệt diệu này .

Thả người xuống thờ phào khoan khoái , Điền đảo mắt nhìn một vòng , mồm dẹo quẹo :

- Cảm ơn ư ? Cậu thật vớ vẩn -Ồ này ! Cái cô của cậu...

Thiên đắm đắm mắt vào tờ chương trình , hừ mũi nẹt bạn :

- Đừng có mà quàng xiên , tớ chẳng có cô nào và tổng công ty cũng chẳng còn ai là con gái như lời cậu khoác lác lúc chiều đâu .

- Cậu giấu tớ vì sợ mình xỏ mũi chứ gì ? Nhưng xem ra nữ thân bằng giá của cậu thừa kinh nghiệm xỏ mũi người khác hơn . Cậu nhìn xem , công tử Hà Thanh Bình đơla đang vẽ trên mây bên nàg. Ôi , đêm nay nàg trông gọi...

Thiên rời mắt khỏi tờ chương trình nhìn lên , cắt lời bạn :

- Ở đâu ?

- Bên kia - Điền hất mặt .

- Đúng là cô ta . Thiên nhận ra dù tối nay cô nàg có tên Linh Mộc Vĩnh Thủy rất khác. Cô rất trang nhã , dài các trong bộ váy dài trắng muốt , cài hoa hồng nhưng ở ngực áo trái , phôi đôi cánh tay trần , chiếc cổ thanh mảnh trắng muốt .

- Cậu biết cô ta ư ? - Thiên nhìn sững bạn hỏi vẻ ngạc nhiên - Vì thế quái nào cậu lại bảo cô ta là của tớ ?

Điền trở mặt : - Ồ hay ! Thì hồi đầu chiều , tớ chẳng gặp cô ta trò chuyện với cậu cả buổi trong phòng chỉ có... hai người đó sao ?

- Vớ vẩn ! - Thiên xì dài , không thấy mắt bạn nhìn chòng chọc vào chiếc váy trắng cài hoa hồng . Hấn nhìn , mồm tía lia .

- Còn chối . Tớ đứng ngoài nhìn mà sốt cả ruột . Thế cô ta đòi hỏi gì mà lúc ấy nhìn mặt cậu nghếch ra như thằng ngố ấy hả ?

Bây giờ Thiên mới hoàn toàn nhớ lại chuyện lúc chiều và anh vẫn chẳng hiểu cái quái gì bỗng dưng ở Bộ lại điều cho anh một cô nàg Linh Mộc Vĩnh Thủy với nhiệm vụ...di dơi hài cốt. Giời ạ ! Nghe mà rợn cả người . Không muốn thẳng bạn hiểu lầm , Thiên vội kể toàn bộ cho hấn nghe tất tần tật , xong chợt hỏi :

- Mà này ! Theo như cậu nói thì cậu chỉ mới thấy cô ta ở văn phòng tớ , vậy cứ tò mò để làm quái gì ấy nhỉ ? Đừng nói muốn giở trò nhé ! Dù gì , từ ngày mai cô ta đã là nhân viên của tớ .

Hình như Điền cóc thèm nghe thẳng bạn nói gì , mặt nghếch ra vẻ nghĩ ngợi , mồm lảm thảm : "Linh Mộc Vĩnh Thủy ư ? Mình nghe ở đâu cái tên ấy rồi. Ôi chà ! Nàg tinh khiết như loài thạch lan trên núi cao , sao lại bị... đi đi hốt cốt ? Không phải , nàg chẳng nói đó là sứ mệnh sao ? Chà chà ! Sao mình nghe như có mùi bí mật phiêu lưu ".

Và từ đó cho đến hết phần một chương trình biểu diễn hòa tấu nhạc cổ điển của các nhạc sĩ danh tiếng thế giới , Điền hầu như không nghe gì , cứ chăm chăm nhìn để ý theo dõi từng cử động ở cô gái có cái tên Linh Mộc Vĩnh Thủy .

Giờ giải lao , Điền kéo tay Thiên đứng lên :

- Đi , tớ muốn cậu giới thiệu cô nhân viên mới .

Thiên giật phắt tay , nhăn nhó :

- Điền à ! Ngày mai cô ta mới là nhân viên của tớ. Cậu chớ có mà lém phéng .

Thế nhưng ở hành lang lúc chờ Điền mua thuốc lá và kẹo chewinggum , Thiên đưng mặt Vĩnh Thủy , anh định lờ đi nhưng chính cô mở lời trước , dù lời nói đầy khách khí và lạnh nhạt .

- Chào ông , tôi không ngờ có vinh dự gặp ông ở đây.

Cô quay sang người bạn đi bên cạnh giới thiệu :

- Thưa ông Bình , xin phép giới thiệu với ông , giám đốc mới của tôi , ông Trần Thiên . Còn đây là ông Bình , thừa giám đốc .

Cả hai chào nhau , bắt tay nhau khách sáo . Bình sau vài phút đã tỏ ra thân mật , nói chuyện vui vẻ thâm tình . Điền từ xa nhìn thấy , hớn hờ đi nhanh lại , nheo mắt cười hất mặt nói với Thiên : - Giới thiệu đi bạn đời .

Xong màn giới thiệu , Điền nói với Bình :

- Nghe tiếng anh đã lâu , giờ mới gặp.

Bình có chút ngạc nhiên và tự mãn :

- Ra các anh cũng đề tâm đến giới kinh doanh. Hấn : " than " như khoe - Làm ăn giờ vất vả lắm , không có thời gian cho cả giấc ngủ .

Điền cười , nụ cười của anh khiến Vĩnh Thủy hạ thấp rèm mi xuống mũi giày , khiến Thiên khẽ lắc đầu giấu vội tiếng cười , anh biết Điền sắp " quây " Bình . Quả nhiên Điền hỏi Bình về ngưỡng mộ.

- Vậy mà anh còn dành thời gian cho cô Linh đây , quả là đáng cho các bậc đàn ông chưa vợ như chúng tôi đây học hỏi.

Lời nói Điền khiến Bình hơi cảnh giác , anh lảng chuyện :

- Phải có vài giờ thư giãn trong tuần . Kia , chuông reo lần hai rồi , vào thôi.

Ở lối đi , Điền chợt nói :

- Cuối tuần mời tất cả đến võ đường chỗ tôi xem biểu diễn võ thuật Khai Sơn, Trung Hoa . Đồng ý chứ ?

- Máy giờ ? - Thiên hỏi nhanh khi Thủy nhìn Điền .

- Mười bảy giờ ba mươi - Điền lại cười - Có cả bữa ăn tối và rượu vang Pháp , mình làm đầu bếp chính .

Bình có vẻ thích , anh nhìn cô bạn hỏi :

- Cô đồng ý nhé , tôi sẽ đến đón .

Vĩnh Thủy đi vào chỗ ngồi sau khi đáp nửa vời : - Cám ơn nhã ý , tôi sẽ xem lại thời gian .

Buổi biểu diễn tiếp tục . Lúc này Điền hoàn toàn thả hồn mình vào những âm thanh kỳ diệu , thỉnh thoảng liếc Thiên cũng đang chìm đắm hân hoan. Cám ơn cậu Thiên ạ ! Cậu đã dạy mình thêm cách hưởng thụ cuộc sống .

Ở dãy ghế mời , Vĩnh Thủy ngồi im tựa đầu hơi nghiêng , mắt khép hờ lắng nghe , cõi lòng thanh thang , rũ sạch lụy phiền . Âm nhạc với cô là sự giải thoát đỉnh cao , bởi tâm hồn cô từ thuở ấu thơ đến giờ chưa một ngày trọn vẹn bình yên. Đầu tiên , khi cô biết nhận thức , cô thấy mình khác biệt với mọi người , cha mẹ cô cũng khác với mọi người . Cô biết mình sinh ra và ở một nơi tên gọi là nước Đức , thành phố Dresden. Cô biết những bạn bè chung quanh chỉ học một thứ tiếng Đức , còn cô , ngoài tiếng Đức học ở trường , cô phải học thêm tiếng Nhật với cha và tiếng Hoa với mẹ .

Lớn lên chút nữa , cô biết mình mang dòng máu Nhật , Hoa và theo như cha cô thì họ đang sống đời lưu vong trên nước bạn . Tại sao phải lưu vong cả cha và mẹ không nói , cho đến một ngày họ có khách lạ viếng thăm...

- Vĩnh Thủy ! Tay Điền ấy lại nhìn cô đấy !

Anh ta có vẻ căng thẳng sau câu nói của Điền. Anh ta cố tỏ ra vui vẻ khi nhận lời mời bữa ăn tối với màn biểu diễn võ thuật nhưng thật lòng mong mình từ chối . Tại sao ? Đầu lướt nhanh ý nghĩ , Vĩnh Thủy vẫn như đang thả hồn theo suối âm thanh tràn ngập , vây phủ cô... và rồi cô chìm đắm trong muôn vàn cảm xúc kỳ diệu .

Khi tấm màn nhung khép lại giữa tiếng vỗ tay thật dài bất tận , cô đứng lên nhìn Bình trang trọng nói :

- Tôi muốn mời ông bữa khuya hoặc một séc rượu. Tôi có chuyện cần thưa rõ với ông , thưa ông Bình

Phòng luyện võ riêng của võ sư Lê nằm bên phải góc vườn , bên ngoài xây đơn giản nhưng bên

trong đầy đủ và hiện đại. Điện đang ngồi đối diện với ông trên nền gạch sàn gỗ bóng với khoảng cách một mét , quanh họ là những dụng cụ tập thể lực , các giá bình khí trang hoàng , những khung ảnh , huy chương và ở góc phải có tấm gương cao hơn tầm người đứng với tấm thảm tròn dẹt coi .

Võ sư Lê từ từ hé mắt , nhìn thẳng Điện hỏi nhỏ :

- Anh chưa đi à ?

Điện trông rất nghiêm , thật khác với lúc bên ngoài .

- Hôm nay thầy dạy võ trong khi tâm không tĩnh , con muốn biết điều gì xảy ra .

Võ sư Lê thoáng cười không ra cười .

- Thời này ! Còn đệ tử như anh thật hiếm. Thời này người ta học võ không bằng khí tiết . Họ bỏ tiền theo học vì nhiều lý do , trừ khoản tinh thần thượng võ .

- Hôm qua thầy không đến võ đường , thật khác thường , thầy chưa bao giờ rời bỏ nguyên tắc này . Thầy hãy nói cho con biết , được chứ ?

- Với nhiều điều kiện đấy , anh bạn trẻ ạ !

Lòng Điện như treo đá . Rõ rồi ! Khi ông nói đến điều kiện nghĩa là trao cho anh trách nhiệm đầy thôi.

- Xin thầy cứ dạy !

- Tôi còn sống sáu tháng nữa , có thể lâu hơn hoặc sớm hơn. Điều tệ hại nhất là từng tuổi này , tôi vẫn không vượt qua được chuyện sinh tử ở đời người , tôi phải thú thật với anh rằng cõi lòng tôi đầy phần nộ , lo toan.

Thế rồi bỗng dưng anh gặp ông. Cứ như người của nghìn năm trước lạc vào thế kỷ mới , vẫn giữ trọn khí tiết sự tôn nghiêm của một bậc tôn sư giữa thời đại . Ông không gia đình , không vợ con , chẳng ai thân thích ngoài đám học trò ngoài kia . Ông thuê chỗ anh mở võ đường , ngoài nhu cầu đời sống cực giản dị , tất cả đều giao anh không màng tới. Võ sinh học ông không nhiều chẳng ít , có thể học sáu ngày trong tuần , trong đó có một ngày ông không dạy võ mà dạy đạo làm người.

Anh làm đệ tử ông sau những bài nói chuyện ấy , quyết tâm phòng luyện võ này làm lễ bái sư . Anh học rất nhanh mọi ngón nghề ở ông như một khả năng thiên phú và nhanh thành tri kỷ của ông. Một năm cách biệt , ngày gặp lại người thầy , người bạn vong niên đang bên ngưỡng cửa thần chết ư ? Không thể nào đâu .

Ấy mà Điện lại toét miệng cười , cười ngửa mặt , tí mắt nháy nhóm rồi thăm ngồi , ba hoa hươ tay :

- Chưa thấy thần chết ta vẫn sống cơ mà thầy. Thế này nhé , quý " đốc tờ " nói thầy bị ung thư hay thứ gì mặc xác , thầy trò ta phải đấu với lão kia một trận ra trò ,được chứ ?

Hỏi mà chẳng đợi sư phụ trả lời , hấn ba hoa tiếp :

- Để xem nền y học thăng Mỹ rất hiện đại , thế nhưng thầy thích châu Âu cổ kính hơn . Hay ta sang Pháp hoặc Ý . Giời ạ ! con vẫn mơ có ngày đến đây tìm một cuộc tình đầy thi vị và lãng mạn . Thầy làm chứng nhé !

Người thầy vẫn điềm nhiên nghe hấn và nói hấn dừng :

- Anh đã hứa với tôi rồi nhé . Và trong sáu tháng tới , bắt buộc một ngày anh phải dành cho tôi ba giờ ở đây .

- Ôi thầy !

- Tôi giao anh mọi gánh nặng cho anh. Nào võ đường , nào môn sinh và hậu sự của tôi . À , trong di chúc có điều rất quan trọng .

- Nếu con nhận tất thầy sẽ hết lo toan ư ?

- Tiếc rằng tâm thầy nặng chữ hành đến gần bảy mươi năm không rũ bỏ được , đành trao tặng vậy .

Hấn không cười nữa , chẳng nói gì thêm , đứng lên cúi chào ông rồi đi lùi ra cửa . Trước khi khép cửa lại , hấn nói :

- Ba giờ cho hai buổi và thầy nên ở lại đây .

Hấn về lại căn gác của mình tắt rất nhanh và lao ra phố bằng chiếc mô - tô kênh cang của hãng Honda. Hấn đến nhà tập trong một doanh trại bộ đội , thay võ phục rất nhanh rồi ra sân đấu .

Buổi chiều hôm đó , đám võ sinh bỏ cả hơi tai bởi ông thầy quần tả tơi . Rốt cuộc đồng la lên :

- Đầu hàng ! Đầu hàng !

Hấn rời sân đấu chạy lang thang trên phố rồi dừng ở một tàng cây , gục đầu lên xe òa khóc như trẻ thơ . Hấn khóc cho tới khi khô cạn nước mắt , mới ngẩng lên nhìn bầu trời đêm , lẩm bầm :

- Đòi ai không một lần chết - Hấn quệt nước mắt , nổ máy xe quay đầu lại , vi vu trên phố và ngang công viên Lê Nin , hấn thấy một người thông dong đêm bước .

- Linh Mộc Vĩnh Thủy .

Chẳng phải tiếng gọi mà chính là chiếc xe to kèn chạy ập tới dừng ngay tầm mắt khiến cô dừng bước ngoảnh nhìn :

- Chưa tới ngày hẹn đã gặp cô rồi.

Cô lại đêm bước :

- Ông có thể xem như không gặp.

Hấn vụt xe , bám theo cô cười tít mắt .

- Ấy , sao được. Nói thật , cô rất ấn tượng với tôi .

Đưa tay vuốt làn tóc bay bay , cô thản nhiên nói :

- Vì tôi là Linh Mộc Vĩnh Thủy .

- Phải mà không phải cô bạn ơi . Một cái tên , một cái họ chưa là gì cả , chỉ khi đọc cả câu , hiểu ý nghĩa , người ta mới nhớ đến .

Cô vẫn bước đều thông dong , lơ đãng như không nghe , không thấy có hấn sóng bước bên mình.

Hấn vẫn tỉnh bơ , chẳng tự ái , tiếp tục nói :

- Tôi thấy ở cô có sự khắc khoải , tôi nghe nói đến tên cô ở đâu đó . Ái chà ! Trong cuộc nói chuyện nghiêm túc . Trời ! Tôi chưa có thời gian nghĩ ra .Tôi thấy cô rất bí mật , hấp dẫn như một chuyện phiêu lưu kỳ thú.

Cô dừng lại nhìn anh , đôi mày thanh mảnh hơi nhíu lại vẻ không hài lòng . Và như có chút gì đó ngạc nhiên .

- Ông chẳng có vẻ gì là nghiêm túc trong lời nói . Còn tôi không thích đùa , nhất là với người lạ .

- Tôi đâu xa lạ gì , ta từng gặp nhau , từng...

- Có những người dù gặp cả đời , với tôi vẫn là người xa lạ. Xin phép ông.

Ánh mắt cô khiến anh đứng chôn chân nhìn cô xa dần . Nó như phủ màn sương lạnh khước từ mọi tiếp cận.

Đêm ấy , Điền không ngủ , anh ngồi kiêu thiên , hướng mặt phía đông , thế nhưng lòng không tỉnh được . Anh lan man trong thế giới đau buồn sinh ly tử biệt , anh để hình bóng cô gái ấy chập chờn trong vụn vỡ tâm linh và nhớ , cố nhớ một điều gì đó về cô còn mù mịt.

Đêm ấy Vĩnh Thủy cũng thao thức . Cô nhớ cái nhìn Bình tối tăm qua màu rượu trong chiếc ly pha lê vàng óng. Cô biết chưa phải là chấm dứt . Cô nhớ trời Dresden đầy tuyết trắng và ánh mắt cha cô chờ đợi . Cô nhớ đến người lạ bế cô vào lòng lần đầu tiên , ông nói thứ tiếng lạ và cha cô cũng nói với ông bằng tiếng ấy. " Tôi đã nghe tên cô ở đâu trong cuộc trò chuyện nghiêm túc... " Hừ , bản thân anh ta có chút gì đáng để ? " Cô rất bí mật , hấp dẫn ... "

Cô gái soi gương giữa đêm khuya dưới ánh đèn chụp nhỏ vừa cho đủ ánh sáng trùm lên mặt cô.

Thiên chưa bao giờ có thời gian nhìn kỹ một cô gái . Hôm nay thì khác , chính Điền khiến anh nhìn cô nhân viên mới một cách chăm chú với chút tò mò và phải kể đến cuộc điện thoại... Vĩnh Thủy thản nhiên chờ đợi . Một lúc , Thiên tăng hăng .

- Trên cho rằng để cô tự chọn công việc nào cô thấy thích hợp.

- Xin cho tôi quản việc di dời , cải táng , thừa giám đốc .

Thiên nguệch ngoạc mấy chữ vào lệnh điều động , xong anh ngẩng lên nói về dè dặt đầy nghi vấn - Cô có thể cho tôi biết chuyện gì không ?

- Tôi sẽ nói với ông khi hoàn thành nhiệm vụ .

Thiên phẩy tay - Cô biết nơi làm việc chứ ? Vậy chúc cô may mắn , và nhớ nhé , đừng quên cuộc hẹn chiều thứ bảy của bạn tôi .

Vĩnh Thủy đi khuất , Thiên rời bàn qua đứng trước mô hình xây dựng , khá lâu anh về lại cúi mũi vào đồng giấy tờ ... Thịnh thoảng anh có khách là những kỹ sư , nhân viên dưới quyền . Thịnh thoảng anh từ chối không gặp ai đó qua điện thoại . Chợt anh đứng lên xách cặp hồ sơ... Điện thoại reo . Là điện thoại từ hiện trường di dời . Đáng , người bây giờ dưới quyền Vĩnh Thủy , nói về bức bối :

- Ở đâu mọc ra bà sếp mới vậy giám đốc ?

- Cô ấy đang ở đâu ?

- Hiện trường . Tôi đang tự hỏi , cô ta bị đâm hay mang chứng tâm thần . Cô ta nâng niu những xương cốt lụi tàn...

- Nghe này , Đáng ! - Thiên cố tìm lời giải thích , bởi Đáng là người tận tụy nhưng rất rạch ròi - Hãy để yên cho cô ấy với những nấm mồ , tôi chỉ có thể nói với anh chừng ấy . Bộ điều cô ta đến , anh nên hiểu và phải lịch sự tối đa. Rõ chưa ?

Buông điện thoại , Thiên lấy xe chạy luôn ra hiện trường . Hai mươi phút sau , anh cùng Đáng đứng nhìn Vĩnh Thủy , cách hai dãy mộ. Cô mặc bộ đồ xanh công nhân gọn gàng , mái tóc dài túm gọn vào mũ lưỡi trai . Cô cúi mình xuống lòng mộ vừa mở rộng cùng những công nhân khác . Cô nói gì đó với họ và nhảy xuống huyệt. Đáng cầu nhàu :

- Có những thi hài qua sáu mươi năm vẫn nặng mùi , vì bọc trong nilon.

- Trời ! Cô ấy làm sao chịu nổi .

Thiên cau mày :

- Các bác sĩ pháp y chịu được thì cô ấy chịu được . À này , người ở sứ quán Pháp và Trung Quốc đến chưa ?

- Dạ rồi , đầy đủ . Họ ở nhà cuối và theo như họ phán đoán thì người của họ nằm đây rất ít .

- Đúng vậy , nhưng đây thuộc về chính trị quốc gia , không thể khác . Nào ta đến gặp sếp của anh thôi .

Và trong Thiên một cảm giác rung động đến rợn người khi nhìn Vĩnh Thủy nâng cao chiếc sọ người , trang trọng đặt vào chiếc hòm gỗ nhỏ , rồi những chiếc xương còn sót lại... những nhúm đất khác màu . Sau cùng cô ra lệnh lấp đất và mở khẩu trang , lột găng tay . Cô đứng nghiêm , cúi đầu trước người đã chết . Cô nói một câu dài bằng tiếng Nhật . Chiếc hòm gỗ được mang đi sau khi đánh số . Cô xoay người và nhìn thấy Thiên .

- Cô không để phí một giây nào - Anh nheo mắt - Nhưng tôi thấy cô nên tận dụng quyền lãnh đạo của mình. - Hươ tay một vòng , Thiên nói tiếp - Cô thấy đó , chúng ta có đầu đủ nhân sự .

- Tôi đang làm bốn phần của tôi . Cô muốn nói , nhưng nín ngang , lắng qua chuyện khác - Ông xem , người một tay góp vào , tôi nghĩ hạn cuối di dời sẽ sớm hơn một tháng .

- Tùy cô. Thế nhưng về những hài cốt nằm trong túi nilon , hầu hết là lính Lê Dương của Pháp , cô chớ nên mó tay vào , trừ phi cô đang tìm hài cốt lính Lê Dương.

- Ô không ! Tôi là người Nhật .

- Nghĩa là cô đang tìm hài cốt một người Nhật ?

Vĩnh Thủy ngoảnh đi , mang lại găng tay tiến về huyệt mộ mới .Thiên trong vô thức cung chặt đôi tay.

-Im lặng nghĩa là thừa nhận - Đáng lầu bầu .

- Vậy các anh ráng giúp cô ta . Anh nhìn đồng hồ , nhìn quanh khu nghĩa trang không bia mộ - Mong cô ta tìm được càng sớm càng tốt . Anh trở lại về bình thân cố hữu . Thiên trở lại công ty , nói cô thư ký , anh không tiếp khách và khóa luôn cửa phòng . Ngã người ra chiếc salon dài ,Thiên nhắm mắt thở hắt ra. Gương mặt Vĩnh Thủy hiện rõ lên trong tâm trí anh . Gương mặt một phụ nữ gánh chịu mọi khổ nạn thế gian . Linh Mộc Vĩnh Thủy . Ôi ! Thời khắc đã đến...

Trong khi Thiên chìm đắm vào những suy nghĩ quên cả giờ tan sở thì Điền với chiếc mô tô kền kền càn lù lù xuất hiện trước Vĩnh Thủy .

- Chào cô , tôi đến giúp cô một tay .

Cô chỉ nhìn anh rồi trở về với công việc . Điền nháy mắt , chun mũi , thì thầm vào tai Đáng :

- Cho anh bộ đồ , cả khẩu trang , găng tay và mũ nhé !

Đáng đực mặt nhìn gã bạn của sếp mình .

- Anh biết cô à ? Giờ ạ ! Thế cho em khuyên , sếp Thiên ưu ái cô ấy lắm.

Điền cười toe -Áy , anh biết . Là anh nhờ vả đấy. Đồi lại , anh thành công nhân đào huyệt không lương của chú mày đây này .

Đáng chào thua . Năm phút sau , Điền đã hi hục bên Vĩnh Thủy , cũng đào xới , cũng san lấp , cũng nâng niu từng mảnh xương còn sót dưới nấm mồ .

Đến giờ trưa ,Vĩnh Thủy ở lại luôn , tắm rửa sạch sẽ rồi giờ thức ăn mang theo ra ăn .Điền lại lù lù

trước mũi cô.

- Mai cô đến chỗ tôi chứ ?

- Có thể cáo lỗi cùng ông .

- Ấy ! Không đi cô sẽ hối tiếc đấy .

Mặt cô hiện lên vẻ không tin. Điền toét miệng cười : - Là vậy , tôi bỗng nhớ ra tên cô được nhắc đến ở nơi nào . Thế rồi sáng nay tôi tò mò đi hỏi và phát giác ra một câu chuyện cực kỳ hấp dẫn .

- Ông thích đùa , nhưng không phải ai cũng như ông.

- Thế cô nghĩ gì về cái võ kiếm ?

Vĩnh Thủy bật người đứng lên : - Ông vừa nói gì ?

Điền nheo mắt - Đó là một câu chuyện dài chưa chắc cô biết . Mai nhé , tôi sẽ nói cô nghe .

- Có hàng triệu võ kiếm...

- Nhưng chỉ có một võ kiếm duy nhất của dòng họ Tôkugaoa . Một dòng họ đứng đầu đẳng cấp Xamurai (Đẳng cấp võ sĩ đạo - chiến binh quý tộc . Giai cấp quý nhất ở Nhật Bản trước thời Minh Trị Thiên Hoàng) .

Vĩnh Thủy nhìn rất lâu vào Điền - Tôi sẽ đến .

- Ấy ! Tôi biết cô nhất định đến mà .

Điền xoa tay , hớn hờ - Giờ tôi phải đi đây , cô từ từ làm nhé - Anh lên chiếc mô tô vì vu biến mất ,

Vĩnh Thủy nhìn theo , đôi tay nắm chặt vào nhau vẫn run bần bật .

Tập 1- Chương 3

Đường quyền cuối mảnh liết xé gió tới sát đối thủ vụt khựng lại . Điền nhảy tới đỡ lấy người võ sư Lê , hỏi cuống :

- Thầy có sao không ? Con gọi Hương nhé ?

Đưa tay khoát khoát , võ sư Lê hướng mắt về căn phòng riêng . Điền xốc ông lên rảo bước nhanh vào đó , đặt ông lên giường , quay ra và trở vào với thau nước nóng và khăn . Điền lau khô người võ sư Lê thật sạch , thay nước nhiều lần và sau cùng giúp ông thay đồ võ ra . Đến lúc ấy Điền mới hé môi :

- Đừng giấu con nữa , phải đến giai đoạn cuối rồi không ?

Môi ông thoáng cười , da mặt hơi rung duy ánh mắt vẫn bình thản , an nhiên - Có lẽ thế. Con đau đến thường xuyên hơn , nhưng ta đang rất mãn nguyện vì anh tiến bộ rất nhanh , vì những gì anh nói với ta .

- Chóc nữa cô ấy sẽ đến gặp thầy .

- Tốt lắm , tôi muốn nghỉ một chút .

Điền khép cửa phòng , lùi ra đi về nhà. Anh tắm xong thay quần áo chỉnh tề , xuống dưới đi quanh khu nhà vườn , đầu lan man nghĩ về những điều xảy ra . Cứ như có định mệnh vậy . Điền chưa xót lắm lắm - Người thầy bên bờ vực cái chết . Cô gái có tên Linh Mộc Vĩnh Thủy . Xương cốt dưới những nắm mồ . Tất cả thành một trong ta , thật không thể tin được .

Điền hơi cúi đầu , đếm từng viên gạch nung dưới chân mình . Có quá nhiều việc mà anh muốn dành hết thời gian ở bên cạnh võ sư Lê cho tới khi ông qua đời . Còn bao nhiêu ngày tháng nhỉ ? Điền thờ hắt ra ngẩng lên khi thấy cô .

- Cô đến sớm quá đấy ! Nói vậy , nhưng anh vui trong lòng . Chưa bao giờ Điền thấy sợ sự trống vắng như hôm nay . -

- Tôi nghĩ ông chẳng hẹp hòi gì dành chút thời gian cho riêng tôi .

Điền lắc đầu , tay chỉ về ngôi nhà nhỏ cuối vườn : - Người cô cần gặp là thầy tôi . Ông ấy vừa qua một cơn đau , cần thời gian nghỉ ngơi .

Cô muốn hỏi , nhưng rồi im lặng đi về hướng Điền vừa chỉ . Điền theo sau và rồi họ ngồi ở bậc tam cấp phía ngoài . Khá lâu , Điền lên tiếng :- Có một lần sếp tôi đến Bộ ngoại giao , nhờ đó tôi nghe tên cô và câu chuyện lưu vào bộ nhớ . Người sếp tôi gặp là...

- Người ấy là đại sứ Trần ở Đông Đức vào những năm 70 đến 80 , tôi rất muốn biết câu chuyện.

- Không có gì nhiều ngoài chuyện cả hai có chung người bạn gái hồi công tác sang Trung Quốc , tên Lưu Vĩnh Hoa . Đại sứ Trần kể , ông gặp lại cô bạn Trung Quốc của họ ở Đông Đức , sau đó làm quen với chồng cô , một người Nhật lưu vong , kỹ sư địa chất Linh Mộc Vĩnh Bình và cô con gái Linh Mộc Vĩnh Thủy.

- Vì sao chuyện riêng giữa họ lại trở thành chuyện chính của buổi gặp mặt ?

- Mãi đến hôm qua tôi mới biết . Vì ông Trần muốn nhờ sếp tôi tìm một người hoặc những ai liên quan đến người đó ...

- Yudizi Mixunari .

Mắt Điền gặp mắt cô xuyên suốt và rồi anh gật đầu - Tôi sẽ nói với cô điều nữa không kém phần quan trọng , nhưng giờ tôi muốn nghe cô nói về Mixunari ở Nhật Bản .

- Tôi không thể . Giọng cô nhẹ như gió , nhưng khiến Điền hiểu rằng cô không được phép nói . Mắt họ vẫn gặp nhau . Cô hé môi :

- Vì sao ông quan tâm đến chuyện của tôi ?

Điền so vai . Trái ngược với vẻ bề ngoài sôi nổi , bộc trực , ồn ào , trong lòng Điền là đại dương sâu thẳm . Anh cười cười :

- Vì tò mò , cô rất ấn tượng . Còn hiện tại vì cô liên quan đến một tâm nguyện của người sắp chết . Người ấy là thầy tôi , võ sư Lê .

- Ông ấy bệnh gì ?

- Ung thư tụy , thời kỳ cuối . Tôi vì muốn hoàn thành tâm nguyện của thầy trước khi người nhắm mắt , nên đọc trước chúc thư : Ra điều ấy lại liên quan đến... ông nội cô , Yosidizo Tôkugaoa .

Chỉ đôi bàn tay nhỏ xoắn xoắn và nhau ở cô khiến Điền hiểu được cô đang bàng hoàng , bối rối -

Cho tới lúc này , tôi bắt đầu tin cái người ta gọi là định mệnh . Định mệnh khiến tôi nghe về cô , thấy cô và chắc rằng sẽ còn gắn bó dài lâu vì những gì liên quan .

- Ông hãy trao lại cho tôi và rũ bỏ .

Diễn rùn vai - Ô ! Không thể được nữa rồi , thưa Machiko Tokugaoa .

Gương mặt nhỏ nhắn , thanh tú chợt nhợt xanh rồi ửng đỏ về giận :

- Ra ông tìm hiểu kỹ về chúng tôi .

Diễn nhìn ngoái vào cánh cửa , phòng võ sư Lê còn khép kín - Một câu chuyện và ba cái tên . Cha cô có cho biết vì sao lại trở thành Linh Mộc Thái Bình thay vì là Dzyunichi Tôkugaoa .

Im lặng . Diễn gật gù định nói vụt nín bật và đứng lên , cúi đầu - Thưa thầy , đây là cô...

- Linh Mộc Vĩnh Thủy , thưa sư phụ Lê . Kính chào ông .

Cô đứng thẳng , mong manh lả lướt như thân liễu trong bộ váy trắng mềm rũ thướt tha . Cô khẽ cúi đầu , duy đôi mắt một mí cứ tròn xoe nhìn võ sư Lê như cố ghim câu hỏi .

Đôi mắt sâu thẳm từ ông như có tia lửa nhỏ , mất đi vẻ lơ dờ , trở nên rạng rỡ tinh anh . Ông đưa tay mời cô rất trang trọng và ở giữa phòng khách , khi cả ba ngồi trên những tấm thảm nhỏ hình tròn , võ sư Lê pha trà mời xong nói :

- Gần năm mươi năm trước , tôi hân hạnh gặp được ông Yosidzo Tokugaoa thực hiện nghi thức trà đạo mới trở thành tri kỷ . Tình bạn giữa chúng tôi rất ngắn ngủi nhưng với tôi không thứ gì đáng quý hơn . Tôi còn nhớ đêm cuối cùng chúng tôi gặp nhau , ông ấy bảo tình bạn của tôi và ông ấy là nghiệp duyên , còn tôi khẳng định là phúc duyên .

Vĩnh Thủy cúi đầu thật thấp , đôi vai thoáng run lên .

- Thưa sư phụ Lê , hôm nay Vĩnh Thủy gặp ông là phúc duyên một đời chỉ có một lần .

- Với tôi cũng thế . Thật không ngờ vào giờ phút cuối đời , tôi có thể tròn di mệnh của Yosidzo Tôkugaoa .

Gương mặt võ sư Lê đầy thanh thản , ông nhấp ngụm trà , lim dim mắt nhìn Vĩnh Thủy , từ tốn hỏi - Cô muốn tôi bắt đầu từ đâu ?

- Thưa sư phụ Lê , người biết ông nội tôi là người thế nào ? - Giọng cô nhẹ như gió thoảng .

- Lúc đầu , tôi biết Tôkugaoa là viên sĩ quan trong quân đội Nhật , thuộc giai cấp Xamurai , bởi ông mang hai kiếm (Trường kiếm Kanata , kiếm đề giết và đoản kiếm Oakidasi , để chiến đấu và tự sát theo truyền thống võ sĩ đạo) .

- Có phải tự mổ bụng? - Diễn buột miệng .

Vĩnh Thủy khẽ gật đầu - Đó là Xeppuku nghĩa là thiết phúc , tự sát theo nghi thức .

Diễn rón gai ốc trước vẻ bình thản kỳ lạ trong câu nói của cô . Võ sư Lê tiếp tục :

- Lần gặp thứ hai , tôi biết Tôkugaoa là người con của danh dự , của đất nước Hoa Đào , là một võ sĩ chân chính . Đó là một đêm không trăng ngoại thành Hà Nội , Yosidzo Tôkugaoa đã dùng trường kiếm Kanata giết chết người vệ binh của ông khi bắt gặp hãn hãm hiệp rồi giết chết một cô gái ném xác xuống ruộng . Hành động ông vô tình cứu mình thoát khỏi hàng chục cây mã tấu đang chọc lung lên .

- Sau đó. tôi tìm cách tiếp cận Tôkugaoa . Lúc ấy trại binh ông ta đóng ở Hàng Cỏ . tuy rất khó khăn vì người phó của Tokugaoa rất quân phiệt và đa nghi . Nhưng sau cùng chúng tôi đã gặp nhau .

- Ông nội tôi biết ông làm cách mạng chứ ?

- Không , lúc ấy tôi chỉ là người trí thức yêu nước . Tôi từ Pháp về , biết võ vẽ tiếng Nhật là rất tò mò về giai cấp Xamurai. Sau ba lần chuyện trò , tuy bất đồng ý kiến trên quan điểm chính trị , trên đường lối võ học và cả ba lần đấu kiếm thuật , quyền thuật , tôi đều bại nhưng Tôkugaoa , vào một buổi sáng đã dùng nghi thức trà đạo tiếp tôi trong gian nhà cỏ của anh . Nhà mở cửa hướng đông , là chốn riêng tư của người võ sĩ đạo để mỗi sáng đón mặt trời và luyện kiếm .

- Theo như lời cha tôi nói , ông nội tôi là đệ tử nhất kiếm thủ đất Phù Tang thời ấy .

- Phải , và Tôkugaoa dù mặc quân phục , chiếm đóng đất nước này , nhưng anh cư xử với đồng bào tôi với tư cách người võ sĩ chân chính . Cuối cùng...

Võ sư Lê lặng lẽ lấy từ ngực áo ra chiếc hộp gỗ nhỏ thoảng mùi trầm hương . Ông nâng chiếc hộp bằng hai tay hướng tới Vĩnh Thủy trầm giọng :

- Tôi không có mặt khi ông dùng nghi thức Xeppuku mổ bụng tự sát để bảo toàn danh dự người võ sĩ . Lúc ấy , tôi ở khá xa Hà Nội và trước đó một ngày , Tôkugaoa trao cho tôi cuốn nhật ký của anh . Với lời dặn dò như sự báo trước : " Chắc rằng người ta muốn tôi chết trong ô nhục .Nếu có ngày ấy ,

anh hãy vì tình bằng hữu chúng ta , dù hai mươi năm hay năm mươi năm sau , giúp con cháu tôi lấy lại danh dự dòng họ Tôkugaoa ". Thưa cô Vĩnh Thủy , tôi đã không tròn lời hứa với nội cô .tôi thật hổ thẹn .

Đưa tay đỡ hộp gỗ , Vĩnh Thủy run người gập đầu :

- Thay mặt dòng họ Tôkugaoa , tôi chân thành tạ ông , sư phụ Lê .

- Cô đọc trong ấy sẽ hiểu rõ nguyên nhân sâu xa về cái chết của ông nội cô . Hiểu về kẻ thù dòng họ cô , kẻ đã tìm đủ mọi cách để làm ô nhục ông trên đất nước quê hương ông.

Hai tay để ngửa lên đùi , võ sư Lê thẳng lưng cúi đầu . Khá lâu sau , Vĩnh Thủy lên tiếng :

- Thưa sư phụ Lê , người biết chút gì về nơi an táng của nội tôi chăng ?

- Rất lâu sau đó , tôi mới về lại Hà Nội . Cuộc đời tôi luôn là sự dong ruổi không ngừng nghỉ vì nhiệm vụ , chính vì thế , không thể trọn lời hứa với bằng hữu . Mãi sau này , ở Trung Quốc , tôi nghe tin ông nội cô tự sát , lần hỏi nhiều năm vẫn không biết được chỗ người ta an táng ông.

Nhìn về mặt của Vĩnh thủy , Điền bắt nhả lên tiếng :

- Thời ấy chiến tranh rất khốc liệt , chẳng ai để tâm đến một người Nhật chết chôn xác chỗ nào , nhưng cô lo gì chứ ,chẳng phải cô đang đào xới những nắm mồ đó sao ? Những nắm mồ duy nhất còn lại thời chống Pháp .

- Vâng , tôi hy vọng thế . Vĩnh Thủy lấy lại vẻ bình thản , nhòm người lên và và khựng lại khi gặp cái nhìn xuyên suốt ở võ sư Lê.

- Cô có thể cho tôi biết chuyện gì xảy ra với những người dòng họ Tôkugaoa sau khi Yosidzo chết không ? Tôi sang Nhật nhiều năm , cố tìm cha cô , nhưng không một ai hé môi khi nghe hỏi về dòng họ Tôkugaoa .

Vĩnh Thủy cúi đầu : - Xin lỗi sư phụ Lê , tôi mong được sớm nhất hoàn thành nhiệm vụ để được phép trình bày với ông , với cả chính phủ Việt Nam và Nhật Bản .

- Mong rằng tôi đợi được đến ngày ấy - Võ sư Lê nhìn sang Điền mỉm cười nói - Cảm ơn anh đã vì tôi làm việc này . Những gì còn lại , anh nên trao đổi luôn với Vĩnh Thủy .

Cô nhìn Điền - Ông đã nói về võ kiếm Katana của dòng họ Tôkugaoa ?

Bỗng dưng hắt toét miệng cười , khiến cho không khí trang nghiêm đột nhiên biến mất , hấn nói với võ sư Lê - Chỉ cần thầy xác nhận trước khi ông Yosidzo tự sát , hai thanh kiếm của dòng họ Tôkugaoa luôn ở bên mình ông ta .

Võ sư Lê gập đầu - Đúng thế . Hôm nôi cô dùng nghi thức trà đạo tiếp tôi , đã có nhậ ý cho tôi xem hai thanh kiếm của ông . Đó là đôi kiếm cổ , rất cổ ,có mũi hơi cong , vỏ kiếm chẳng phải thép , không phải đồng , sáng ngời với gia huy dòng họ , có nhiều chữ đến kín cả vỏ kiếm . Đại trưởng kiếm Katana dài gần tám tấc , kiếm Oakidasi dài hơn năm tấc . Theo ông nội cô kể , ông là người trưởng tộc dòng Tôkugaoa , một dòng nổi danh từ đầu thế kỷ 16 , một dòng họ lớn nhất trong lịch sử nước Nhật . Năm 18 tuổi , ông được cha ông truyền lại đôi kiếm này , đôi kiếm của Ieyatxu Tôkugaoa , người đem vinh quang cho dòng họ Hedeoyoshi với sự giúp đỡ dòng Mitxunari tại lâu đài Ôxaka.

- Nội tôi mất và đôi kiếm không còn - Vĩnh Thủy nói như than .

Điền đứng lên nói với võ sư Lê - Bây giờ thầy có thể thanh thản nghỉ ngơi , những gì còn lại giao cho con .

Võ sư Lê đứng lên , Vĩnh Thủy đứng theo trang trọng gập người chào ông , không nói gì thêm ngoài lời từ biệt , thế nhưng trong ánh mắt cô , người võ sư ấy ở giây phút cuối đời nhìn thấy rõ một điều ... Điều ấy khiến cõi lòng ông thênh thang hướng về cõi vĩnh hằng không còn gì vướng bận . " Yosidzo ! Ta sẽ gặp lại nhau một khi tôi hoàn thành di mệnh cuối của anh , không lâu nữa " .

Bằng linh cảm nào đó Vĩnh Thủy dúm chiếc hộp gỗ trầm hương vào tay Điền khi nhác thấy bóng người đứng ở sân luyện võ , cô nói nhanh :

- Hãy giữ kín hộ tôi... về mọi điều .

Điền gập đầu , gương mặt biến mất vẻ trầm lặng ngay sau khi giáp mặt Thiên và Bình . Bình nhìn cả hai bằng ánh mắt che dấu mọi cảm nghĩ , xởi lời nói sau khi chia tay bắt tay Điền :

- Phạt nặng nhé ! Anh để chúng tôi chờ nửa giờ đấy.

chẳng buồn nghe Điền trả lời , Bình quay sang Vĩnh Thủy :

- Anh đến đón nhưng bác bảo em đi từ trưa.

Vĩnh thủy sau cái nghiêng đầu chào Thiên , đáp nhã nhặn :

- Xin lỗi đã làm phiền ông . Tôi có chút việc ở chỗ làm , cần giải quyết gấp .

Thiên có hơi thắc mắc trong lòng , nhưng không lộ ra , chỉ hỏi bạn :

- Tình hình ông ấy thế nào ? Cậu còn hứng cho buổi chiều nay không ?

Diễn toe toét cười :

- Ôn cả , làm gì mà không hứng . Hôm nay tớ không chỉ biểu diễn cho các bạn xem mấy ngón nghề học lóm , mà còn biểu diễn nghề nấu món ăn Tàu bậc thầy . Nào , vào giang sơn riêng của tớ thôi . Nơi đây chốc nữa rất ồn .

Cả bốn người đi trên lối đi lát gạch vào ngôi nhà gác đối diện nhà luyện võ của võ sư Lê. Bình nhìn chăm chăm vào chiếc hộp gỗ trầm hương trên tay Diễn hỏi :

- Anh có chiếc hộp trông hay thế ?

- Hay chỗ nào ?

Thiên hỏi vẻ ngạc nhiên , chiếc hộp trông cũ kỹ đơn sơ chẳng có gì nổi bật .

- Hay ở chỗ nó không dùng bất cứ thứ gì ngoài nguyên liệu gỗ vắn thành chiếc hộp . Anh nhìn xem những chỗ nối nhau không hề có , nắp ở dạng kéo , qua một rãnh nhỏ . Nó được làm thủ công tinh tế và bằng trầm hương .

Diễn cười nheo mắt :

- Ông nói cứ như tay chơi đồ cổ chuyên nghiệp . Nếu còn là tay kinh doanh đồ cổ tôi không mấy ngạc nhiên.

Bình rùn vai - Tôi sợ ở tù lắm . Còn đồ cổ giả thì tôi không ham .

Họ dừng trước cánh cửa khép kín , Diễn đẩy mạnh cho cửa mở rộng , anh bước vào hươ tay :

- Bên kia là phòng tập . Mời quý vị tự nhiên , tôi sẽ trở lại ngay .

Anh lên gác , qua hai lớp cửa vào phòng riêng , mở hộp gỗ lấy cuốn sổ cũ màu đỏ bên trong ra cho vào túi nylon , lật ngược tấm nệm lò xo , nhét vào giữa . Sau đó anh lấy cuốn sổ cũ ở đầu giường cho vào hộp gỗ để trả lại chỗ đó rồi thay võ phục đi xuống phòng tập.

Họ như cách ly với đám võ sinh léo nhéo bên ngoài bằng mấy lớp cửa. Diễn nhìn mọi người ngồi theo hình vòng cung về chờ xem biểu diễn , bèn oang oang bốc phét .

- Vấn đề là mình muốn nghiên cứu võ học gia truyền , chứ cóc phải học làm đếch gì , Thế nhưng phái Khai Sơn này có ngón nghề chữa nội ngoại thương rất giỏi và chuyên về tự vệ bằng chính những đòn tấn công của đối phương .

Tất cả tròn mắt , Diễn đắc chí tuôn sạch ,

- Muốn thế phải luyện phản xạ chân tay và mắt cực nhạy , luyện cách nhìn đối tượng ra đòn và biết đòn kết thúc như thế nào trong tâm ý . Để học được các đòn bậc thầy , tớ phải mất một năm trao đổi võ thuật với viên võ sư ở đó , kết nghĩa bạn bè và học chữa bệnh . Giờ ai tình nguyện làm đối thủ của tớ ? Này , sao tất cả lơ mắt nhìn tớ thế ? Môn này phải có đối thủ mới biểu diễn được .

Thiên chán ngán phui tay đứng lên :

- Tôi nghĩ cậu nên đi làm bếp thôi . Và xem võ thuật Khai Sơn chắc phải đợi khi nào cậu chính thức biểu diễn ở các nhà thi đấu.

Diễn xịu mặt , còn Bình bật cười :

- Anh tưởng ai cũng biết võ ư ?

- Chứ ít cũng phải biết vài đòn hộ thân chứ ? - Diễn rên rỉ .

Thiên thở hắt lắc đầu quây quây :

Tớ chẳng hơi đâu . Tớ chỉ cần nhắc điện thoại hoặc la lên .

Vĩnh Thủy hỏi thực tế :

- Vậy ông làm bếp có cần phụ bếp không ?

Diễn toét miệng cười trở lại :

- Ồ không cần , thật đấy.

Rồi anh biến mất , để ba vị khách ngồi nhìn nhau . Bình rùn vai , đưa hai tay về không hiểu nổi với

Vĩnh Thủy rồi nói :

- Cô đến lâu chưa ?

Cô hững hờ đáp :

- Trước các ông khoảng mười lăm phút . Tôi có được hân hạnh đến chào bề trên của ông ấy đang

bệnh nặng.

- Ai thế ? - Bình buột miệng.

Thiên đứng lên nói kiêu qua quýt :

- Người thân duy nhất của nó .

Điền lại hiện ra , trên tay thêm chiếc khay cổ khá xưa , trong khay có rượu , nước , trái cây và đồ nhắm . Anh đặt khay xuống chiếc bàn thấp , nói :

- Lai rai trước , tớ xong ngay thôi.

Bình mở lon nước rót vào chiếc cốc thủy tinh đưa tận tay Vĩnh Thủy về chu đáo , ân cần với cái nhìn triu mến . Cô nhếch môi nói tiếng cảm ơn , thầm nghĩ về buổi nói chuyện hôm rồi . Bình rất phong độ , tự chủ , không chút buồn giận khi nghe cô nói lời từ chối , cũng chẳng hỏi tại sao , mà rất tự tin nói rằng : " Thời gian sẽ giúp em hiểu , với em anh rất chân thành bằng con người thật của anh " .

Và xem ra lời Vĩnh Thủy nói , Bình không để tâm , anh ta vẫn lui tới thăm viếng hệt như trước kia , chỉ không để lộ những tia nhìn cô đầy si mê khát vọng . " Mặc xác hần " .

Cô quyết gạt hần ra khỏi đầu cô , xem như chưa từng tồn tại một gã đàn ông giàu có , hào hoa tên Bình . Cô thông dong hộp từng ngụm nước , phóng tầm mắt nhìn từng thứ bình khí treo trên tường hoặc cắm ở giá . Bình không bỏ sót cử động nhỏ nào ở cô , hỏi ân cần và rất dịu dàng .

- Cô thích xem những thanh kiếm kia ư ?

Cô lắc đầu :

- Tôi đang tự hỏi vì sao con người cần những thứ đáng ghét này . Nhìn chủ nhân , tôi thấy anh ta thích chúng như trẻ con thích đồ chơi vậy .

Thiên tựa tường , nhâm nhi rượu và món gỏi ngó sen bò khô của bạn . Nghe nói vậy góp chuyện :

- Với bạn mọi thứ đều thành đồ chơi . Cô nói đúng đấy . Nó không thể nghiêm chỉnh với bất cứ điều gì , mọi thứ hôm nay nó thích có thể biến mất sạch vào ngày mai.

- Anh muốn khiến tôi nghĩ rằng anh Điền khoái chơi ngông .

Bình cười cười nâng ly rượu lên ngang tầm mắt ngắm nghía .

- Nó thật sự là như thế mà , bù lại tính rất tốt.

Thiên so vai.

Mùi thức ăn khiến cả ba đều nhìn ra chỗ cửa . Điền lại hiện ra với một mâm đầy thức ăn , miệng bỏ bô :

- Thăng Thiên , mày đỡ hộ chứ , ngồi lo ăn thế à ?

Sau cùng cả bốn quây quần bên chiếc bàn . Sơ giao thành thân thiết qua vài chung rượu . Điền muôn thuở mồm miệng ba hoa trắng cuội , khiến không khí sôi động , Thiên vạch mặt chỉ tên anh là thằng láo toét khiến đang chưa kịp nuốt trôi ngụm rượu , Điền suýt sặc , đỏ mặt tía tai hét :

- Tớ láo toét gì nào ? Tớ mời bảo có ăn , có rượu , thì rõ ràng có rượu . Tớ muốn biểu diễn mấy món nghề học lóm , là do cậu không cho tớ cơ hội ...

- Nhưng cậu bảo nấu món ăn Tàu bậc thầy .

Điền tình bơ chỉ vào mâm thức ăn :

- Thế không ngon à ?

- Ngon , nhưng đâu phải món Tàu .

Điền phẩy tay :

- Vớ vẩn , Làm sao cậu biết nó không phải món ăn Tàu ? Tớ ở bên ấy một năm toàn ăn mấy món này .

Thiên ngó ra , Bình phì cười vỗ vai Thiên :

- Ông phải đi Tàu một chuyến xem sao ?

Vĩnh Thủy chỉ nhúng đầu gọi là , nhưng cô uống rượu rất điệu nghệ , phong thái , tao nhã . Nghe ba gã đàn ông nặng sị chột lên tiếng :

- Món ăn ở nhà hàng Việt Nam , pha trộn nhiều món ăn Trung Hoa , mẹ tôi nói thế .

Cô lại trầm ngâm nhìn vào ly rượu có màu vàng trong suốt , một lúc uống cạn . Cả ba người đàn ông vụt im lặng nhìn cô . Hôm nay thật là bất ngờ , họ nhìn thấy con người khác ở Vĩnh Thủy , không có chút gì mong manh , thanh thoát như họ từng gặp , cô trông ngạo nghệ , bất cần và không nhìn ai trong mắt .

Bình rót cho cô ly rượu nữa , theo dõi từng cử chỉ của cô . Vĩnh Thủy lại uống , trầm mặc thả hồn

chơi vui . Điền lấy thêm chai Whisky , bắt đầu bữa rượu thật sự và chính anh đổ trước tiên .

Chuyện choạng đứng lên , anh múa may tay chân , gật gù nói :

- Để tớ trở tài biểu diễn mấy ngón nghề , các cậu thích xem gì ? quyền cước hay binh khí ?

- Kiếm ! Binh chỉ vào thanh kiếm treo trên tường .

- Kiếm thì kiếm . Điền kấy kiếm , tuốt khỏi vỏ . Ra đó là một thanh kiếm mộc hoàn mỹ ở độ trau chuốt bóng loáng có màu đen nhánh . Điền liu xiú ra giữa phòng , cổ đứng thẳng , cú kiếm dựng thẳng đứng ngang tầm ngực , hoành kiếm chào xong tạt kiếm , tung người xoay tròn , lướt kiếm hoa lên mạnh đến nghe cả tiếng xé gió .

Thiên nhìn bạn biểu diễn chăm chú , vẻ ngạc nhiên thích thú . Binh reo hò với chút chán ghét thoáng qua mặt . Thiên thấy điều đó , ngạc nhiên hỏi :

- Cô không thích nghệ thuật kiếm đạo ư ? Người Nhật hầu như ai cũng thích .

- Hầu như chẳng phải tất cả . Và tôi chỉ có một nửa là người Nhật . Tôi ghét mọi thứ vũ khí chẳng trừ kiếm , dù giờ đây kiếm như một thứ đồ trang hoàng mà thôi .

- Cô nghĩ thế à ?

- Ông nghĩ khác ư ? Cô nhìn Binh qua hơi thở nặng , hàng mi khép hờ , bay mùi rượu .

- Không , tôi chẳng có khái niệm về vũ khí như cô...

Ánh tia chớp đen tuyền chia tới , Binh nhào người đẩy Vĩnh Thủy dạt ra . Bản thân lặn một vòng nhô lên , hét :

- Giờ ạ ! Gì thế ? Muốn giết người sao ?

Điền ngật ngưỡng ném thanh kiếm vào góc lầu bầu :

- Ông cóc nhìn tôi biểu diễn , chỉ nhìn Vĩnh Thủy .

Binh há miệng , chợt ngậm lại . vẻ tức giận qua nhanh , cười :

- Thế ông sừng cò lên vì tôi không nhìn ông biểu diễn hay...

- Thôi đi... Cô cắt ngang lời Binh , đứng lên , gương mặt hồng men rượu trở nên khép kín lạnh lùng , duy lời nói ôn tồn - Thưa ông Điền rất cảm ơn sự đón tiếp hôm nay của ông. Tôi xin phép .

- Để tôi đưa em về .

Điền loạng choạng . Thiên lắc đầu đứng dậy nói nhanh :

- Để tôi , nhìn cậu xem .

Binh im lặng chờ đợi giấu niềm thất vọng khi thấy Vĩnh Thủy khẽ nghiêng đầu chào anh , thông dong ra cửa không hề ngoái lại .

Dăm phút sau , chỉ còn mỗi Điền . Anh ngồi tựa tường , ngửa mặt , mắt nhắm nghiền , một lúc chuyện choạng đi ra tung các cửa lớn nhỏ . Bên ngoài hoàn toàn im ắng , trời đêm đã rạng rỡ những vì sao nhấp nháy , khu vườn trong bóng tối thỉnh thoảng hắt lên quãng sáng bởi đèn xe chạy ngang . Điền lặn ra cửa , chân thấp , chân cao , đi đến sân luyện võ , vụt té sấp nằm dài một lúc ngáy pho pho .

Cô ngồi mãi trong đêm chờ bình minh lên . Tiếng chim sẻ ríu rít trên cây hoa sữa ở bên ngoài cửa sổ khiến cô bé hé mắt đón nhận bầu trời mờ sáng , nhận không khí tinh sạch vào buồng phổi lẫn chút hương hoa sữa . Cô sẽ sàng đứng lên , đi như lướt trên nền gạch ra ngoài.

- Vĩnh Thủy !

Cô khẽ xoay người :

- Vâng , thưa mẹ .

VÀ ngạc nhiên khi thấy bà sẵn sàng để ra ngoài . Hôm nay chúa nhật , mẹ cô không phải đi làm . Thường thì ở nhà bà mặc trang phục thời Dân Quốc , còn bây giờ âu phục chỉnh tề . Bà vẫn đẹp nền nã trong lứa tuổi năm mươi với nét đặc trưng của phụ nữ Trung Hoa .

- Mẹ định qua bác Trần ư ?

- Sau đó con hãy đưa mẹ thăm sư phụ Lê . Mẹ muốn biết thấu đáo hơn về nội con.

Vĩnh Thủy khẽ lắc đầu . Cô nhớ những hình ảnh chiều qua , biết rằng gặp ông là điều khó mà xem ra Điền không để ai quấy nhiễu ông ở những giây phút cuối đời .

- Hôm nay mẹ đến bác Trần cũng vô ích . Bác chưa về . Còn sư phụ Lê để con thu xếp đã .

Thấy mẹ có vẻ ngạc nhiên , cô nhẹ nắm tay bà bước ra ngoài , hai mẹ con dạo quanh sân , trò chuyện , Vĩnh Thủy nói :

- Cho đến hôm qua với cả đêm dài con tỉnh tâm suy nghĩ , chợt thấy rõ thời điểm này , con phải hoàn thành tâm niệm của cha , rửa sạch vết nhơ , lấy lại danh dự cho dòng họ Tòkugaoa .

- Dựa vào lời nói của võ sư Lê ư ?

- Không đâu thưa mẹ. Sư phụ Lê là sự khởi đầu cho nghiệp duyên đã tới. Phúc , họa con chưa lường , nhưng chắc rằng gánh nặng này đến thời điểm...

Cô bé bỏ lửng câu nói , thờ hắt ra nhẹ nhẹ nhìn mẹ chợt mỉm cười :

- Cả bốn con người ấy là nghiệp duyên , là số mạng của người thuộc dòng họ Tòkugaoa .

Người mẹ cau mày , để nhìn cái nhìn thấu suốt tâm tư con.

- Phải cẩn thận con ạ . Bóng ma kẻ thù luôn đeo đẳng .

- Vâng , con nhìn thấy điều ấy trong tiềm thức . Con luôn cẩn thận .

- Cẩn thận chưa đủ .

- Phải biết rõ kẻ thù , thân cận để tìm hiểu và rồi tận diệt .

- Không để bất cứ ai ngã xuống vì dòng họ Tòkugaoa .

- Vâng , lời trăn trối của cha , con luôn ghi nhớ .

Về hài lòng thoáng lên gương mặt mẹ :

- Con đọc hết chưa ?

- Những gì nội viết đã in sâu vào trí nhớ con. Vĩnh viễn không gì xóa nhòa được , cho dù bằng cái chết " Và những gì người ấy làm vì con , càng minh tâm khắc cốt ". Tiếng lòng cô vang lên , mắt cô lại thấy Điền hiện ra giữa đêm khuya trong trang phục đen hòa vào đêm tối " Tôi biết cô muốn đọc ngay di bút của ông nội nên đem đến cho cô "... " Một điều điền rõ , ông có thể đem đến vào sáng mai "... " Tôi biết hoặc gặp cô ngay nơi này , hoặc trong phòng ngủ của tôi , chỉ trong đêm nay , nên chọn cách mà người tốt phải làm "... " Ông là ai ? "... " Là duyên nghiệp , là công lý , thưa cô...Machiko Tòkugaoa "... " Ông đã đọc ư ? " Cô rít lên đầy phần nộ . " Ông... " " Để trở thành chiếc bóng của cô cho tới khi cô hoàn thành di lệnh ". " Tại sao "... " Đó là điều duy nhất , tôi có thể làm cho thầy tôi ". " Ông không thể... " " Hãy chờ xem... Tạm biệt ".

- Con đang nghĩ đến cậu ta Vĩnh thủy ?

Người mẹ lo lắng . Cô đi trở lại vào nhà :

- Mẹ đừng lo , con đang mang sứ mệnh .

Người mẹ bản thân nhìn theo , tay vịn vào thân hoa sứ cúi đầu nghĩ ngợi . Đêm qua bà nhìn thấy gã đàn ông ấy khi lẫn mình trong bóng đêm . Ở hần toát ra hấp lực mãnh liệt khiến bà không dám thờ và bà cảm nhận được sự mạnh mẽ không gì khuất phục nổi từ con người hần . Giác quan bà rung lên sự báo hiệu về hần . Bạn hay thù ? Bà tin vào sự phán đoán của con nhưng lại có linh cảm mất mát . Hốt nhiên bà chợt nhớ đến giọt nước mắt của mẹ , nhớ ngày gặp Linh Mộc Thái Bình . Đó là một ngày định mệnh , một ngày của mùa đông trắng xóa , tuyết phủ ngập Dresden .

Cô sinh viên Lưu Vĩnh Hoa mệt đến không lê bước nổi , đành ngã đại xuống một gốc cây tùng phủ đầy tuyết. " Nghỉ một chút thôi , chỉ còn vài trăm mét nữa là về đến nhà. Nghỉ một chút thôi , sau đó...". Cô gần như thiếp đi dưới bầu trời băng giá . Cô cố mở mắt , cố đứng lên , nhưng cô lại không điều khiển được mình . Cô sợ hãi , biết rằng nếu không đứng lên được , sẽ mãi mãi không thể nào đứng lên . Cô muốn gọi to lên , muốn kêu cứu , nhưng miệng cô tê cứng . Cô gào trong tiềm thức " Cứu tôi , cứu tôi ".

Và người ấy hiện ra . Thật lạ lùng ... Anh không giống bất cứ ai cô từng gặp , độc bộ võ phục trắng và viền vải thắt ngang vàng trăn . Tuyết bay lất phất vào tóc , vào áo anh . Anh cúi xuống nhẹ nhàng nhắc bổng cô lên trong đôi tay mạnh mẽ .

Anh ở trong ngôi nhà gỗ có nhiều cánh cửa kéo vẽ đầy hoa anh đào , anh khơi lò sưởi , cho thêm củi nên trong chốc lát căn phòng ràn rụa hơi ấm . Anh nhẹ nhàng tháo mũ , khăn quàng và áo ngoài của cô đem giữ tuyết rồi móc lên giá . Anh bế cô để qua chiếc ghế xếp thả nằm sát lò sưởi rồi bắt đầu chà sát chân tay cô . Sau đó anh đổ vào miệng cô một chất lỏng ấm nóng , cay xé khiến cô ho sặc sụa , anh vỗ vỗ vào lưng cô mấy cái , gương mặt bình lặng không chút cảm xúc thoáng nét cười , khi cúi xuống đưa tay gạt nước mắt cô ràn rụa ... Và hé môi :

- Em là người Việt Nam ư ? Anh hỏi bằng tiếng Đức .

Lạ làm sao , ngay khi ấy , cô nhớ đến Trần Phương và Hoàng văn Thái , hai người bạn lớn Việt Nam cô quen khi họ sang Trung Quốc học . Cô gọi bạn lớn vì họ hơn cô nhiều tuổi , học nhiều cái đại

học , còn cô sinh viên năm đầu tiên cùng trường . Có chút gì thất vọng , cô sẽ sàng đáp bằng tiếng Đức :

- Không . Tôi người Trung Quốc , tên Lưu Vĩnh Hoa , nhưng tôi có nhiều bạn Việt Nam lắm .

Hai câu nói đầu tiên họ nói gì với nhau phải sau cả giờ đồng hồ , từ khi cô thấy anh qua rèm mi cố hé lên tìm sự sống , và cô cũng không chút gì phản ứng , để mặc anh chăm sóc mình theo cách của anh. Rất lâu sau đó , cô tự hỏi mình : Vĩnh Hoa , sao thế ? Sao trước người ta , dễ dàng đánh mất chính mình .

Cô không dám tìm câu trả lời bởi tận đáy lòng cô biết rõ tại sao. Nhiều ngày sau đó , cô cố quên những gì trong căn nhà gỗ về đầy hoa anh đào , thế nhưng càng bắt mình quên , cô lại càng nhớ rõ đến từng chi tiết của đêm hôm ấy . Ánh mắt anh , đôi mắt một mí sắc bén thỉnh thoảng ánh lên vẻ dịu dàng qua tròng mắt đen láy , bờ môi mỏng mím chặt thấp thoáng nét cười khi nhìn sâu và đôi mắt cô hốt hoảng trốn lánh . Đêm ấy họ nói với nhau không nhiều , khi anh kê ly sữa vào môi cô chỉ nói :

- Tôi tên Dzyunichi Tôkugaoa .

Cô lại suýt sặc , buột miệng :

- Tôi khó thể gọi tên cho đúng .

- Hãy gọi tôi là Linh Mộc Thái Bình và quên Dzyunichi Tôkugaoa đi .

Anh rời đi , khuất sau cánh cửa vừa khép lại . Tim cô nhói lên cảm giác mất mát , dội lên tiếng gọi :

- Linh Mộc Thái Bình . Anh đừng đi .

Nhưng đó chỉ là tiếng gọi thầm ở con tim. Anh trở lại , trên tay khay gỗ đầy thức ăn . Anh đặt lên chiếc bàn thấp , bê để trước cô , còn anh ngồi lên chiếc thảm tròn đối diện .

- Tôi nấu đây , em ráng ăn nếu không vừa miệng .

- Tôi phải về .

- Em ăn xong tôi đưa về .

Cô không cần phải ráng , cô ăn rất ngon , ăn sạch hết mọi thứ anh san vào chén cô , anh có vẻ hài lòng . Cô đứng lên , thấy mình khoẻ hơn nhiều , định dọn dẹp bị anh cản lại nói :

- Để đó , hoặc cô về nhà , hoặc nghỉ ngơi thêm một lát .

Cô chợt hoảng sợ :

- Tôi muốn về .

- Được ! - Anh lại biến mất , rồi hiện ra trong bộ âu phục chỉnh tề . Anh choàng lại đồ ấm cho cô , tay xách chiếc cặp đầy sách vở , tay nắm tay cô dắt ra khỏi căn nhà đầy bóng dáng hoa anh đào . Cô bước đi , mặt ngoảnh lại , lòng nghe trống vắng tái tê .

Anh và cô ngồi vào chiếc xe du lịch nhỏ , không nhìn cô , anh hỏi :

- Em ở đâu ? Có phải vì trễ chuyến xe buýt cuối cùng ?

Cô còn mãi nhìn căn nhà hoa anh đào :

- Vâng .

Xe chạy đi , cô thờ thẩn . Anh chợt nói :

- Những gì hiện hữu trong em , sẽ không bao giờ mất cả .

Cô thu mình lại , giấu kín con tim kiêu hãnh vừa rướm máu . Thế nhưng khi cô bước xuống xe , cúi đầu định nói lời cảm ơn và từ biệt , anh nói một câu khiến cô bối rối , bàng hoàng. " Từ nay mỗi khi gặp khó khăn , nguy hiểm , em hãy gọi tôi như đã gọi "

- Tôi đã gọi ông ?

- Phải . Em đã gọi tôi . Lúc ấy , trong ánh chớp kiếm phong , trong hoa tuyết , tôi thấy em vẫy tay nhìn tôi , gọi mãi : " Thái Bình , cứu tôi ! Cứu tôi ! " Và tôi đi theo tiếng gọi , theo cái vẫy tay để rồi thấy em dưới bóng tuyết từng .

Cô chết lặng . Anh quay đầu xe , biến mất , chỉ để lại câu nói sau cùng :

- Em chẳng lẽ là mệnh duyên của tôi ? Em tin không ?

Cô rất muốn tin điều ấy , cô đã chẳng đợi chờ từ... rất lâu sao ?

- Mẹ lại nhớ cha rồi ! Vĩnh Thủy từ đằng sau ôm lấy mẹ nói nhỏ , cô không hay không biết , đã đưa bà ra khỏi dòng hồi tưởng đẹp nhất đời bà .

TRÍCH NHẬT KÝ YOSIDZO TÔKUGAOA

Di mệnh . Hồi Yosidzo ! Con phải luôn nhớ mình là ai và phải sống bằng tinh thần một Xamurai

cao thượng . Và đừng quên đề phòng kẻ thù . Chúng vẫn còn đâu đó trong bóng tối , lẩn khuất như những hồn ma với những lời nguyền : " Dòng họ Mixunari ô nhục bởi dòng họ Tôkugaoa , Hãy dùng máu kẻ thù , cho đến tận cuối cùng rửa mối hận này "

Yosidzo ! Hãy tin chính dòng máu Xamurai chảy trong huyết quản mình , cho dù hơn nửa thế kỷ qua , công cuộc duy tân của Minh Trị Thiên hoàng đã xóa bỏ truyền thống , khiến đẳng cấp Xamurai không còn quyền lực . Hãy tin rằng tổ tiên ta không hề có lỗi , họ chỉ làm đúng tinh thần võ sĩ đạo khi loại bỏ dòng họ Mixunari ra khỏi chỗ đứng danh dự (bởi họ không còn danh dự họ đã tự ô nhục mình bằng hành động dã man , cưỡng hiếp và giết chết những phụ nữ , trò chơi săn thú người không nhân tính) bằng Đại trường kiếm Katana của dòng họ Tôkugaoa .

Hỡi Yosidzo ! Hãy luôn mang theo di mệnh này , hãy truyền lại cho con cháu đời sau . Dòng máu võ sĩ chân chính luôn chảy trong huyết quản những người thuộc dòng họ Tôkugaoa . Hãy sống bất khuất , cao thượng , thẳng tay tiêu diệt mầm tội ác và hãy chết trong danh dự .

Di mệnh gửi con trai ta Yosidzo Tôkugaoa .

Tập 1- Chương 4

Thiên quyết định vứt hết mọi thứ , đích thân xuống hiện trường . Anh không đi xe công ty phóng thẳng chiếc Win bụi bặm vào tận chỗ ban chỉ huy di dời , cho gọi Đáng về , còn anh đứng trước mô hình đây những ngọn đèn xanh đỏ li ti , trán cau lại , thành nếp nhăn vắt ngang .

- Anh gọi em ạ ? Đáng bước vào bỏ mũ hỏi .

Ra hiệu Đáng ngồi ở bàn , Thiên lại không biết nói sao cho Đáng hiểu . Chuyện bắt đầu từ đêm ở nhà Điền về bỗng dưng Thiên có cảm giác bất an , cái cảm giác từ lâu biến mất trong anh khi anh bỏ rừng núi về nhận công việc thành phố .

Hồi ấy vùng cao Tây Bắc vùng cao Trung Bộ không một ngày bình yên . Nào bọn đột nhập phá hoại nước ngoài , nào Phunrô , nào bọn buôn lậu xuyên quốc gia . Thiên bấy giờ làm chủ nhiệm các công trình cấp quốc gia và không chỉ lo xây dựng , còn phải đối phó với mọi hiểm nguy từ mọi phần tử đe dọa bảo vệ công trình , bảo vệ sinh mạng cán bộ , công nhân dưới quyền . Chính vào thời điểm ấy , anh phát giác ra mình có khả năng ngoại cảm mỗi khi sắp gặp nguy hiểm và đã hàng trăm lần nhờ vào nó thoát chết đường tơ kẽ tóc .

Năm năm rồi , linh cảm kia ngoan ngoãn ngủ yên , và giờ đây , khi cùng ngồi trong căn nhà bạn , với Vĩnh Thủy , với Bình , hốt nhiên khắp con người anh căng ra , có cảm giác nguy hiểm đang cận kề gang tấc . Nhưng nó đến với bản thân anh hay với Điền , anh không phân tích được , để rồi bản năng trong anh phải phòng tất tần tật , trước tiên cho Điền . Điều này như một lẽ đương nhiên , anh chẳng che chở cho thằng bạn nhỏ hơn mình năm tuổi từ những năm nó còn bé tẹo đó sao ? Và nó chẳng hay biết gì về điều ấy , bởi nó là bí mật của đời anh .

Trước tiên , anh nhớ đến mũi kiếm Điền như tia chớp , chọc thẳng vào tim Vĩnh Thủy . Điền không phải là đứa bé năm tuổi anh gặp thuở đất nước bị chia đôi với cái đầu khờ khạo , chẳng biết bố mẹ là ai . Điền đã ba mươi rồi , trừ nét trẻ thơ còn nguyên nụ cười chỉ dành riêng cho anh , Điền luôn là một bí mật và là người đàn ông ngoại hạng , nó chẳng từng cười với anh bên ly rượu , bằng gương mặt trẻ thơ ồm ồm nói : " Tớ cóc khiêm tốn , rất khoái trở thành thằng người ngoại hạng , nhưng vĩnh viễn , tớ chẳng thể nào vượt qua cậu , một kẻ sẽ là bất cứ ai , nếu muốn " . Nó biết giá trị của anh , nhưng chưa chắc tự bảo vệ được mình , nó chẳng đã vì một đôi gót 12 phân đến vỡ cả đầu gối phải nằm ở xứ người cả năm sao ?

Đáng thấy " cốp " ngồi thừ , cũng chẳng dám hó hé , gã thừa biết tính Thiên , nên lẳng lẳng ngồi ở ghế đối diện hút thuốc , chờ đợi .

Khá lâu , Thiên hỏi :

- Những bóng đèn đỏ là chưa di dời à ?

- Vâng , mới quanh rìa . Em nghĩ phải mất hai tháng đúng dự kiến của anh .

- Còn cô ta thế nào ?

Biết " cốp " muốn hỏi ai , Đáng nói :

- Cô ấy lạ lắm suốt ngày không nghỉ ngơi , luôn tự mình khai quật mộ .

Thiên lại hỏi :

- Tình hình bảo an thế nào ?

Đáng trở mặt :

- Dạ bảo an gì ạ ? Hôm giao địa bàn ... mà sao lại cần bảo an những ngôi mộ vô thừa nhận ạ ?

- Đây là điều tôi cần trao đổi với cậu .

Đáng ngoài tính tận tụy rạch ròi , là con người biết thừa hành mọi nhiệm vụ đến hết khả năng đúng tính cách dân Quảng Nam . Nghe Thiên nói vậy , lộ vẻ căng thẳng , hạ giọng thì thào :

- Anh cứ lên kế hoạch . Có phải bọn khốn nào đó muốn phá hoại quan hệ hữu nghị của ta với các nước bạn không ?

Đáng nghĩ thế vì ở khu nghĩa trang này , trước năm 45 , chôn khá nhiều lính Tàu , lính Nhật và lính Pháp , chỉ không hiểu sao hầu hết không bia mộ , chỉ là một nắm mồ đất như những người Việt vô gia cư , không tên họ , chết vì đói khát , vì bom đạn trong chiến tranh .

Đầu Thiên có cả lô tên người , những dự tính nhưng anh chỉ nói :

- Tôi chỉ linh cảm , và vì thế cần giữ kín , cậu hiểu chứ ?

- Rõ ! Đáng đáp chắc cú - Anh chẳng lạ gì cái linh cảm của Thiên , làm cùng nhau hơn mười năm rồi còn gì ?

- Chọn độ mười người chuyên qua công trình 2 ngay chiều nay , tôi sẽ điều cho cậu Nguyên nhóm biên phòng chuyên ngành hồi ấy , và 24 trên 24 không được rời mắt khỏi Vĩnh Thủy , có gì bất thường phải không chê và gọi cho tôi ngay , bất kể giờ nào .

- Rõ ! Thế có nêu lý do gì không ạ ?

- Cậu sẽ nhận công văn của công trình 2 xin người . Thiên đứng lên , cảm giác căng thẳng không hề giảm bớt , anh ra cửa , ngoảnh lại :

- Không lộ tí gì cho cô ta biết đấy , hiểu chưa ? Này ! Cậu định tiễn tôi ra à ? Để làm cái quái quỷ gì ấy nhỉ ? .

Chiều xuống , nghĩa trang đìu hiu . Từng chiếc hòm nhỏ đựng hài cốt cải táng được đánh số chồng cao lên dần . Một số hòm khác để tách riêng , đó là những hòm chuyên giao qua cho các đại sứ quán .

Vĩnh Thủy vẫn trong bộ đồ xanh lao động , tóc nằm kín trong mũ , đã mở khẩu trang , ngồi dưới gốc cây hoa gạo để tránh ánh nắng lang thang trên những nấm mồ . " Ông đang nằm đâu đó quanh đây , con có linh cảm thế , nhưng lại một tuần nữa trôi qua , hàng trăm ngôi mộ được cải táng mà con vẫn không gần ông thêm được chút nào . Ông ơi ! Ông nói gì đi chứ , về kẻ thù, về cái chết danh dự của người võ sĩ đạo...

- Nếu cô không nhìn thấy được kẻ thù trước khi ông Xeppuku * nghĩa là hẳn rất nguy hiểm .
 Điền lù lù xuất hiện và ngồi xuống bên cô . Như biết anh đến , Vĩnh Thủy chẳng buồn nhìn , cô vẫn mông lung ánh mắt trên những nấm mồ , môi mấp máy kiểu nói cho mỗi Điền nghe :

- Tôi nghĩ đến những người đã chết không có được nấm mồ .

Điền nói thân nhiên về thấu hiểu lẫn chút ngông cuồng :

- Cô đừng lo , sau những nấm mồ ta sẽ đào xới từng tấc đất , những xương cốt bao năm có thể lụi tàn nhưng trường kiếm dòng họ Tôkugaoa nhất định tồn tại .

Phải , cả trăm ngôi mộ được cải táng hầu hết chỉ có tóc , vài mảnh xương sọ , hoặc cô đọng một màu tro cốt đỏ tựa rắng chiều , nhưng chắc chắn rằng đôi kiếm Katana và Oakidasi đang ở đâu đó đợi quy hoàn cổ thủ , trở về quê hương trong danh dự .

- Nghe bảo cô tham gia di dời cả nghĩa trang quanh Hà Nội trong tầm 150 km suốt sáu năm ?

- Ông biết rồi đó , hồi ấy , đơn vị tôi cai quản một vùng rộng lớn và cái chết của ông không rõ ràng . Ông viết ở trang cuối nói rằng sẽ dùng nghi thức Xeppuku để bảo vệ danh dự , bảo vệ công bằng lẽ phải , bảo vệ lương tri con người , nhưng không nói ra địa điểm . " Machiko ! Không thể nói tất cả . "

* (Xeppuku : Nghĩa là thiết phúc , tự sát theo nghi thức . Người dùng nghi thức Xeppuku , thuộc đẳng cấp võ sĩ , là chiến binh quý tộc thời xưa ở Nhật Bản)

- Chắc gì người ta chôn ông cô ngay tại đó , hoặc có thể ông vì đề phòng kẻ thù , hoặc chính ông không biết mình phải chôn ở đâu .

Vào những năm đầu thế kỷ , những người có họ Mitxunairi hầu hết lưu vong hoặc sống bằng họ khác . Nghe cha tôi kể và đọc nhật ký của nội , tôi biết ông là người chân chính , trí tuệ thâm sâu , ấy vậy mà không thể nhận được chân diện kẻ thù , dù chấp nhận cái chết .

- Có một điều cô không nói . nội cô tự sát vì chống quân lệnh , bảo vệ nhân dân tôi thoát cuộc tàn sát vô lối của đội thanh trừng quân phiệt . Kẻ thù hẳn rất hiểu rõ ông , đeo đẳng ông trong một thân phận khác , đã lợi dụng điểm này .

Vĩnh Thủy im lặng , cô không phủ nhận . nếu cha cô bỗng dựng thành Linh Mộc Thái bình thì người của dòng họ Mitxunari có thể thành bất cứ ai họ muốn , cốt để che dấu , lẫn khuất và ám hại cho đến người cuối cùng họ Tôkugaoa .

Điền không nói gì thêm , lẳng lặng ngắm cô giấu tiếng thở dài phát ra từ con tim . " Sao mà cứ điền lên vì con bé thế ? Mong manh , yếu điệu mà nghị lực , mạnh mẽ chẳng ngờ , đúng gu mà chứ gì ? Hay vì vẻ hờ hững , lạnh nhạt xa vời như chiếc bóng không thể nắm bắt được kia ? Ồi , Điền ơi !

Vớ vẩn gì thế ? Là vì thầy thôi , mày quyết thay thầy hoàn thành tâm nguyện cuối đời của ông mà .

Những chiếc bóng vẫn lẩn khuất rất nhanh trong tầm mắt Điền khiến anh lưu tâm . Anh vụt đứng lên dậm bước , Vĩnh thủy vụt nói :

- Xem ra không gì ngăn anh chen vào chuyện nhà tôi . Vừa nói cô vừa đứng lên đi về nhà lán công trường , Điền theo sát , toe toét cười :

- Đâu phải mỗi chuyện nhà cô , thuộc về quan hệ quốc tế ấy chứ . Còn là đạo nghĩa con người .

- Anh muốn chào mẹ tôi không ?

- Gì ? - Điền khựng lại há hốc , chớp lia đôi mắt to đến kỳ cục rồi lại toe miệng cười , ậm ừ... Rồi lại hớn hờ - Bây giờ luôn nhé . Tôi hôm nay nôm được ra phết ấy chứ . Thế phải giới thiệu tôi với bà là...

- Anh thích nói sao cũng được . Cô đóng sập cửa lán riêng dành cho cô trước mũi anh và có đến nửa giờ sau mới xuất hiện trong chiếc váy hoa nền trắng mềm rũ trông thật yếu điệu thuốt tha .

Điền nhìn sững rồi ngoảnh đi , trái tim đập rộn đau thắt . " Mày đích thị trúng tên rồi thằng quỷ . Mày lan man với hàng trăm , hàng nghìn phụ nữ , mày có đến hàng chục cuộc tình và cứ ngỡ đó là tình yêu , nên luôn chán chường chạy trốn . Giờ thì biết tình yêu ra sao rồi nhé . Nó đeo bám mày bất kể không gian lẫn thời gian , nó khiến mày cực u mê hoặc cực sáng suốt . Nó chắc rằng sẽ bắt mày sống chết với nó cho đến khi con tim ngừng đập , nó... Ôi Điền ! Tất tần tật , nói tóm lại là thế . Mày hết đường cựa quậy rồi " .

Vĩnh Thủy hạ tầm mắt xuống mũi giày , những đầu móng tay cô cắm sâu vào lòng bàn tay và rất nhanh trở về với chiếc ví có dây khoắc trên vai . Họ sóng bước ra chỗ Điền để xe .

- Anh còn nợ tôi điều quan trọng nhất .

- Tôi sẽ nói khi có cả mẹ cô (Điều này nhỏ nhất , tôi không nói thì đại sứ Trần sẽ nói thôi . Với tôi điều quan trọng nhất là có em) .

Nhìn chiếc xe mô tô của anh quá dềnh dàng Vĩnh Thủy hơi lo ngại . Điền hiểu ý , trấn an :

- Yên chí , nó êm hơn những chuyến xe buýt cô đi hằng ngày (Một ngày nào đó , em ngồi lên xe sẽ ôm chặt eo tôi)

Chiếc xe chạy tà tà qua những con đường vắng , hòa vào phố thị đông đúc và hai người trên chiếc xe đó không hề biết mình lọt vào tầm ngắm của một người . Hắn chạy xe tà tà bám theo cho tới khi họ về đến nhà rồi vọt nhanh quay đầu về lại điểm xuất phát ở đây trong một căn nhà tối đen cách khu đi dòi mỗi bờ rào và hàng phi lao lưa thưa , có cuộc nói chuyện ngắn ngủi .

- Hắn đeo đuổi cô ta , xem ra có mục đích .

- Phải có mục đích để sống , để tranh đấu và tồn tại .

- Bước tiếp theo sẽ làm gì ?

- Chẳng làm gì cả ngoài việc luôn để mắt đến chúng .

- Và chúng đi tới đích ta sẽ đoạt thành quả .

- Tận diệt , Cho dù cô ta không xứng đáng . Người cuối cùng .

- Phải . Người cuối cùng .

TRÍCH NHẬT KÝ XÔSIDZO TÔKUGAOA .

... Trong những đôi mắt ấy rực lửa căm thù . Sự đói khát , rách nát , cái rét buốt tận xương tủy khiến những con người ấy yếu đuối bạc nhược , thế nhưng trước sự xâm lược , áp bức họ vùng lên mạnh mẽ khôn cùng , để rồi hiên ngang ngã xuống .

Ta đang làm gì đây ? Tại sao ta đứng trên mảnh đất này ? Không vì nguyên nhân gì ngoài chiếm đóng , xâm lược . Ta , người võ sĩ chân chính Tôkugaoa , vì sự trung thành với đất nước với Thiên Hoàng trở thành người lính đến đây , nhưng ta sẽ phải làm gì để bảo tồn danh dự võ sĩ đạo ? Làm gì để con cháu đời sau viết lên trang sử dòng họ không hổ thẹn , nhục nhã ?

Chiến tranh đáng nguyên rủa , ta biết rất rõ điều ấy và chủ nghĩ quân phiệt sẽ đưa nước Nhật vào chỗ lụn bại suy tàn , nhưng người xã hội dân chủ trong đó có cha ta đã đấu tranh cho một nước Nhật hòa bình không quân phiệt , để quốc nhưng hoàn toàn thất bại .

Hỡi Xosidzo Tôkugaoa ! Hãy nghe xem trong ánh chớp kiếm phong , trong sắc rực rỡ của thần Thái Dương chói lọi , là tiếng hoa lá reo ca , tiếng tình yêu rạo rực , tiếng cười trẻ thơ no ấm hay tiếng

khóc than về cái đói , cái chết , về tham vọng , căm thù về những hoang tàn nhục nhã , về danh dự và sự nguyên rủa đời đời .

Ta chọn công lý và danh dự .

Hắn chẳng nói gì sất ngoài những lời hỏi thăm đầy tính xã giao , rồi hắn lại khen bà xinh đẹp , trẻ hơn nhiều trong trí tưởng tượng của hắn . Rồi hắn uống trà , khen Vĩnh Thủy khéo pha , khen nội thất được bài trí đúng chất thẩm mỹ bí ẩn phương đông. Sau rốt , hắn khoe mình khá nhiều , nào là sự nghiệp vững vàng , tiền của chẳng thiếu lại một thân một mình chẳng có bà con họ hàng và đang tìm cho mình người thừa kế sản nghiệp .

Bà Vĩnh Hoa điềm nhiên lắng nghe , thỉnh thoảng nói vài câu xã giao khách khí . Vĩnh Thủy có vẻ bực , cô bỏ vào trong viện có nhưc đầu . Điền ngồi một lát đành cáo từ đứng lên. Bà Vĩnh Hoa nhã nhặn tiễn anh ra cửa . Ở bên ngoài , Điền cúi đầu chột nói khẽ :

- Khi trường kiếm Katana tìm lại được , võ kiếm sẽ trao bà tận tay .

Mặt bà Vĩnh Hoa nhợt nhạt dưới bóng chiều nhá nhem , bà hơi lão đảo và rồi đứng vững lại , hé môi cười :

- Vĩnh Thủy bảo rằng anh là nghiệp duyên , còn tôi cho là phúc duyên .

Hắn chột cười toe toét :

- Duyên nào cũng tốt , duyên nào cháu cũng gánh vác tất .

- Tôi có thể hỏi một câu ?

- Ngày ấy ngài Yosidzo Tôkugaoa không coi thầy tôi là bạn , võ kiếm khắc Katana khắc gia huy dòng họ Tôkugaoa và là gia phả truyền đời thu gọn bằng bao thế kỷ. Tên chồng bà , ngay khi ra đời cũng được khắc vào đây , kể cả những biến động lớn lao trong dòng họ . Phải không ?

- Vâng - Giọng bà không chút ngạc nhiên .

- Tôi phải đi đây , cảm ơn sự đón tiếp của bà .

Lần này Điền chào rất khách khí trang trọng , anh đưa xe ra cổng mới nổ máy phóng đi . Bà Vĩnh Hoa chậm rãi đến ngồi cạnh bồn hoa giữa sân , tựa vào bệ tông si măng nghiền mắt... " Tên anh được khắc vào gia phả chiến binh dòng họ , Vĩnh Hoa biết nó bằng gì không ?"

Đó là một đêm cuối xuân , trong ngôi nhà gỗ ngày nào . Vẫn lò sưởi lửa hoa , đỏ rực với nhiều tiếng tí tách , chỉ khác là ngoài trời tuyết đang tan và Vĩnh Hoa đang ngồi đàng hoàng bên Dzyunichi chuyện trò thân thiết .

Qua một mùa đông , họ thành bạn nhau và hầu như gặp mặt nhau hằng ngày . Thỉnh thoảng Vĩnh Hoa đến rất sớm xem Dzyunichi luyện kiếm . Anh trong bộ võ phục màu trắng với cô rất đẹp , trán thắt ngang dải lụa trắng có hình mặt trời , hai tay cầm kiếm ngang tầm ngực , mặt hướng về phía Đông , và rồi anh hoành kiếm nhanh như một làn chớp xoè rộng hình cung , kiếm phong nghe như tiếng lụa xé , hoa tuyết bay lá tả , kiếm và anh hòa vào gió , tuyết .

Cô lại thấy anh bất động , kiếm lẫn người thẳng đứng và không một đóa hoa tuyết nào bám trên tóc áo anh . Ngay buổi đầu tiên xem anh luyện kiếm , Vĩnh Hoa biết , cuộc đời cô cho đến phút cuối cùng sẽ là của anh , thuộc về anh mãi mãi theo định số .

Nhưng cô không hé môi cho dù anh ngày càng hé mở cánh cửa tâm hồn đón nhận cô bước vào . Một cánh cửa tâm hồn , sâu thẳm , một tính cách mạnh mẽ , ẩn chứa trong vẻ điềm đạm nho nhã và anh còn là một cao thủ Kôngpu , một nhà địa chất học lỗi lạc , ấy thế nhưng đôi mắt anh luôn cô đọng nỗi buồn .

- Gia phả chiến binh dòng họ ư ? Chắc phải khắc tên trên sắt thép . Cô nói qua quýt , cố giấu cảm giác ngất ngây khi ngồi quá gần anh như thế này . Cô nhớ ánh mắt mình lần đầu nhìn thấy anh , nhớ cô trong vòng tay anh vững chãi , nhớ bàn tay anh chà sát lên thân thể cô và ánh mắt anh thật kỳ bí dịu dàng .

- Em thông minh thật . Anh nhìn cô lặng lẽ thoáng nghĩ đến hai chữ nghiệp duyên trong đời mỗi con người . Anh chưa một lần nghĩ đến điều gì khác ngoài nghĩ vụ nặng nề , ấy vậy mà ngay khi cúi xuống bên cô, anh biết rằng họ sẽ thuộc về nhau và chỉ cái chết mới có thể chia lìa.

- Nó là kiếm cổ xưa của dòng họ Tôkugaoa , đại trường kiếm Katana . Em có muốn nghe chuyện của đời anh ?

Nào ngất ngây , nào mê mẩn đều tan biến mất . Vĩnh Hoa nhìn sâu vào mắt anh , toàn tâm ý , trong niềm hân hoan và lo sợ khi được anh chia sẻ điều bí ẩn thiêng liêng .

- Em muốn, rất muốn...

- Và phải cùng anh gánh vác đến trọn đời .

- Vâng , em hiểu - Cô sung sướng đến bủn rủn .

Anh nhìn thẳng vào mắt cô bằng đôi mắt của Dzyunichi Tôkugaoa . Ánh mắt không còn vẻ dịu dàng sâu thẳm , ánh mắt sáng quắc , bén như mũi kiếm , cương nghị và tỉnh táo .

- Có cả căm thù và cái chết đeo đuổi .

Chỉ mỗi cô nhìn thấy đằng sau ánh mắt ấy là yêu thương , là lo sợ . Cô vươn thẳng lưng , ngẩng cao đầu kiêu hãnh .

- Chúng ta sẽ vượt qua cái chết , tận diệt căm thù .

Cô đặt đôi tay nhỏ nhắn lên vai anh , họ từ từ áp sát vào nhau và chính cô tìm môi anh trao nụ hôn đầu đời , e ấp nhưng đầy dâng hiến . Cả hai đều thở bằng mũi rất nhẹ , những hơi thở nổi tiếu mong manh như tơ trời , kéo dài nụ hôn đến vô tận . Những thanh củi đã cháy hết , đồng than hồng đỏ rực lại tàn dần , căn phòng mất dần hơi ấm nhưng họ không hề thấy lạnh leoc , họ đã có nhau , lẫn vào nhau thành một , mê mải hôn nhau cho đến khi cơ thể căng ra , lý trí không kềm hãm được dục vọng sôi trào . Cả hai vụt rời nhau ra bằng nghị lực phi thường , cô bằng vào những lời anh nói , ở anh bằng vào lời thề của sứ mệnh thiêng liêng , bằng danh dự cao quý người võ sĩ đạo .

Họ đan tay vào nhau bước qua cánh cửa , trước mặt họ là bầu trời đêm với tuyết trắng xóa , xa xa bóng tuyết từng lấp lánh . Anh nói :

- Sáng mai thân thái dương sẽ thức dậy . Người là chứng nhân , là chủ hôn của hai ta . Em đồng ý không ?

Cô nép sát vào anh , buồn rầu nhìn lên trời .

- Nữ thần thái dương không hiện ra đâu . Anh nhìn xem Dresden đang còn đầy tuyết giá .

- Người nhất định đến với chúng ta . Hãy tin anh.

Và như một phép nhiệm màu , màu trắng tuyết trên những cây tùng chót ánh lên sắc màu rực rỡ của những ngôi sao nhấp nháy , bầu trời sáng bừng màu trong xanh với vài áng mây bay . Mặt trời lộ dần những tia nắng , phút chốc chói lóa ánh dương quang .

Họ quỳ bên nhau , đặt tay lên lưỡi kiếm của người võ sĩ , thề với thần mặt trời , người chứng nhân cao quý , sẽ bên nhau , yêu nhau suốt đời , sẽ cùng nhau vượt qua mọi thử thách , gian nan và cho dù có kẻ phải ra đi trước khi sứ mệnh chưa hoàn thành , thì người còn lại can trường sống , để thay cả hai làm tròn nhiệm vụ với dòng họ.

Quà cưới họ tặng nhau là những gì sâu kín của tâm hồn chưa từng thổ lộ . Ở cô là khát vọng học để trở thành người ngoại giao giỏi cho đất nước . Về những người bạn Việt Nam rất thân thiết , về tình yêu cô dành cho anh ngay từ ánh mắt đầu tiên , nhưng... trừ một điều...

Còn anh đã trao hết cô những gì trong cuộc đời anh... " Lúc ấy đang mùa xuân năm 1944. Cậu bé Dzyunichi tròn mười tuổi , trong đêm đen quỳ bên xác mẹ , không giọt nước mắt , hỏi người cận vệ của cha cậu trong trạng thái rỗng không vô thức .

- Vì sao mẹ tôi tự sát , phải cha tôi chết rồi không?

- Vâng , thưa tiểu chủ . Nhưng chúng ta không còn thời gian . Chúng ta phải rời đây trước khi kẻ thù đến , trước khi sự vụ không ô nhục ập đến .

Dzyunichi không khóc được. Nó run bắn và cổ trắn tĩnh trong hải hùng tuyệt vọng . Nó là người thừa kế duy nhất của dòng họ Tôkugaoa , dòng máu võ sĩ Xamurai đang chảy trong cơ thể nó .

- Tôi phải chôn cất mẹ tôi đã .

- Tiểu chủ , hãy để phu nhân nguyên trạng thế . Người là đứa con của danh dự . Kẻ thù và chính quyền phải biết điều ấy .Xin hãy theo tôi .

Họ ẩn mình trong bóng tối , bằng mọi phương tiện rời xa xứ sở . Ở những khoảnh khắc dừng chân , người cận vệ trung thành kể - Tôi đã nhìn thấy chủ nhân khi người quỳ trên mảnh đất khô cằn , chầm rãi thất dải băng trắng ngang vầng trán , hướng mắt về phía Đông , dùng nghi thức Xeppuku tự sát . Xin lỗi tiểu chủ , vì tôi đã để chủ nhân đưa tiểu chủ thoát khỏi móng vuốt kẻ thù , chủ nhân bắt tôi thề như vậy vì người đã niết trước được mọi điều .

Từ khi chấp chững biết đi , Dzyunichi đã được giáo dục để trở thành người đứng đầu một dòng họ .

Cậu được trao kiến thức , học kiếm đạo , Kôgfu , rèn luyện lòng quả cảm để đương đầu với mọi nguy nan . Cậu luôn phải kèm hãm sự mềm yếu của tâm hồn , phát huy mạnh mẽ lý trí và cho dù mới mười tuổi , đã từ lâu cậu không được quyền rơi nước mắt .

- Chúng ta sẽ đi đâu ? - Cậu nghiêm trang và tỉnh táo hỏi .

- Đi Đông Đức . Nơi ấy an ninh chặt chẽ và chủ nhân có người bạn tin cậy , tiểu chủ sẽ có một tên tuổi mới , phải học , làm việc và ẩn mình chờ đợi ngày trở về tiêu diệt kẻ thù , lấy danh dự dòng họ Tôkugaoa .

- Yutaro , người nói đến vụ không và ô nhục ?

- Vâng , thưa tiểu chủ . Kẻ thù vẫn ẩn nấp sau khi đẩy chủ nhân từ trường võ bị qua Việt Nam và tại đây lại vụ không người phản bội tổ quốc , sau khi lệnh bắn giết dân lành hàng loạt và lệnh nhổ hết lúa để trồng đay không được chủ nhân thi hành .

- Bàn tay người võ sĩ chân chính không bao giờ tẩm máu người vô tội , con tim và lý trí của những người thuộc dòng họ Tôkugaoa không cho phép làm điều trái đạo lý .

- Kẻ thù hiểu rất rõ điều này . Yutaro căm thù nói - Kẻ thù muốn chủ nhân đứng trước tòa án binh , nhưng chủ nhân chọn nghi thức thiết phúc để bảo vệ danh dự và khí tiết võ sĩ đạo .

- Đoàn kiếm Oakidasi của dòng họ đã làm tròn bổn phận của nó với cha ta . Giọng Dzyunichi âm trầm không có vẻ gì là giọng nói của một đứa bé mười tuổi - Một ngày nào đó Yutaro , ta sẽ đưa cha ta và nó về Nhật trong danh dự . Thế còn trường kiếm Katana ?

- Thưa tiểu chủ , tôi nhìn thấy nó ngay trước mặt chủ nhân , đã được tuốt trần - Mắt Yutaro khô khốc trong bóng đêm rừng núi - Lưỡi kiếm chói ngời ánh thép dưới thân thái dương , sẵn sàng tẩm máu những ai cản trở cái chết danh dự .

- Người nói gì Yutaro ? Thế võ kiếm Katana ? - Dzyunichi sùng sốt , lo sợ , thanh gươm gia phả dòng họ bằng bất cứ giá nào phải ở trong tay người kế thừa , khi người đương nhiệm hy sinh . Trường kiếm Katana Tôkugaoa là danh khí cổ kiếm , tượng trưng cho dòng họ Tôkugaoa danh tiếng hàng nghìn năm trên đất nước Nhật Bản . Cậu cung chặt hai tay , mắt nhắm nghiền đưa tâm linh đi tìm kiếm một điểm sáng . Điểm sáng duy nhất trong cõi vô cùng . Và rồi cậu trở về thực tại .

- Yutaro , ta hiểu rồi , cha ta dùng trường kiếm Katana để giữ chân kẻ thù . Ông muốn người về được Nhật Bản cứu mẹ ta và ta để kẻ thừa di mệnh - Nói đi ! Tôi sẽ phớt lờ những gì ?

- Thưa tiểu chủ , tôi sẽ nói khi được đến Dresden...

Và chính nơi đây em ạ , Yutaro trao cho anh nửa cuốn nhật ký của cha anh , trong đó ông ghi tất cả về kẻ thù đang lẩn trốn khắp mọi nơi , về nhiệm vụ anh phải làm cho tới ngày nhắm mắt . Ông chỉ không nói hai điều , là hai điều quan trọng nhất .

- Về gia phả võ kiếm Katana và kẻ thù đối mặt với ông trong bóng tối .

- Đúng vậy . Dòng họ Mixunari rời bỏ đất nước tản mát khắp nơi từ những năm đầu thế kỷ , khi cả nước Nhật nguyên rủa họ dã man , đem người làm thú săn trong lãnh địa . Điziro Mixunari , năm ấy mới 17 tuổi đã có rất nhiều vợ và thiếp , nhưng không tha cho bất cứ thiếu nữ nào lọt vào mắt hắn . Hắn cưỡng hiếp họ , nếu gặp sự chống đối hắn bí mật bắt cả nhà họ đưa về lãnh địa , làm cho thú săn dễ bắt , truy đuổi rồi bắn chết .

Ánh mắt Vĩnh Hoa nhìn chồng sâu thẳm :

- Điều dã man ấy từng biết đến ở trang bị sử nước em , chính với tổ tiên em . Em căm hận , nhục nhã và đã từ bỏ . Dzyunichi ! Em là một cách cách Mãn Châu nếu triều đại nhà Thanh vẫn còn , nhưng bây giờ em là Lưu Vĩnh Hoa , không còn cô độc khi đã có anh . Rồi sao nữa anh ?

- Cụ tổ anh biết được , ông không thể cản ngăn hay cảm hóa bạn mình . Ông vào lãnh địa Mixunari , tận mắt chứng kiến và đại Trường kiếm Katana Tôkugaoa đã rút ra khỏi vỏ trong thời bình . Nó tẩm máu những kẻ dã man và cả Điziro Mixunari , giải thoát những nạn nhân và nô lệ .

- Bây giờ em phải làm gì ?

- Anh chán ghét căm thù , tội ác , nhưng anh phải làm tròn bổn phận của mình , làm tròn di mệnh của cha anh . Tội ác như một thứ dịch bệnh lây lan cần được chặn đứng và tiêu diệt tận gốc rễ .

- Còn Đại trường kiếm Katana . Còn gia phả võ kiếm ?

- Anh tin chắc gia phả võ kiếm cha đã giao cho một người tin cậy .

- Nếp đang nằm trong tay kẻ thù ? Cha anh đã chẳng tìm được tất cả , trừ chính kẻ giết ông đó sao ?

- Cha anh là người trí tuệ thâm sâu , nhất định không để điều ấy xảy ra . Và nếu Đại võ kiếm lọt vào tay kẻ thù , chúng đã bôi nhọ ta rồi . Theo đúng truyền thống người võ sĩ , thanh kiếm tổ truyền lọt vào tay đối thủ , là điều ô nhục lớn nhất .

Dzyunichi nhìn chăm chăm người vợ trẻ với anh là phúc duyên tiền kiếp .

- Vĩnh Hoa ! Anh không có quyền sống cho mình .

- Cho dù cái chết vẫn không thể chia lìa đôi ta . Em yêu anh...

Khi Vĩnh Thủy đến gần bên mẹ , cô thấy mắt bà hoen ố . Điều mà suốt bao năm kể từ khi nhận biết , cô chưa bao giờ thấy , cho dù bằng cái chết của cha nó , tình yêu hạnh phúc , sự sống của bà .

Bằng những giác quan Điền thấy khác lạ trong nhà mình . Có ai đó đã vào đây . Không gian phủ vây anh chẳng còn dấu hiệu nguy hiểm , nhưng rõ ràng kẻ đến hoàn toàn có ác ý .

Điền đứng im lìm trong thế giới riêng của mình , thả lỏng người ra khỏi mọi sự phòng bị . Hắn đi khá lâu rồi , hơi hướm hần nhạt dần đến khó nhận biết . Đưa tay bật đèn , Điền rảo mắt nhìn quanh không thứ gì xê dịch khỏi chỗ , anh thông thả lật tấm đệm lò xo rồi buông xuống , anh nhào người xuống gầm giường , đưa tay sờ lấy một vật . Nó nằm lệch vị trí độ 5 cm . Chiếc hộp gỗ trầm hương nằm trong tay anh . Điền ngồi dựa tường , mở hộp môi thoáng nụ cười khó hiểu , lấy ra cuốn sách cũ vàng ố , gáy được thắt bằng bốn dải vải đều đã không còn nhận ra màu sắc , lật từng trang xem rồi cẩn thận bỏ lại vào hộp , nhét y chỗ cũ , cách vị trí ban nãy 5 cm .

Điền nằm dài xuống sàn nhà , gối đầu lên tay , tập trung tinh thần suy nghĩ . Bước vào tuổi 30 , anh đã phải sống nhiều cuộc đời , nhiều bộ mặt . Đôi khi anh tự hỏi làm sao anh sống được như thế rồi tự trả lời , chính vì dòng máu anh lúc nào cũng nguy hiểm . Anh thích lao vào , thích đứng giữa sự sống và cái chết tìm sự tồn tại của chính anh .

Và rồi từ năm năm trước , anh thật sự nhìn thấy được bản thân , bắt đầu lại một cuộc đời thật sự , một cuộc đời thâm lặng , đòi hỏi khá nhiều sự hy sinh . Và phải sống bằng hai con người . Điều kỳ lạ là anh dễ dàng nhập cuộc , tiến rất nhanh , vượt qua bao thử thách nghiệt ngã , vững vàng hơn bao giờ hết với con người tồn tại , hay nói chính xác hơn là anh đã đi qua lò luyện thép để tìm đúng con người thực của anh . Một người trong muôn triệu người có bản năng phi thường .

Sau vài phút suy nghĩ về mình , Điền bắt trí não quay về điều chính , đó là chuyện của Linh Mộc Vĩnh Thủy . Rất nhanh Điền sắp xếp mọi tình huống anh giả định theo thứ tự . Thứ nhất , chắc chắn rằng có kẻ thù Mixunari lẫn khuất đâu đó dưới một cái tên , một thân phận . Điều Điền phải nghĩ tới và anh chắc rằng Vĩnh Thủy cũng nghĩ như anh . Đại trường kiếm Katana có còn nằm dưới huyết mộ của Yosidzo ? Nếu còn , nghĩa là chúng muốn tất cả và tận diệt người cuối cùng của dòng họ Tòkugaoa .

Nhưng nếu nó đã được cướp đi hoặc chưa hề nằm dưới huyết mộ ? Vẫn còn một kết cục thôi , cho dù đã gần nửa thế kỷ . Ta vốn biết điều bí mật ấy không phải là sự hoang tưởng . Nhật Bản có hoa anh đào , võ sĩ đạo , có truyền thuyết và sự thật trong thế giới riêng họ .

Điền bật dậy lao ra khỏi phòng , trong chớp mắt anh đứng trước võ sư Lê giữa võ đường vắng lặng . Ông ngồi xếp chân thế liên hoa , hai tay lật ngửa trên đầu gối , gương mặt gầy có thêm những nếp nhăn , như đang chìm đắm trong hư vô . Ông chợt mấp máy bờ môi , tiếng nói nhỏ như tiếng muỗi vo ve .

- Con đến vừa kịp lúc .

- Con e muộn mất . Anh từ từ lấy ở giá binh khí thanh kiếm mũi cong , tuốt ra khỏi vỏ ngấm nhúa , nói :

- Hai năm trước , con từng được xem một danh khí cổ kiếm đất Phù Tang , lúc ấy ngoài sự ngạc nhiên về bề dày lịch sử của nó với số tuổi 200 năm , con còn thán phục nghệ thuật rèn kiếm của họ . Con chắc rằng , trên thế giới cho dù bằng kỹ thuật hiện đại tới đâu , cũng không thể đúc được thanh kiếm nào giống như thế .

- Kiếm khá mảnh và không gì làm mờ đi độ sáng như gương ấy . Kiếm cổ Nhật Bản không bao giờ cũ , điều ấy thuộc về thần bí trong nghệ thuật đúc kiếm của họ .

- Kiếm là linh hồn người Nhật .

- Kiếm cũng là danh dự của mỗi dòng họ danh tiếng .

- Họ sống chết , kiếm đạo không tách rời . Linh Mộc Vĩnh Thủy nếu có được chân truyền của cha... con chưa nhìn thấy gì ở cô ấy .

- Một cao thủ luôn như người bình thường - Võ sĩ Lê mở mắt , nhìn thẳng Điền , nói chậm rãi - Hôm nay ta bắt đầu học kiếm thuật dòng Mixunari .

Điền suýt buông rơi thanh kiếm , nhìn sững thầy . Ông đứng lên nói tiếp :

- Sau đó học những đường kiếm bí truyền của dòng Tôkugaoa . Cuối cùng là kiếm thuật của môn phái Tennis Soden Katori . Anh có vẻ căng thẳng . Đừng lo gì . Kiếm đạo bao nhà đều chung nguồn gốc , tôi bỏ ra rất nhiều thời gian để chứng minh điều này . Anh học kiếm 5 năm , giờ chỉ cần bổ sung tinh hoa của kiếm . Đó là học kiếm ý .

Điền nhìn thanh kiếm trên tay xuất thần , mơ màng nói :

- Giờ con mới thấu hiểu hai tiếng nghiệp quả . Năm năm say mê liếm thuật , con vẫn chưa tự trả lời được vì sao mình say mê , ra là dự cảm cho hôm nay .

Võ sư Lê đứng giữa võ đường , gân guốc và gầy guộc nhưng lạ làm sao trông vững vàng như núi . Hai tay cầm thanh mộc kiếm , ông đợi ánh mắt Điền ngưng đọng vào ông , đợi tâm ý anh trọn vẹn nằm sâu vào thanh kiếm và nói .

- Kiếm thuật gồm 5 chiêu . Thượng , trung , hạ , tả , hữu . Con đã biết . Con cũng đã thấu suốt về sự linh hoạt của kiếm , nó như nước trôi chảy mãi không bao giờ ngưng nghỉ , đó chưa phải là đạo tối ưu trong kiếm thuật . Muốn đạt được kỹ thuật tuyệt đối , người kiếm sĩ phải từ bỏ tạp niệm , không giận , không oán . Đó là kỹ thuật đầu tiên và cũng là kỹ thuật cuối cùng . Lúc ấy nhân kiếm hợp nhất , kiếm thuật di chuyển không dứt giống như nước đại dương... Đây , con hãy xem !

Ông hơi dẹt hai chân , đầu gối hơi gập , đôi tay đưa thế công vào Điền bằng chiêu thượng . Điền trong cái chớp mắt , bản năng kiếm đạo khiến tay anh tuốt vỏ kiếm tung ra , hai tay đập một lên chuôi kiếm phạch ngang đỡ chiêu kiếm thần tốc .

Hai thầy trò quần nhau . Trong tốc độ nhanh đến mức thành hai chiếc bóng , người thầy vẫn thông dong nói :

- Đạo của kiếm là chém đôi thủ ngay khi nó chém mình , điều ấy tương tự như môn võ thuật Khai Sơn là dùng chiêu thức đối thủ chống lại đối thủ mà con đã học . Đó chính là kiếm ý .

Suốt hai giờ đồng hồ , hai thầy trò luyện kiếm không nghỉ và chợt nhẹ như gió thoảng . Võ sư Lê nhảy lùi ra sau , cúi chào kết thúc buổi tập , hơi thở ông vẫn điều hòa qua giọng nói khi Điền có chút lo lắng nhìn ông qua ánh mắt .

- Anh đừng lo cho ta . Công phu kiếm đạo một khi thấu triệt có thể giúp ta vượt qua nỗi đau thể xác .

Ông gác kiếm vào giá , cùng Điền đối diện và nói :

- Ta biết anh đang chờ nghe chuyện những chiêu kiếm của hai dòng họ Mixunari và Tôkugaoa - Mắt ông khép lại như hồi tưởng - Đó là ngày... Không , là buổi sáng Yosidzo Tôkugaoa dùng nghi thức trà đạo tiếp ta trong ngôi nhà của anh ấy . Cho đến buổi sáng cuối cùng... Mỗi ngày , anh dạy ta một chiêu kiếm của hai dòng họ , anh bảo ta hãy làm người truyền mệnh , hãy trả lại cho con cháu anh đường kiếm dòng họ Tôkugaoa nếu nó thất thoát .

- Thế còn đường kiếm Mixunari .

- Yosidzo không nói tại sao ông có những chiêu kiếm nhưng sau đó ta biết được .

Điền bàng hoàng :

- Thầy vì Yosidzo lưu lạc sang Nhật suốt mấy mươi năm sao ?

- Có thể nói như thế . Tri kỷ đâu há dễ tìm ? Yosidzo đem cả tác lòng , cả sự sống của một dòng họ trao cho ta . Nghe tin về cái chết anh , ta quyết định nhận nhiệm vụ sang Nhật , sau đó đi Trung Quốc . Qua hàng bao tháng năm , ta khám phá một sự thật kinh hồn , Yosidzo có được những chiêu kiếm sát thủ của dòng họ Mixunari từ những cái chết của người họ Tôkugaoa .

Điền há hốc :

- Ông ấy " vẽ " lại những đường kiếm ấy và học nó .

- Chính xác hơn , từ đời nọ truyền qua đời kia , họ nhà Tôkugaoa luôn là bậc tôn sư kiếm đạo . Họ sáng tạo những đường kiếm chết . Cứ mỗi một người dòng họ Tôkugaoa , bởi lưỡi kiếm báo thù họ Mixunari , là đường kiếm ấy được " vẽ " lại ngay . Cho đến đời Yosidzo , anh đã học xong 5 chiêu

kiếm họ Mixunari với hàng trăm chiêu biến hóa . Chính vì thế , kẻ thù phải chọn cách khác giết anh và hẳn chính là kẻ đáng sợ nhất , bởi hẳn chưa hề để lộ mặt .

- Hẳn chẳng còn con đường nào khác - Điền đảm chiêu - Có thể hẳn không bao giờ dùng kiếm nữa .
- Không đâu ! Hẳn biết Yosidzo chưa truyền được những chiêu kiếm ấy cho con trai . Đó là lts do khiến Yosidzo từ trường võ bị hoàng gia , bị đưa sang Việt Nam .

- Con hiểu rồi , tận diệt dòng họ Tôkugaoa. hẳn chẳng những báo được thù còn cướp lại được đường kiếm dòng họ . Và hẳn sẽ dùng chính đường kiếm ấy giết chết đến người cuối cùng dòng họ Tôkugaoa .

- Hẳn chỉ không ngờ Yosidzo nhờ ta giữ đường kiếm . Điền ! Ta trao cho con một trách nhiệm sinh tử .

Điền cúi đầu trước người thầy võ. Người không chỉ dạy cho anh võ thuật , còn là kim chỉ nam của đời anh .

- Con rất vinh dự được thầy trao trách nhiệm này . Con sẽ hết sức hoàn thành . Vì tâm nguyện thầy , và cả...trái tim con .

Võ sư Lê im lặng rất lâu và từ đôi môi mím chặt hé nụ cười .

- Ta hoàn toàn yên tâm . Rất yên tâm .

Tập 1- Chương 5

Lặng lẽ như bao giờ , cô đi bên anh dạo quanh khu vườn hôm nay hoàn toàn yên ắng . Ngang qua hàng anh đào , cô sờ tay lên lá khẽ nói

- Tôi chỉ nhìn thấy anh đào xứ sở trên những bức tranh trong ngôi nhà ở Dresden . Hoa anh đào Việt Nam đối với tôi gần gũi và thân thiết hơn .

- Cô về quên mẹ lần nào chưa ? - Điền lơ đãng hỏi .

- Tôi sẽ về - Bước chân cô hơi chậm ngang ngôi nhà ở góc vườn . Cô không đi vào , không ngoảnh nhìn chỉ hỏi - Sư phụ Lê thế nào rồi ?

- Vẫn thế , có hỏi thăm cô đấy .

- Nên ông mời tôi đến đúng không ? Tôi nghĩ , nên hạn chế gặp ông ở đây . Vì cả sự an toàn của võ sư Lê .

- Tôi nghĩ phải gặp gỡ bình thường , nên có hẹn Thiên và Bình . Dĩ nhiên sau cô một giờ . Lý do là... giờ phong lan nhà tôi sau năm năm , từ khi tôi về ở rừng về , giờ mới nở hoa. Hoa đẹp kinh khủng .

Hắn bỗng dung toe toét cười , hoa tay :

- Mai tôi cùng cô đi dòi mộ , bảo đảm có tôi cô sẽ may mắn , không chừng tìm ra được hài cốt nội cô .

- Ông rảnh rồi quá nhỉ ! Hay còn mục đích gì ?

- Nếu tôi bảo có , cô tin không nhỉ ?

- Tôi vô sản và là người không nguồn cội , chưa có định hướng tương lai .

- Chính yếu là tôi cần một con tim trinh khiết mà thôi .

Họ đã về lại căn nhà của Điền . Câu nói ấy khiến cô gái khựng nhịp chân liếc nhìn vào phòng luyện võ , đưa tay đẩy cửa ... Tách ! Vèo ! Một vật gì xé gió lao tới .

- Vĩnh Thủy ! Điền hét lớn ngay khi nghe tiếng bật rất căng , toàn thân anh lao tới , phủ trùm lên Vĩnh Thủy , lăn tròn sát vách phòng khách... Phập ! Vật kia cắm mạnh lút vào tường , khiến bức vách rung lên . Là một mũi tên sắt bóng ngời , chuôi kết lông ngũ sắc , còn rung lên bần bật .

Điền nằm ôm chặt , phủ phục lên Vĩnh Thủy sát tường , mắt mở căng , tai nghiêng nghiêng nghe ngóng .

Vĩnh Thủy cự khá mạnh , khiến anh sức tỉnh , nhưng vẫn giữ cô trong tay , mắt nhìn xuống cô. Đôi ánh mắt gặp nhau có gì thật khó tả . Mừng rỡ vì thoát chết trong đường tơ kẽ tóc , hồi hộp vì trong tình huống thật... tình tứ , má tựa vai kề .

Trống ngực cả hai đập loạn xạ không gì ngăn nổi , Vĩnh Thủy muốn thoát ra , muốn trốn chạy , Điền muốn nắm bắt , giữ chặt cho dù đang trong sống chết đường tơ kẽ tóc .

Anh nâng nhẹ cô lên , mắt nhìn tận mắt , thì thầm :

- Là nhằm vào... em hay anh ?

Cô nhắm mắt , bất giác run người , đầu óc rối không .

- Tôi... tôi không biết .

Điền ôm chặt cô , thở hắt :

- Có anh đây , em đừng sợ gì cả .

Hốt nhiên cô vùng ra . Câu trấn an của anh khiến cô sức tỉnh trở về thực tại . Thực tại khiến cô phải đối mặt với tất cả . Cô chuôi người thoát tay anh , thân rướn cao khiến mặt anh áp vào chiếc cổ thanh mảnh , trắng muốt như hoa huệ .

- Anh điên lên vì em mất . Nằm yên đấy !

Anh lặn người tới sát cửa , mắt đảo nhanh , bật người lộn mấy vòng vào tận trong , người căng lên chờ đón nguy hiểm . Không có ! Những giác quan ở anh báo hiệu an toàn . Anh nhìn vào chiếc cung được ai đó đặt ở bàn , hướng về phía cửa . Cây cung sắt của anh thường treo ở giá binh khí dân tộc . Chẳng buồn nhìn Vĩnh Thủy đi vào nhìn súng cây cung , anh đảo mắt quanh các cửa sổ nói :

- Em đủ sức bảo vệ mình và mẹ không ?

Cô yên lặng khiến anh ngoảnh nhìn và bắt gặp gương mặt cô như mang chiếc mặt nạ lạnh lẽo trơ trơ .

- Đừng lo gì cho tôi và hãy giải thích .

Cô chìa mũi tên vừa được rút ra ở vách. Anh cầm lấy nhìn kỹ , rồi kéo cô tới chỗ treo ống tên , chỉ nói :

- Hắn lấy cả cung tên của anh , nhưng em nhìn xem , đầu mũi tên này đã tẩm độc nên ánh lên màu đen , chỉ cần xước da đủ chết người . Hắn dùng dây kéo căng cánh cung gắn vào ổ khóa cửa , chỉ cần cửa bật mở dây chùn lại , mũi tên gắn ở cung sẽ bay ra . Thế là đã rõ. Hắn , tên giết người ẩn mặt , muốn tiêu diệt mọi chương ngại để dễ dàng đối mặt với em . Vấn đề là hắn chọn thời điểm nào ?

- Ngay khi tôi tìm được đại trường kiếm Katana .

- Chính xác . Nghĩa là , từ bây giờ đến lúc đó tính mạng em an toàn , tôi không phải lo gì để tập trung vào ...

Anh nín bật , nhìn Vĩnh Thủy soi mói :

- Em có thể trải lòng ra với tôi đôi phút được không ? Lúc nào em cũng giấu kín mình , khiến tôi ...

- Tôi có thể sao ? Cô ngắt lời anh bằng câu hỏi như tự hỏi mình .

- Có thể - Anh nhìn sâu vào đôi mắt một mí tròn đen nhánh rồi cụp xuống vội vàng - Chính xác ra, em có coi tôi như người bạn đồng cam cộng khổ không ? Em có tin tôi như tin chính mình ?

Cô sờ vào mũi tên trên tay anh , đâm chiêu nhìn vào cây cung ở bàn nói chậm rãi , rất nhỏ :

- Sau những gì ông làm cho tôi , sau những gì ông đối với tôi , ông nghĩ xem có thể khác chăng ?

Điền ngẩn mặt ra , tay đặt mũi tên xuống bàn , nhìn cô , đưa đôi tay nắm lấy bờ vai cô kéo nhẹ , thì thầm :

- Thật ra anh muốn hỏi , em có yêu anh chút nào không ?

Nói xong , anh liếm đôi môi khô khốc . Mái tóc cô cạ vào má anh , hai làn áo vải chạm sát và môi cô nằm ở động mạch cổ anh nóng hổi , giọng cô như rót vào tai anh xa vời vợi , huyền hoặc - Ông hãy cứ làm gì ông thích đối với tôi và đừng hỏi . Bây giờ tôi không thể trả lời .

Điền nuốt ực cảm giác khó tả , hốt nhiên muốn nghiền nát cô trong tay mình. Vòng tay anh thít chặt bẻ cong người cô , bắt cô ngửa mặt nhìn anh , gầm gừ - Nếu tôi muốn chiếm đoạt em ?

Cô khép mắt im lặng . Điền nhìn sững , da diết , một tay anh đưa lên đan vào tóc cô vuốt ve rồi giữ chặt , từ từ cúi xuống hé môi bắt thần cắn vào môi cô , lắng nghe cả người cô run lên . Anh vẫn cắn kiểu nhâm nhi , rõ đau khiến môi cô sưng đỏ và rã lưỡi lên , rồi bập môi mình mút nhẹ nhẹ , mơn trớn , tay vẫn đan vào tóc cô kéo ngửa mặt , tay vẫn quán sát cô dính chặt vào anh , rền rĩ qua từng lúc hơi thở .

- Anh biết yêu là thế nào rồi cung ạ ! Mặc xác em yêu anh hay không , anh vẫn sẽ tìm mọi cách để chiếm cho được em , giữ lấy em cho riêng mình .

Đột nhiên anh rời cô ra rất nhanh , mọi đam mê chùng lại qua thoáng nuối tiếc trong ánh mắt. Anh sờ tay lên môi cô , thốt :

- Anh điên quá đi mất , bọn họ đến bây giờ , làm thế nào nhỉ ?

Cô vẫn khép ánh mắt giấu đam mê bùng sôi khiến cả người nóng bừng , giọng nói hoàn toàn tỉnh táo :

- Đành phải mượn phòng riêng của ông , hy vọng họ không đến đó .

- Anh sẽ cố đưa họ ra ngoài . Trời ơi ! Anh điên quá chỉ vì em .

Cả hai lên gác , ở ngang bậc cửa , anh bế thốc cô tuôn vào trong , chốt cửa , rồi ấn sát cô vào tường , bồn chồn nói :

- Em run lên đến độ đi không nổi . Vì những gì giữa hai ta , vì em yêu anh hay vì lo sợ ? Không để cô trả lời , anh tự trả lời - Vì cả ba , anh tin vào sự không ngoan của trí óc , con tim và da thịt anh .

Anh lại hôn cô rồi buông ra , chỉ vào tủ lạnh mini đặt ở góc phòng :

- Em lấy đá chườm lên môi , một chốc hết sưng ngay . Mai ta gặp nhau .

Anh biến mất quả quyết. Cô vẫn dựa vào vách , mắt nhắm nghiền , liếm mãi đôi môi sưng mọng và rồi đưa tay sờ lên , bắt giác đôi dòng nước mắt trào ra lạnh lẽ , môi hé nụ cười ngây ngất , miên man thì thầm : " Anh có biết , từ ngày gặp anh , đêm về em biết soi gương ngắm mình . Anh có biết , khi kiếm anh xé gió chìa thẳng tim em , là từ đó em trở nên yếu đuối , luôn khát khao cuộc sống bình thường êm ả ?" .

Rồi cô cũng cạn dần nước mắt . Bước chân cô nhẹ êm đi quanh thế giới riêng tư của Điền . Một chiếc giường nhỏ , một bàn con đặt ở cửa sổ với hai lớp cửa , đầy những sách . Một tủ lạnh đựng thức uống và chiếc tivi . Cô mở tủ lạnh lấy đá cho vào khăn mù xoa , đưa tay sờ lên đôi môi lưu

luyện rồi áp đá vào . Cô đi lại gần bàn , mở những cuốn sách . Sách về hoa phong lan , sách nuôi dạy và chăm sóc ngựa , sách thú y và sách võ thuật . " Cứ như những gì anh trưng ra , bày ra rất rõ ràng , nhưng thật ra anh không để ai nhìn thấy cả . Anh là ai thế anh ? Là con người sao có thể yêu em đến thế ? Em hạnh phúc lo sợ khi anh kề vai đỡ gánh nặng đời em , gánh nặng một dòng họ đặt danh dự lên trên cái chết .

Cô nghe tiếng còi xe , tiếng bước chân chào hỏi lần tiếng cười . Cô quay mở chốt cửa êm ru không tiếng động , bằng ba bước chân êm nhẹ như mèo . Cô đứng sát cửa , tựa tường , nhắm mắt chờ thời gian trôi đi .

Trong căn nhà ấy có một người luôn ẩn mình sau đêm tối , sau tên tuổi một ai đó bình thường .

- Ngày mai nó tới đích . Năm mươi năm quả thật dài .
- Nó không biết mình là con cò trong tay người .
- Nó sẽ biết khi mũi kiếm tận diệt chĩa vào tim nó .
- Năm mươi năm với bốn mươi năm giữ xương cốt hân .
- Canh giữ đại trượng kiếm Tôkugaoa .
- Vâng , nhưng trái đất xoay chuyển .
- Ta tính được điều ấy . Trái đất xoay , xoay cả những bụi xương rồng đầy gai nhọn .
- Người nếu tính được hết đã chẳng phải mất bốn mươi năm .
- Điều ấy thuộc về nghiệp quả và ta luôn biết chờ đợi .
- Cả cuộc đời người .
- Ta không có cuộc đời . Ta sinh ra chỉ để hoàn thành lời nguyên báo thù và tận diệt . Thời gian có là gì .
- Nhưng người đã cho tái sinh , nối tiếp dòng họ .
- Để trả ơn mảnh đất đã cho ta tắm máu kẻ thù lớn nhất , Hãy tiếp bước trong vinh quang , hưởng thụ . Hãy làm những gì mình thích và muốn . Đi đi !

Thiên mở mắt , đầu còn ngầy ngật choáng váng vì buổi rượu đêm qua . Điền khùng thật , cái giò lan trắng muốt kia , nở hoa to bằng bàn tay , thơm tinh khiết diệu kỳ quả đã mê hoặc được anh và Bình . Tên hoa là cái quái gì ấy nhỉ ? Mình quên tuốt , chỉ nhớ mỗi màu trắng và hương hoa , lẫn bộ mặt nhẵn nhừ của Điền khi hân chửi thề loạn xạ vì Vĩnh Thủy không đến .

- Cậu nghĩ xem , tớ định thưởng ngoạn xong , tặng luôn cho cô ấy .

Bình cười ruồi , nhún vai :

- Vô ích , nàng không thích phong lan . Nàng chê đó là loại tầm gửi .
- Không đúng - Điền gầm gừ - Phong lan tao nhã , tinh khiết , rất xứng với cô ấy .

Bình không thèm tranh luận . Mấy năm đeo đuổi Vĩnh Thủy , có gì hân không thử qua để tìm cách len lỏi vào con tim bé nhỏ nhưng cứng như sắt thép kia .

Rốt cuộc Điền nổi ngông ôm cả giò lan đi đệ nhất tửu lầu , kéo anh và Bình theo . Hân đồ rượu như suốt , vịnh cả hai mươi bài thơ ca ngợi giò lan của hân , nào lục bát , nào thất ngôn bát cú , nào ngũ ngôn tứ tuyệt , nào thơ mới , thơ cũ loạn cào cào cả lên và chả bài nào ra hồn , dở không ngửi được . Thơ dở nhưng danh Hoa quả có một không hai , còn rượu thì ngon tuyệt trần đời . Thế là cả ba uống tì tì quên cả trời đất .

Thiên gượng ngồi dậy , chui vào nhà tắm , lúc trở ra đã tươi tỉnh hân và nhớ đến cái hẹn phong lưu của mình với Nhận .

Xách cặp ra xe , Thiên lấy phone bấm số gọi cửa hàng vàng bạc mà Nhận thường đến . Anh nói mấy câu rồi tắt máy , lắc đầu , chui vào xe .

" Thế là tháng lương đi tong " . Đến cơ quan , họp nhanh với các trưởng và phó phòng , ký một loạt giấy tờ xong , lúc nhâm nhi ly cà phê Thiên sực nhớ Điền có nói hôm nay đến khu di dời giúp Vĩnh Thủy .

Thiên đứng lên , chẳng hiểu sao muốn đi tới đó ngay lập tức . Dặn thư ký cắt tất cả điện gọi tới , THIÊN phóng xe đến khu di dời . Đến nơi , xuống xe , anh đi thẳng tới hiện trường . Ở lối đi , anh đi ngang qua một cụ già chống gậy , người vụt gai lên cảm giác rờn rợn , bất giác gọi :

- Cụ ơi !

Cụ già đang tai thì phải , cứ chậm rãi bước . Thiên dần theo gọi nữa , tay vươn ra nắm lấy vai ông

cụ . Bàn tay anh dường như dội lại ...

Không , nó nằm yên và cụ già ngoảnh lại , nhấp nháy ánh mắt , ú ớ hươ tay .

Thiên bỗng ngẩn ra , buông tay , cúi đầu nói nhỏ :

- Xin lỗi cụ , là cháu muốn hỏi cụ có người thân nằm ở nghĩa trang ư ?

Cụ già không nghe , cứ hươ tay chỉ vào tai rồi vẽ vòng loạn xạ . Thiên đành chào bỏ đi . Thế nhưng người anh vẫn cứ chột gai lên , nên khi gặp Đáng anh hỏi ngay :

- Có một ông cụ cầm điếu , trạc ngoài bảy mươi vừa từ đây ra , cậu biết gì về ông cụ không ?

Đáng gậy đầu :

- Ông thường vô ra nghĩa trang , đi quanh rồi về . Nghe dân quanh đây nói , ông lưu lạc về đây hồi năm 45 tới giờ , đã cầm điếu , mù chữ , còn đau ốm suốt như bị thương gì đấy . Dân cứ gọi là cụ cầm , có gì san sớt nấy vì cụ già chả có người thân nào còn sống .

Thiên ngẫm nghĩ và nói :

- Lưu ý ông ta một chút . Nhớ cẩn thận , không để sơ hở đấy .

Thiên đến chỗ Vĩnh Thủy làm , Điền chưa tới. Anh nhìn chung quanh đám công nhân đào bới , dặn :

- Cẩn thận mấy bụi xương rỗng đấy . Đón cho sạch rồi đốt đi. Gai nó đâm là chết cả người .

Vĩnh Thủy từ huyết leo lên , nâng từ từ chiếc quách nhỏ đựng xương cốt , đặt chồng lên dãy quách gần mười cái . Thiên tới trước cô :

- Hôm qua sao cô không đến ?

-Đến đâu? Cô chẳng buồn nhìn anh , hỏi nhát gừng .

- Chỗ Điền .

- Tôi nhất thiết phải trả lời ư ? Cô tới một huyết khác , Thiên bám theo .

- Hai người có chuyện gì giấu tôi ?

- Ông giám đốc đến đây và chừng ấy à ?

Thiên nhăn mặt :

- Cô làm ơn , chỉ ít vì tôi từng cho cô cơ hội ở đây .

Vĩnh Thủy ngoảnh nhìn :

- Ông chẳng có con đường nào . Nhưng xem ra tôi phải trả lời ông . Thứ nhất bạn ông mời nhưng tôi không thích đến . Thứ hai , tôi và ông ta chẳng có chuyện gì cả .

Tiếng mô tô quen thuộc vọng tới gần , trong chớp mắt Điền từ xe lao xuống , toe toét cười nói :

- Cậu cũng muốn làm với Vĩnh Thủy à ?

- Cậu ra đây. Thiên kéo Điền ra xa , sắp xếp mọi ý nghĩ trong đầu rồi nói - Mình có linh cảm không ổn về cậu , về cô ta trong chuyện này . Mình nghĩ thấy nguy hiểm và rất lo cho cậu . Điền ! Nói thật đi , chuyện gì vậy ?

Điền biết khỏi chuyện về khả năng ngoại cảm của bạn. Anh cũng thấy những gì quanh khu vực di dời . Anh trấn an bạn bằng câu nói :

- Thế cậu đã cho người bảo an khắp nơi đây còn gì .

- Không - Thiên nghiêm mặt - Tôi cảm nhận được mùi máu tanh , cái chết . Điền ! Cậu tránh xa Vĩnh Thủy đi .

Điền trở mặt to thô lỗ như trẻ thơ nhìn bạn.

- Cậu vớ vẩn gì thế ? Toàn nghĩ linh tinh . Mà cho là thế , mình không đủ sức bảo vệ ư ?

Thiên cười chua chát :

- Một đôi gót mười hai phân đủ cho cậu vớ gỏi nằm cả năm còn gì .

Điền gãi đầu , toe toét cười trở lại :

- Ấy ! Chuyện nhăng nhít ấy thì khác .

- Thế cô ta...? Thiên hắt mặt về hướng Vĩnh Thủy . Cô đang ở dưới một huyết mộ khác , toàn tâm ý với công việc .

Điền ngập ngừng tắt ngay nụ cười . Anh chưa giấu Thiên điều gì cả , nếu như Thiên hỏi đến . Hai mươi năm là thời gian đủ dài cho sự gắn bó nếu không nói là đã thuộc về nhau hoặc tuy hai mà là một .

- Mình trả lời sau được không ?

- Không được. Vì đây là sự sống còn của cậu .

Điền nhìn sang nơi khác giấu niềm xúc động . " Anh ấy luôn có linh cảm khi mình dối đầu nguy

hiếm ". Điền bật nói :

- Anh... cậu đừng lo vớ vẩn . Có chuyện gì ghê gớm đâu . Thật ra , do mình phát giác , mình đã biết yêu như thế nào .

Đờ người một lúc , Thiên chậm rãi nhìn bạn nói về dần đo :

- Cô ta là người Nhật đấy Điền .

- Em...à.. mình biết . Có sao ?

Bỗng dưng Thiên cười rất lạ :

- Cậu biết yêu thật rồi , và xem ra đúng là tình yêu . Nếu không , cậu đã chẳng đã gọi mình bằng anh , xưng em . Cái điều mà hai mươi năm rồi , cậu không chịu gọi chỉ vì lý do cậu sợ con hơn mình .

Này , một câu hỏi nữa , cô ta có yêu cậu không ?

- Cô ấy sẽ nói khi hoàn thành nhiệm vụ - Điền nóng bừng mặt .

- Nhiệm vụ tìm hài cốt ư ? Mình đoán chắc không chỉ điều đó .

Đến đây thì Điền cả quyết nói :

- Đó không phải chuyện của cậu . Đừng dây vào rắc việc . Cô ấy tìm được hài cốt ông nội sẽ rời khỏi đây , xong .

Điền bỏ đi , Thiên nhìn theo cười nhạt " Vớ vẩn , cả việc chung , việc riêng , tóe đều dây vào . Cậu làm quái gì biết được tóe là ai " .

Thiên lấy xe chạy quanh một vòng khu nghĩa trang , bằng vẻ lạnh như tiền ra lệnh nhóm bảo vệ bám sát hiện trường , tập trung cao độ , sau đó , anh chạy xe vào làng , đến ủy ban xã ...

Điền suốt sáng cùng Vĩnh Thủy và đám công nhân dời thêm được ba hài cốt nữa , trong đó là hài cốt của một lính Pháp , sau đó nghỉ trưa. Anh tỉnh bơ vào chỗ Vĩnh Thủy khi tắm xong, cả người mùi nước hoa thoang thoảng . Thấy cô hơi nhú mày , anh rùn vai nói :

- Xin lỗi , cốt tên lính Pháp bọc trong nilon còn nặng mùi quá , mà tôi lại không sài nước hoa. Thứ này lấy của cậu Đáng sài đờ .

- Mời ông dùng cơm trưa .

Mắt Điền sáng lên :

- Có phen tôi à ?

Cô lặng thinh bày thức ăn ra lớp giấy báo . Món ăn Việt Nam chính hiệu với đầy đủ chén đĩa cho hai người ăn. Cô xới cơm vào chén đưa anh bằng hai tay , đầu hơi cúi xuống như mời . Điền đón chén cơm , đón cả đôi tay cô , lòng đầy cảm xúc , tình ý miên man nhưng không thể thốt nên lời , chỉ nói :

- Cảm ơn cô. Cảm ơn em , Vĩnh Thủy .

Cô rút đôi tay lại , nói không nhìn anh .

- Lâu rồi , hồi ở Dresden , tôi được ăn bữa cơm Việt Nam do bạn bố tôi nấu . Hôm nay tôi nấu thử đây .

Điền nhìn sững cô, ngây ra. Và rồi anh ăn , ăn tất tất những gì trước mặt , nghe ngon hơn bao giờ hết , dù rất lâu sau , cô hỏi hôm đó đã ăn món gì , anh không nhớ nổi đã ăn món gì .

Buổi chiều , họ bắt đầu ở những ngôi mộ rìa ngoài cùng , nằm ngay bụi xương rồng cực lớn cao tới gần đầu người . Các công nhân bắt đầu chặt từng nhánh xương rồng xếp cẩn thận ra ngoài , băm vụn rồi đổ dầu chôn lửa đốt . Điền nhìn quanh nói :

- Lạ thật , vùng này làm gì có xương rồng , sao nó lại mọc to tướng thế nhỉ ?

Những nhánh xương rồng mọc ngang đâm thẳng vào mộ có nấm cao, chưa bị san bằng . Yêu cầu đám công nhân chặt sạch , Điền nói với Vĩnh Thủy , về nghỉ ngơi :

- Bức ngôi mộ nằm ngay bụi xương rồng trước , em thấy sao ?

Ngay lúc này cô bỗng dưng bứt rứt kỳ lạ , cô nhìn ngôi mộ phủ kín cỏ như thấy có gì khác lạ , bật nói :

- Ngôi mộ này không có vẻ hoang tàn .

- Hình như nó vẫn được chăm sóc - Điền thốt , thấy mặt cô biến đổi .

Thiên lại lù lù xuất hiện trước họ , nói khi kéo ra xa đám công nhân :

- Có mấy điều cần lưu ý hai người đây . Một là ... - Thiên vụt phẩy tay về bứt rứt - Thôi đi , cả hai phải cẩn thận , hết sức cẩn thận .

Thiên đi về lán chỉ huy . Vĩnh Thủy im lặng nhìn Điền . Anh ngần ngừ :

- Nếu em cần bảo vệ ...

- Không ! Đây là trách nhiệm cá nhân tôi trước dòng họ ...

Cô đến trước ngôi mộ có bụi xương rồng che khuất , đeo găng vào , cầm cuốc bở nhất đầu tiên . Lật nguyên mảng đất đầy cỏ , hất ra ngoài. Điền bở nhất thứ hai , đám công nhân chia đều ra những ngôi mộ nhanh nhẹn san bằng các nấm đất .

Vĩnh Thủy cho đào rộng sau đó đào sâu , cô hơi thất vọng khi xuống gần ba thước đất rồi , không có dấu hiệu gì bên dưới có vật rắn . Vẫn là mộ người bình thường , xương cốt rã ra tan thành đất rồi .

Tự dưng cô nghe rõ ràng đến muốn buông rơi tay cuốc .

- Dừng lại , gươm đã nào ! - Điền la lớn .

Hai công nhân dừng tay , Vĩnh Thủy quệt mồ hôi , mắt nhòa đi gắt :

- Sao lại dừng ?

- Thủy ! Em nhìn xem . Điền hồi hộp chỉ tay vào chỗ anh vừa lật đất. Ánh mắt cô hút vào chỗ ụn đất nhô ra tựa tổ ong có màu đỏ cam pha vàng . Cô từ từ ngồi xuống , đưa tay nhẹ nhàng gạt từng lớp đất đen , gạt chậm rãi , mắt không nháy .

Cứ như đó là một khối không hề hòa vào đất , lớp đất càng bị gạt ra , khối bia càng lộ dần . Một công nhân chấp tay vái lia khăn :

- Ông là hữu vị vô danh linh thiêng , con vốn không biết người kết (*) hử giờ con cháu hiển vinh , Sao chẳng thấy ai sớm hôm hương khói , dựng bia thờ tự thế này . Giời ạ ! Giờ biết tọa người ở đâu ?

(*)" Kết là chỉ xác chết lâu năm biến thành khối đất đỏ ùn lên. Quan niệm xưa , mộ kết , con cháu sẽ giàu sang , vinh hiển . "

Điền cùng Vĩnh Thủy phủi sạch lớp đất , lộ ra nguyên khối đất cứng có màu đỏ rắng chiều , dài bằng thân người nằm. Và rõ ràng nó như một xác người hóa thạch dù có phình cao ra .

Vĩnh Thủy như ngây như dại , cứ nhìn sững , Điền cũng bàng hoàng không kém . Có phải là Yosodzo Tôkugaoa ? Nếu phải , thanh kiếm nằm ở đâu ? Bên dưới xác , một bên xác hay trong khối đất đỏ tựa rắng chiều kia ?

Điền quỳ xuống xem xét quanh và nhìn chăm vào chỗ bụng dường như đùn đất to lên hơn. Anh hình dung ra giây phút cuối cùng của Yosidzo khi thực thi lễ thiết phúc... Ông hai tay đưa cao đoản kiếm Oakidaki , rất nhanh , hạ xuống cắm phập vào bụng trái... Những đóa hoa máu hiện ra trên nếp áo trắng tinh người võ sĩ... Đại trưởng kiếm Katana tuốt trần sáng ngời trước mặt .

" Tiếp theo ông sẽ làm gì ? " Điền nhắm nghiền mắt , Vĩnh Thủy đối diện anh cũng nhắm nghiền mắt , mồ hôi cả hai túa ra ướt đầm. Đôi tay cả hai như vô thức sờ vào chỗ nhô cao... " Ông đưa tay trái cầm đại trưởng kiếm Katana , kiếm còn , người còn . Ông không cho mình sẽ chết , ông đang nghĩ với thanh cổ kiếm danh khí dòng họ , người và kiếm không thể tách rời... Và danh dự võ sĩ đạo dòng Tôkugaoa... Giây phút cuối cùng , ông kéo đốc kiếm Oakidaki vạch ngang một đường từ trái qua phải trong một cái chớp mắt. Và rồi ông gục xuống , đôi kiếm dòng họ tượng trưng cho danh dự cao quý , bạn chiến đấu trung thành vẫn bên ông...

- Machiko ! Hãy sáng suốt và bình tĩnh - Giọng Điền xa xăm .

- Là ông nội tôi đây . Tôi không làm đâu .

Giọng cô như lời thì thầm tự tình :

- Một võ sĩ cao thượng dũng cảm , vĩnh viễn bất tử với thời gian .

- Đại trưởng kiếm ...

- Người , kiếm vốn là một .

- Được rồi Machiko , anh sẽ thu xếp nhanh thôi .

Điền nói với người công nhân cạnh mình :

- Gọi giám đốc Thiên , yêu cầu một hòm gỗ lớn nhất . Nhanh lên !

Người công nhân chạy biến . Điền ngồi lại bên Vĩnh Thủy , nói nhỏ :

- Em nhìn xem chỗ này - Anh chỉ vào phần bụng - Nó nhô cao với dài sáu tấc . Nếu đúng là trường kiếm , ta làm sao ?

- Phải làm sao ? - Cô như tự nói với chính mình - Cha tôi là người kế thừa cuối cùng của dòng họ Tôkugaoa.

Cô ngược lên nhìn anh cười nhợt nhạt nói tiếp :

- Rồi đây đại trường kiếm Katana của dòng họ chúng tôi sẽ nối tiếp theo những dòng họ khác , trở thành danh kiếm bảo tàng , chỉ còn được nhắc trong sử sách .

Quý thẳng lên , cô vụt cả quyết :

-Dù sao , tôi phải hoàn thành nhiệm vụ , mang đại trường kiếm và ông nội về lại Nhật Bản , phục hồi danh dự họ Tòkugaoa .

Bàn tay cô run lên sờ lên đụn đất đỏ tựa rắng chiều ở bụng cái xác , mấy công nhân đồng kêu lên :

- Đừng động vào !

Nhưng điều đó chẳng có nghĩa gì , dù Vĩnh Thủy theo quán tính , rút vội bàn tay . Nơi đụn đất nhô cao ở bụng , chợt vỡ ra từng mảng , hiện rõ ra một chuôi kiếm , những đụn đất tiếp tục vỡ ra , vỡ ra rất nhanh dọc theo chiều dài , và đập vào mắt tất cả những người có mặt là đôi kiếm ngắn dài nằm song song dọc những đốt xương trắng xóa . Đôi kiếm có mũi hơi cong , vẫn ngời ánh thép đến lóa mắt dù qua hàng nửa thế kỷ bị chôn vùi trong lòng đất ...

Vĩnh Thủy gào gọi điều gì đó , không ai hiểu . Cô gào bằng tiếng Nhật , trên gương mặt luôn lạnh lùng che dấu mọi cảm xúc giờ đầm lệt . Cô quý gói gục đầu lên đôi kiếm , lên xương cốt trắng xóa , miên man nói , nói mãi...

Vòng người tụ lại rất nhanh , đông dần , cả công nhân và dân trong vùng . Điền đề cho Vĩnh Thủy trút cạn nước mắt mới đến đỡ cô lên , nói về lo lắng .

- Vĩnh Thủy ! Tìm được đôi kiếm , cô chỉ mới hoàn thành một phần nhiệm vụ . Chặng đường sau vất vả hơn nhiều , cô cần tỉnh táo mới được .

- Tôi đã tìm thấy ông nội và đại trường kiếm . Sáu năm , anh có biết sáu năm đối với một người con gái gắn chặt đời mình cạnh những nấm mồ ?

Cô thì thảo lão đảo . Điền đỡ lấy cô hấp tấp nói :

- Anh hiểu , rất thấu hiểu và em hãy tin rằng từ nay anh không để em một mình gánh vác thêm sứ mạng nào .

Bên trên huyết , Thiên nhìn hai người họ vẻ thản nhiên nhưng lòng đầy lo lắng. Anh nhìn thấy nhiều điều khác lạ quanh khu di dời , lẫn nhiều kẻ lạ mặt . " Trong thời gian nhanh nhất , các xác phải rời khỏi nơi đây " . Thiên quyết định . Đầu căng ra với bao dự tính . Anh bắt đầu cuộc đời khác .

TRÍCH NHẬT KÝ YOSIDZO TÔKUGAOA

Đây là sự báo thù hèn hạ và thâm độc nhất . Nhận quân lệnh hay từ chối ta đều bị ô nhục . Đại trường kiếm Katana tắm máu dân lành là điều ô nhục . Không nhận quân lệnh , sẽ mang tiếng phản bội tổ quốc , cũng là ô nhục .

Ta chọn công lý và danh dự . Hỡi con cháu Tòkugaoa ! Hãy rửa sạch tội danh và phục hồi danh dự cha ông...

Mùa đông Tokyo - Tòa án quân sự Hoàng Gia tối cao - 1942.

Tài liệu lưu trữ - Ấn sử vắng mặt đại úy Yosidzo Tòkugaoa , tội phản bội tổ quốc Đại hóa Nhật Bản .

Sau hai ngày nghiên cứu bản cáo trạng của công tố viên về việc đại úy Yosidzo Tòkugaoa , không chấp hành quân lệnh thuộc bộ tư lệnh Lục quân , quân đội Nhật bản đóng tại Đông Dương .

Nay tòa án quân sự tối cao nghị án tuyên bố :

Tước phẩm hàm đại úy tên Yosidzo Tòkugao , cách chức công dân danh dự . Tước mọi đặc quyền các công dân họ Tòkugaoa .

Án tử hình đại úy Yosidzo Tòkugao vì phản bội tổ quốc .

Xử tử tại chỗ theo luật thời chiến không được quyền kháng cáo .

Tòa án quân sự tối cao .

Điền đọc đến ba lần tờ giấy ố vàng cũ kỹ ấy . Với chừng ấy chữ , bàn tay kẻ thù đã tận diệt được người họ Tòkugaoa . Vui chôn một dòng họ vinh quang lâu đời nhất xuống tận ô nhục .

Điền ngược nhìn người đàn ông có dáng khắc khổ với mái tóc hoa râm lơ thơ nom kỳ lạ , nói :

- Đã đến lúc gặp họ rồi , thưa chú .

Người đàn ông gật đầu lẳng lặng bước ra ngoài khép cửa . Cả hai đi dọc hành lang vắng tanh không bóng người , lên chiếc mô tô 250 cc của Điền chạy thẳng tới nhà tang lễ. Điền chạy chậm hỏi người đàn ông.

- Làm thế nào chú có tờ án lệnh này ?

- Lúc ấy tôi ở Sở dây thép (Buu điện) , chỉ là một công chức bình thường , Yosidzo gặp tôi hoàn toàn tình cờ . Hôm đó Hà Nội rét lắm , tôi đứng ở bờ hồ chờ người mà người ấy không tới , lạnh đến cóng chân tay .

- Chú vẫn đứng chờ à ?

- Phải , vì tôi có hứa sẽ chờ cho tới khi " người ta" đến . Họ bảo nếu tới trễ là do có chuyện đột xuất , nhất định họ sẽ tới .

- Chuyện quan trọng lắm sao ?

- Không. Con bé biết tôi ngày mai đi Nam , nên muốn gửi cho bố nó cái thư .

- Tôi hiểu vì sao ông ấy kết bạn với chú rồi .

- Phải , lúc ấy Yosidzo ở bờ hồ , ông thấy tôi đứng mãi bên hồ hỏi thăm ba câu , tôi thành thật trả lời dù lòng rất sợ . Anh biết rồi đó , một người sĩ quan gương mặt lạnh lùng đeo lòng lẳng thanh kiếm bên hông vào cái thời buổi ấy...

- Con bé có đến không ?

- Có , mẹ nó quan hệ nhập nhằng khi bố nó vắng nhà . Hôm ấy , nó thoát được ra khỏi nhà , cả người trắng xước , lạnh cóng nom thảm hại . Tôi ủ nó trong lòng tôi , trong chiếc áo dạ , nghe nó căn dặn mọi điều , hứa với nó sẽ giục bố nó về nhanh nhất . Và rồi xót con bé quá , tôi cứ thế , bế nó nó về tận nhà .

- Thế lúc ấy Yosidzo...

- Ông ta đi theo chúng tôi xa xa . Tôi biết và bây giờ thực sự lo , nhà tôi cách nhà con bé một ngõ hẻm , tôi ở có một mình chờ chuyển nhiệm sở vào Nam để đoàn tụ với bố mẹ , năm ấy tôi mới 18 tuổi .

- Yosidzo tìm gặp chú ?

- Không , đến cả tháng sau , khi tôi biết mình không được đi Nam. Tôi buồn quá vì nỗi nhớ thầy mẹ . Nhưng biết làm sao được , tôi mới làm chưa đến một năm . Về đến nhà , tôi hãi lắm , vì ông ta ngồi trong nhà tôi từ lúc nào . Tôi thật ra không nhìn biết ông , là nhờ thanh kiếm mới nhớ . Ông để thanh kiếm ngay trước mặt , hỏi tôi muốn về Nam không ? Nếu muốn , ông giúp được , chỉ cần hứa với ông một việc .

- Ra vô đại trường kiếm ông ấy trao cho chú ?- Điền kinh ngạc .

- Phải , ông ấy bảo rằng , đối với một đứa bé mà tôi còn giữ được chữ tín , thì đối với chuyện sống còn của một dòng họ , ông có thể yên tâm giao cho tôi . và ông kể tất cả .

Người đàn ông thở dài kể tiếp :

- Tình bạn tôi và ông ấy thật ra rất ngắn ngủi . Trước đêm ông tự tử , tôi có giấy chuyển đi Nam bên khoe với ông , ông nói đã biết trước , rồi giao vô kiếm cho tôi , bọc trong lớp vải thô xù xì . Ông chỉ nói hai câu . Câu thứ nhất ông nói , ông ở Việt Nam ông học được nhiều điều và có hai người bạn tốt . Tôi hỏi người kia là ai , ông không nói . Câu thứ hai , ông nói hãy giữ gìn cái vô kiếm , đợi khi nào thấy nên nói ra thì nói cho người có thẩm quyền trong bộ máy an ninh nhà nước . Rồi tôi không nhìn thấy ông nữa. Hôm sau tôi đến sở bàn giao công việc , nghe tin ông mổ bụng tự sát . Hôm sau nữa. Sở mở tiệc tiễn tôi , tôi đến dự. Lòng buồn như chết . Lúc ra về , đã thấy tờ án lệnh này dán đầy phố , bèn gỡ mấy tờ đem về cất đến nay . Hôm nay tôi giao hết cho người ở Bộ , chỉ giữ lại tờ này .

- Hồi năm ngoái , tôi gặp chú ở Bộ , sau đó nghe nói đến nhiều lần về Yosidzo , rồi tôi đi Trung Quốc .

- Hơn bốn mươi lăm năm , tôi với cái vô kiếm không rời nhau quá nửa bước . Cuộc đời tôi rất nhiều thăng trầm , nhưng không giây phút nào quên tự hỏi : " Đã đến lúc chưa ?" Cho đến năm rồi tôi nghĩ : " Phải giao nhiệm vụ này cho Nhà Nước " . Vì tôi chẳng còn sống được bao lâu . Thế là tôi ra Bộ . Ôn giới ! Câu chuyện kỳ lạ về cái vô kiếm và người sĩ quan Nhật được cấp trên quan tâm . Họ hỏi rất kỹ , hỏi đi hỏi lại , sau đó đưa tôi đi chữa bệnh cả năm mà chẳng lấy đồng bạc nào hết , duy trách tôi sao tìm muộn thế .

- Tôi nghĩ không muộn , vừa kịp dịp đấy ! - Điền nói , nhớ đến Vĩnh Thủy . Chắc giờ cô đang ngồi bên áo quan ông nội cô , với đôi đại trường kiếm .

- Có thật cái ông Yosidzo ấy không còn người nổi đời ?

- Hiện là thế . Nhưng tôi nghĩ còn nhiều . Chỉ là họ thay tên đổi họ , tránh mặt kẻ thù , bảo tồn huyết thống thôi . Hôm qua mình hội kiến với sứ quán Nhật , kết quả quá sức tốt đẹp . Họ nói đại trường kiểm Tôkugaoa chẳng những là tài sản , danh dự một dòng họ , còn là danh khí cổ vật quốc gia .

- Tôi mừng quá anh ạ ! Coi như tròn lời hứa với bạn xưa .

- Thế nhưng họ bảo phải chờ điều tra , để sáng tỏ đưa hài cốt Yosidzo Tôkugaoa về nước trong nghi thức danh dự .

- Vậy phải chờ bao lâu ?

- Tôi nghĩ không lâu . Họ có tài liệu bên mình bổ sung , điều tra dễ thôi. Lo là...

- Lo cái gì nữa nào ?

- Kẻ thù ẩn mặt của ông ấy đang chờ quanh đây , hắn sẽ cướp đại trường kiểm và giết người cuối cùng họ Tôkugaoa .

Xe dừng trước nhà tang lễ , người đàn ông bước xuống , đảo mắt nhìn quanh , hỏi nhỏ Điền , về bức rức :

- Thế sao không đem vào sứ quán cho an toàn , trưng ra đây chi cho nguy hiểm ? Giời ạ !

- Vì... - Điền nín ngang , phẩy tay nói - Chú biết chẳng ích gì . Nào đi !

Nhà tang lễ vắng tanh , ngoài vài ba nhân viên ngồi ngáp dài ngủ gật , chỉ mỗi mẹ con Vĩnh Thủy. Cả hai đứng nghiêm trong khi Điền và người đàn ông bước vào , đồng cúi chào ông ta cung kính . Vĩnh Thủy giấu xúc động qua bờ môi run :

- Dòng họ Tôkugaoa đời đời ghi nhớ ơn ông .

Người đàn ông xua tay :

- Cháu chớ nói thế . Ông nội cháu đến hai lần ra ơn với tôi. Năm xưa giúp tôi đoàn tụ gia đình , năm trước khi tôi ôm võ kiếm giao cho nhà nước , lại được chữa bệnh cả năm cho đến lành không mất tiền .

Bà Vĩnh Hoa mời cat hai ngồi , Điền nói ngắn gọn :

- Chú Vinh sắp vào Nam , đến để chào và thắp hương người quá cố .

- Ông có việc gấp ư ? - Bà Vĩnh Hoa hỏi - Xin ông thêm thời gian để chúng tôi mời ông bữa cơm .

- Tôi e không được. Nhà nước và cả cậu Điền bảo tôi nên đi ngay mới an toàn .

Mẹ con Vĩnh Thủy nhìn nhau . Phải , ai biết đâu... chẳng may...

Ông Vinh dâng hương vái người quá cố , xong đâu đấy cứ nhìn theo Điền đi quanh cho tới lúc anh quay lại đưa tay làm hiệu rồi biến mất , mới nói :

- Bà và cô có gì muốn , cứ hỏi . Sẽ không ai nghe được chuyện gì .

Bên ngoài , Điền đánh một vòng xoay lại tán ngẫu với người nhân viên nhà tang lễ . Cách anh không xa , khuất sau rèm cửa là ống kính dõi theo anh không rời. Giọng nói già nua âm trầm cất lên.

- Ta muốn " gặp " tên ấy.

- Hắn có ý nghĩa nào ư ?

- Bất cứ ai liên quan đều có ý nghĩa.

- Rồi rồi!

Sau đó là yên lặng khá lâu. Giọng già nua âm trầm lại cất lên.

- Con đến rồi ư ? - Tốt đẹp cả chứ?

- Trừ một điều.

- Muốn chiếm đoạt , thụ hưởng hay có được?

- Tất cả.

- Khó đấy. Một con người có sứ mệnh , với con chẳng dễ dàng.

- Người bảo không còn thời gian.

- Đúng vậy, nên phải biết chọn lựa.

- Chiếm đoạt . Đó là tiếng rít của loài rắn.

- Khá lắm. Đây, nó luôn đem đến sự tuân phục, dâng hiến...Đi...Đi.

Tập 2- Chương 1

Thiên đến nhà tang lễ khi biết hài cốt Yosidzo nằm ở đó .

Một lát sau , Bình thật oách bước xuống từ chiếc Nissan đời mới , kè kè theo hần là gã tà xế với mâm lễ cúng khế nệ .

Thiên thấp nén hương cắm vào lư hương , đến ngồi một góc nhìn Bình lễ mễ xì xụp khăn lạy , rồi nhìn sang Vĩnh Thủy bằng cái nhìn dò xét " Cô ta đang nghĩ gì ? Ta thật khó đoán biết được , không chút xao động , không lộ buồn vui , trên tấm thân mảnh mai kia hần được trui rèn bằng gang thép " .

Bà Vĩnh Hoa bước ra , Thiên đứng lên , sau giờ giới thiệu của Vĩnh Thủy với mẹ , trang trọng nói vài câu khách sáo , đứng cương vị người giám đốc với nhân viên , sau đó hỏi chiếu lệ .

- Bà và cô định bao giờ về Nhật ?

- Chúng tôi còn thu xếp vài việc , xong sẽ đi ngay .

Vĩnh Thủy đáp , mắt hướng về đôi kiếm được đặt trang trọng ở án thờ cạnh hòm tro cốt ông nội cô .

Thiên nhìn theo cô , hỏi về hiếu kỳ cố ý :

- Thanh kiếm nằm dưới đất gần nửa thế kỷ , sao vẫn sáng bóng thế nhỉ ? Nó không có vỏ ư ?

- Có đấy thưa giám đốc , nhưng để kiếm nằm vào vỏ còn gì là nghi thức ngoại giao cấp nhà nước kia .

Người đáp là Điền , vẫn bộ đồ nhàu nát , với áo phanh cúc ngực , vẫn mái tóc rối bù , với đôi mắt thô lỗ và cái miệng chực cười , anh hiện ra , cướp lời Vĩnh Thủy , nói xong vỗ bộp vào vai bạn , nheo nheo mắt đầy ngụ ý .

Thiên tăng lơ buông một câu :

- Lạ nhỉ ! Chuyện nhà của nhân viên tớ sao cậu rành vậy ?

Điền cười toe toét đến nhắm tịt cả mắt , đáp :

- Vì...cô Vĩnh Thủy đây thuê tớ làm bảo an cho cô ấy... cả...

- Xin ông đừng đùa .

Vĩnh Thủy cắt ngang , mặt lạnh như tiền , nắm tay mẹ đưa lên ngồi lên ghế . Cùng lúc ấy , chiếc Toyota chạy đến dừng lại . Hai người đàn ông mặc áo vét đen bước xuống , đi vào đứng trước bà Hoa cúi chào rồi nói một tràng tiếng Nhật .

Bà Vĩnh Hoa cũng nói bằng tiếng Nhật , nét mặt nghiêm trang. Đôi bên trao đổi độ mười phút , hai người kia chào ra về không hề nhìn một ai ngoài người họ muốn tìm . Bà Vĩnh Hoa tiễn họ , Vĩnh Thủy mím môi nhìn sang Điền hạ giọng thì thầm kể :

- Họ bảo cuộc điều tra có thể kéo dài , nếu mẹ tôi muốn hoàn thành nhiệm vụ trong danh dự thì phải biết chờ đợi .

- Đến bao giờ ? - Điền trở mắt hỏi .

- Tùy thuộc vào sự điều tra từ bên Nhật .

- Họ còn nói gì không ?

Điền tư lự . Vậy là họ cũng đánh hơi được nguy hiểm . Nên? Không nên ? Cả người anh mọi giác quan căng ra , bất giác buột miệng nói hơi lớn :

- Ở sứ quán sẽ an toàn hơn .

Bình này giờ ngồi nhàn nhã ngắm nghía đôi kiếm bằng vẻ tò mò thú vị đến không để tâm gì đến hai ông khách kia , thế nhưng nghe câu này phản đối ngay :

- Giời ạ ! Ở trong ấy như ở tù vậy. Mà sao phải vào trong ấy ở chứ ?

Điền nhìn Vĩnh Thủy dò hỏi , cô thoáng lắc đầu định nói , Bình lại hỏi :

- Chuyện gì mà an toàn với không an toàn ? Anh ta nhìn qua bà Vĩnh Hoa , nói tiếp - Bác sợ bọn buôn đồ cổ đánh cắp hai thanh gươm ư ? Sợ gì chứ , có cháu bên Vĩnh Thủy chúng đồ dám .

Bà Vĩnh Hoa gật đầu ngay , tăng lơ trước cử chỉ phản đối của Điền :

- Vậy nhờ cháu . Bác cũng ngại nếu phải thay đổi cuộc sống thường ngày . Ráng dăm hôm nữa , đợi xong lễ bàn giao vỏ kiếm hãy tính .

Bình sượng rờn , bảnh choẹ vỗ ngực :

- Để con cho đám cận vệ tới gác là xong .

Thiên im lìm theo dõi thái độ từng người qua trò chuyện . Anh không hỏi Điền (có hỏi hẳn cũng chẳng hờ hời) anh chỉ bằng cảm giác , bằng cái nhìn , đã hiểu đại khái và cân nhắc xem sự nguy hiểm đến với thằng " trời gầm " lẫn mẹ con họ ở mức nào . Nhiệm vụ thật chẳng dễ dàng .

Anh đứng lên vỗ vai Điền ra hiệu , nhã nhặn chào cáo từ mẹ con Vĩnh Thủy . Điền hiểu ý , tiễn anh tới chỗ để xe , lúc này Thiên tha hồ quát nạt thằng bạn " trời gầm " một cách cố ý .

- Rốt cuộc , cậu giấu tớ chuyện gì ? Cậu không nói thật đừng xem tớ là bạn nữa .

Điền tỉnh bơ :

- Thì hẳn ta nói cậu nghe rõ mà , bọn buôn lậu đồ cổ mê đôi kiếm dòng họ Tôkugaoa . Theo nguồn tin tớ " mua " được thì... bọn đạo chích nước ngoài đã mò đến Việt Nam . Tớ muốn chiếm trái tim Vĩnh Thủy , phải làm anh hùng bảo vệ thôi .

Điền nói xong cười toe toét đến híp cả mắt lại . Thiên ngán ngẩm nhìn bạn lắc đầu :

- Cậu không nói thì thôi , sau này có gì đừng trách tớ vô tình . Còn đối với Vĩnh Thủy , tớ đã xong nhiệm vụ chỉ thị . Từ nay cô ấy không còn liên quan gì đến tớ . Chào !

Thiên lên xe chạy đi . Điền nhìn theo thở hắt " Em xin lỗi , em không muốn anh gặp bất cứ nguy hiểm nào " .

Anh dợm bước vô , chợt nhác thấy tín hiệu quen thuộc liền băng qua đường , tới tú thuốc dưới gốc cây bàng , móc túi nói :

- Cho hai thoi Colia

Người bán kẹo đưa cho anh phong kẹo Colia nói nhanh :

- Ông Vinh mất tích , đường dây bị rò rỉ . Đang thanh lọc . Số phon mới 0913... Cấp trên quyết định vào chiến dịch . Gặp 15g00 .

Nhận tiền thôi , Điền mở thoi kẹo , lấy một viên bóc giấy cho vào mồm , lững thững quay về nhà tang lễ . Bình không còn ở đó . Điền nhìn đồng hồ nói với ba nhân viên :

- Họ cần ăn trưa và nghỉ ngơi . Các anh ra kéo cửa thôi .

Cánh cửa nhà tang lễ kéo kín lại , che khuất mọi tầm nhìn , bấy giờ Điền trở thành người hoàn toàn khác. Anh " nói chuyện " với ba người kia bằng tay làm dấu hiệu , cả ba tán nhanh qua các cửa , riêng anh bắt đầu cuộc khám xét từng milimet quanh căn phòng quần hài cốt , nét mặt càng lúc càng đăm chiêu .

Mẹ con Vĩnh Thủy lặng lẽ quan sát không hé môi , Điền sau một lúc mò mẫm vụt ngược nhìn lên trần . Phốc một cái , nhẹ như lá rơi , anh đã bám vào cửa sổ ở thanh chắn song cao nhất , móc cả hai chân , ngã người nằm lơ lửng , ung dung lấy ra một vật từ túi quần ở tay kéo dài ra , dài mãi theo độ dò anh đưa đến bất cứ nơi nào ở trần nhà . Đó là một ăng ten siêu nhỏ dùng để phát hiện máy quay lén , máy nghe trộm. Từ đầu mút ăngten chợt chớp nhá tia sáng , mẹ con Vĩnh Thủy chợt đứng lên , Điền khoát tay tiếp tục dò khắp trần nhà , anh tìm ra thêm hai điểm , sau đó buông người xuống , cho máy dò vào túi , lấy găng tay tròng vào , rồi áp tay vào tường bò lên cao , dính chặt cứ như thần lùn . Vẫn thế , anh nằm bò dính sát trần nhà , tới một điểm , một tay lần tìm ở nẹp đóng phông lấy ra dị vật , hí hoáy với nó rồi đặt vào . Xong đầu đó , anh gỡ găng tay , thân hình liền rơi xuống và anh đáp chân , bật dậy nhẹ nhàng .

Bà Vĩnh hoa dợm nói , anh lại khoát tay , nét mặt nghiêm lạnh , chỉ vào cốt quan . Hai mẹ con tròn mắt lắc đầu lia lịa , nhưng khi gặp ánh mắt anh đành thờ ra... gật đầu. Anh không xem xét bên ngoài , anh mở bật nắp quan , làm lơ trước vẻ kinh hoàng của mẹ con Vĩnh Thủy , sục máy dò và lấy ra một vật nhỏ xíu được làm như hạt đậu , ẩn sâu chỗ nối những mảnh ván vào nhau . Bấy giờ anh thờ phào lên tiếng :

- Điều thứ nhất , chúng ta khẳng định rằng bọn chúng không giây phút nào rời mắt khỏi ta. Điều thứ hai , chúng có vây cánh rất đông ở khắp mọi nơi . Nghĩa là tình trạng bác và em Vĩnh thủy rất nguy hiểm , hai người tính sao .

- Kế hoạch không thay đổi , Vĩnh Thủy bình thần đáp , duy đôi bàn tay cung chặt - Lễ trao lại vỏ kiếm dĩ nhiên tiến hành tại đây theo đúng lịch ấn định. Sau đó chúng tôi chờ đến xong kết quả điều tra nước tôi mới chính thức đưa ông nội về Nhật Bản .

Điền nhăn nhu đôi mày rậm , đôi chân rảo quanh suy nghĩ , dừng trước Vĩnh Thủy , thờ hắt ra :

- Vậy cho tới hết ngày hôm đó , chắc không có sự cố gì . Ở đây cô giao cho bác và anh em canh sát .
- Còn tôi ?
- Chúng ta có việc làm đây. Hắn nhìn thẳng cô , thần thái trở nên nghiêm lạnh , bất giác cô gật đầu với linh cảm không hay .

Dăm phút sau , cả hai trên chiếc xe cang của hắn , phóng như bay về khu nhà võ đường . Đang trưa , võ đường vắng lặng tít , không bóng người , hắn vụt xe chẳng buồn khóa , nói khi cô dõm bước về hướng nhà võ sư Lê :

- Tôi vừa đưa thầy vào bệnh viện về , ông đang rất mệt .

Cô ngược hỏi mặt đăm chiêu :

- Sư phụ Lê điều trị phóng xạ ư ?

Hắn buồn bã gật đầu , định nói lại thôi . Quay lưng lưng thững đi vào nhà . Cô bước theo hỏi :

- Ông ta có việc phải làm ?

Hắn dừng lại loay hoay mở khóa cửa , cánh cửa hé mở , cô lách vào , cùng lúc nghe tiếng hắn hét lẫn tiếng kiếm phong xé gió :

- Coi chừng !

Cô tung người lên cao đập chân vào tường , búng mình qua hàng loạt mũi kiếm xĩa tới , lộn người thoát vòng vây , trong tích tắc thoát nguy quét mắt nhìn . Có năm tên , hai tên đang tấn công Điền , và anh căng thẳng tránh từng nhát guom xĩa trí mạng khi tay không vũ khí lần theo tường mong được vào phòng tập .

Bên này , ba tên lại vung kiếm chém xĩa , cô tránh đông , tránh tây , vụt hét lên :

- Cởi áo ! Theo tiếng hét , chiếc áo cô đã rời khỏi thân hình , biến thành sợi dây dài quất chặt vào thanh kiếm tên sát thủ gần nhất , giật phăng . Kiếm vào tay , cô xoay tròn buộc đối thủ nói vòng vây , cùng lúc chiếc áo đã tròng vào người , cùng lúc mũi kiếm xĩa nhanh như ánh chớp vào kẻ thù trước mặt.

Bên kia , nghe Vĩnh Thủy hét cởi áo , một tích tắc Điền ngẩn ra nhưng rồi áo đã rời anh biến thành ngọn roi quăn vào hạ bàn đối thủ , giật mạnh . Hắn ngã lẩn , xĩa mũi kiếm tới cắt phăng... Cùng lúc có tiếng thét nhỏ , rần đánh , xuyên vào tai từng người .

- Dừng tay !

Mũi kiếm trên tay Vĩnh Thủy chia sát ngực trái tên sát thủ vụt dừng ngang không mấy may nhích động , Điền vung tay , chiếc áo đã tròng vào người , cùng lúc năm tên sát thủ buông kiếm đồng loạt... vồ tay . Vĩnh Thủy rút kiếm , hoành thế thủ hỏi người vừa hiện ra ngay tầm mắt cô , giọng đánh nhỏ :

- Sư phụ Lê , ông muốn gì ?

- Thầy khảo sát trình độ kiếm thuật của em .

Điền đáp mặt nghiêm trang . Năm người kia gỡ khăn che mặt , tất cả đang tầm ngoài ba mươi , trạc Điền . Anh nói tiếp khi thấy cô vẫn đứng hoành tráng kiếm ngang ngực bất động.

- Họ đều là bạn anh , chuyên tâm kiếm đạo . từng đoạt nhiều giải thưởng ở các kỳ thi quốc tế và từng thụ giáo kiếm thuật của thầy . Là anh mời họ đến chuẩn bị cho những ngày sắp tới. Họ mới từ nước ngoài về đến hôm qua .

Võ sư Lê vẫy tay , năm người kia cúi chào , bước ra khép cửa , còn lại ba người , Vĩnh Thủy vẫn đứng bất động , gay gắt hỏi :

- Đây là chuyện đời tư của tôi , sao anh dám...

Điền ngắt ngang lời cô :

- Chuyện dòng họ em nhưng lại dính lứu tới an ninh hai nước , nên anh và thầy chọn phương pháp tối ưu .

- Là cho người bảo vệ ư ?

- Không đâu Vĩnh Thủy - Võ sư Lê lên tiếng - Cô chưa thấu hiểu ư ?

Cô loi tay hoành tráng , thanh kiếm bay xé gió cắm phập vào tường , chuôi kiếm rung lên , lạnh lùng nói - trừ phi còn di mệnh gì của ông nội tôi .

Võ sư Lê gật đầu , Vĩnh Thủy lặng người , từ từ ngồi xuống :

- Xin lỗi sư phụ Lê .

Cô cúi đầu với nỗi thống khổ , con người cao quý này cho đến lúc cuối đời , khi lực cùng sức kiệt ,

vẫn còn vì dòng họ cô tiếp tục hy sinh .

- Tôi vừa được biết những nguy hiểm đã và đang đến với cô . tôi không thể xem như không biết , nên mời cô đến đây .

Võ sư Lê đưa mắt nhìn Điền , nhìn cô , chợt lắc đầu tư lự :

- Nhiều năm tháng trôi qua , đã khiến tôi tin rằng , kiếm đạo rồi chỉ còn là môn nghệ thuật trong thể thao. Nửa thế kỷ từ khi tôi gặp ông nội cô đến giờ , thế giới tiến bộ không ngừng trong nền công nghệ chế tạo vũ khí và những khi luyện kiếm tôi chỉ còn thấy tính lãng mạn , cổ xưa . Tôi nghĩ đến bảo tàng của kiếm trên những đất nước tôi đã đi qua , nghĩ rằng mình đã sống quá lâu và không còn thích hợp với hiện tại .

Điền dợm nói , võ sư Lê khoát tay nói tiếp :

- Nhưng rồi nhìn thấy cái chết đang lảng vảng quanh cô , " Cái chết" cổ xưa đi vào thời hiện đại , thật lạ lùng. Ra tôi vẫn tồn tại vì sứ mệnh chưa thành , ra chính tôi chớ chẳng phải ai khác sẽ là người chuyển giao và kết thúc . Vĩnh Thủy ! Khởi đầu cho lời nguyên báo thù là máu trên đại trường kiếm Katana , vậy kết thúc vẫn phải bằng những đường kiếm . Chúng sẽ dùng kiếm thuật để giết cô .

- Sư phụ Lê ! Tôi có nghĩ tới điều này .

- Nghĩ thôi chưa đủ , chính vì thế tôi muốn biết trình độ kiếm thuật của cô , đành mạn phép .

Ông nhìn Điền , anh nói tiếp :

- Ông nội em nhờ thầy anh chuyển lại người thừa kế dòng họ Tôkugaoa những đường kiếm bí truyền dòng họ lẫn kiếm thuật nhà Mixunari .

Vĩnh Thủy rung mình , từ từ quỳ gối sụp lạy. Điền đỡ cô lên , nói :

- Thầy đã nhờ anh truyền lại cho em , nhưng rồi sau những gì xảy ra , thầy không yên tâm , thầy quyết định...

- Điền ! Để sau vậy. Con có khách đây , một người khá đặc biệt .

Nhìn về mặt thầy , Điền biết không ổn , nhưng võ sư Lê vẫn từ tốn :

- Chúng có hai người , đem ông ta đến trong một bao tải . Chúng cố gây tiếng động , dò xem phản ứng của thầy , nhưng thầy không mắc bẫy .

- Người ấy ở đâu? Điền , Vĩnh Thủy đồng hỏi , hỏi hợp .

- Dĩ nhiên ở chỗ thầy . Chắc rằng con quen .

Cả ba đi như chạy về chỗ võ sư Lê . Đúng như dự đoán , là ông Vĩnh. Ông đang nằm trên tấm đệm cỏ , bất động, vô tri , không phản ứng gì khi Điền lay gọi . Anh nhìn sang võ sư Lê , vẻ tuyệt vọng hỏi :

- Làm sao bây giờ thầy ?

- Chờ đợi . Đó là cách duy nhất . Võ sư Lê đắm chiêu nói , đến ngồi cạnh ông Vĩnh , nhìn ông , mày nhăn nhúm.

Điền mấy lần định phone đi nhưng rồi quyết định không gọi . Anh sờ nắn khắp người ông Vĩnh , thấy không tổn thương gì , duy cơ thể cứng lạnh như tử thi , dù hơi thở còn mong manh . Vô mái đầu rậm xoắn tít . Điền găm gù :

- Phải đưa vào bệnh viện thôi .

- Đừng ! - Vĩnh Thủy bây giờ mới hé môi - Vô ích thôi .

- Tại sao ? Em biết chú ấy bị gì chẳng ? - Điền gắt .

Vĩnh Thủy do dự rồi lắc đầu nhìn qua võ sư Lê . Ông vẫn chìm đắm trong luồng suy nghĩ nào đó , khẽ đưa tay bóp lên vàng trán .Điền cau mặt thật sự trong nỗi lo , điều nguy hiểm chực chờ vượt quá sức anh.

- Này thôi , chính yếu em có biết điều gì đó , nói ngay đi .

Vĩnh Thủy hé môi :

- Anh sẽ không tin đâu . Đó là nhẫn thuật hắc đạo . Tôi nghĩ vậy , giờ tôi hiểu vì sao người của dòng họ Mixunari tránh thoát được ông tôi .

Điền há hốc miệng nhìn sững Vĩnh Thủy rồi nhìn qua võ sư Lê . Lẽ nào điều hoang tưởng của nghìn năm trước còn tồn tại đến thế kỷ 21 này . Ôi bác ơi !

Võ sư Lê bây giờ lên tiếng :

- Hồi tôi còn ở Nhật , có nghe đến một môn phái có tên là Kugikiri ... - Mặt ông co rúm vẻ ghê sợ - Đó là môn phái đào tạo những Ninja hắc đạo tàn ác nhất , và môn phái này có nguồn gốc từ Trung

Hoa cổ xưa du nhập sang với tên gọi " Cừ thủ cát liệt " , nghĩa là cắt bằng chín tay. Người của môn phái này ngoài công phu võ học , họ biết rất nhiều thứ thủ thuật giết người , biết ẩn mình , xóa dấu vết , dùng độc , thuốc mê...

- Thầy... muốn nói...chú Vinh bị... chính họ hạ thủ .

- Chúng giỏi thuật thôi miên . Chắc rằng ông ta đã bị thôi miên , sau đó làm mê đi trong thời gian dài .

Võ sư Lê nhìn qua Vĩnh Thủy :

- Có nguyên nhân để cô biết đến môn phái này? Là ai nói đến nó với cô ?

Vĩnh Thủy cúi đầu thật thấp trước võ sư Lê :

- Sư phụ Lê , xin lỗi ông , tôi chưa thể nói ra . Nhưng ông yên tâm , không lâu nữa ông ta sẽ tỉnh lại .

Võ sư Lê gật đầu tư lự :

- Chúng khi muốn hạ thủ , thường không để lại dấu vết . Là thật , lần này chúng muốn đưa thông điệp gì đây ?

Điền nghe hai người nói chuyện , bất giác run lên . Vậy là có thật cái thứ Ninja khốn kiếp giết người ghê gớm ấy . Liệu anh có đủ sức đương đầu ? Liệu anh hoàn thành được lời hứa ?

Như hiểu anh nghĩ gì , cả võ sư Lê , Vĩnh Thủy đều nhìn qua anh . Võ sư Lê bình thản nói :

- Tất cả đều nằm trong vận mạng . Con là người tâm mang nặng chữ hành , đi vào hiểm nguy coi thường sinh tử , miễn sao không thẹn cùng đất trời . Chính vì thế , ta mới nhận anh làm đệ tử đích truyền , vì thế , hãy để tự nhiên , điều gì đến sẽ đến .

Điền cười khổ , dăm dăm mắt nhìn Vĩnh Thủy rồi ngoảnh đi.

- Sống có gì quý , thác có gì tiếc , nhưng con đã hứa với... thầy , nhất định phải làm tròn . Vĩnh Thủy ơi ! Tôi...

- Thôi đi - Cô cắt ngang lời anh , vẻ mặt như phủ màn sương lạnh , cô đứng lên , giọng rắn đanh , lạnh nhạt nói - Chỉ cần một phút giây mềm yếu , coi như anh đã trao chiến thắng cho kẻ thù đấy. Còn tôi , nếu máu đã đổ ra , nhất định phải đánh đổi bằng cái chết kẻ thù , kẻ đã bôi nhọ dòng Tōkugaoa bằng thủ đoạn hèn hạ , ti tiện nhất .

Điền buốt lạnh sống lưng , bưng tỉnh . Hít một hơi sâu vào lòng ngực , thở phào ra , anh đáp :

- Xin lỗi em , tôi thật chẳng ra gì . Anh lại nói với võ sư Lê - Chắc chắn chúng đã biết rõ về thầy và chú Bình , con nghĩ không cần che giấu nữa . Ta đánh bài ngựa với chúng .

Võ sư Lê thông thả gật đầu :

- Vấn đề là... Những đường kiếm nhà Mixunari . Vĩnh Thủy ! Cô nhận được hết chân truyền của cha cô chưa ?

Cô cúi đầu cung kính :

- Vâng, thưa sư phụ Lê.

Nét mặt thoáng phần nhẹ nhõm , võ sư nói :

- Vậy tiến hành học những gì còn lại , ta không còn thời gian .

Ông Vinh cử động rồi từ từ hé mắt , nhìn quanh vẻ mơ hồ , ngơ ngác . Một lúc sau , ông ngồi dậy , toàn thân cử động bình thường , tỉnh táo hẳn , nhìn mọi người kêu lên :

- Sao tôi ở đây vậy ?

Điền nhìn ông hỏi gặng lại :

- Chú không nhớ gì sao ?

Ông Vinh không hiểu :

- Nhớ gì ? Chú định nghỉ một chút , rồi ra ga. Sao giờ lại ở đây ?

Ông nhìn quanh ngẩn ngơ , Điền rợn người. Xem ra tất cả đều là sự thật .

Mái nhà ấy tối tăm không một ánh đèn. Bóng đen hòa trong đêm tối vẫn kiên nhẫn căng mắt chờ đợi. Bóng đen chờ đợi điều gì , nghĩ gì không ai biết , mỗi hán tự biết rằng , khả năng ngoại cảm ở hán luôn luôn chính xác .

Phải có điều gì đó trong ngôi nhà này . Hán nghĩ thế , khi mỗi lúc đi ngang qua khu nghĩa địa , cả người hán rớn lên cảm giác phòng bị cao độ rất tự nhiên. Ngôi nhà gần khu nghĩa địa , ở đó nhìn bao quát được cả con đường đất bên ngoài , ngôi nhà chỉ có một ông lão mù ở , ông lại còn câm điếc , không người thân .

Bên trong ngôi nhà vẫn không động tĩnh gì , hắc cũng bất động im lìm . Chợt giác quan cả người hắc căng ra , có người đang ở sau hắc , di chuyển về phía ngôi nhà êm không tiếng động. " Là loại người gì mới có những bước chân như lướt trên mặt đất ". Hắc tự hỏi , rợn người , chợt hiểu điều ấy đang xảy ra ...

Có tiếng mèo kêu trong đêm , chiếc cửa siêu vẹo hé ra nuốt mất bóng đen vừa đến chỉ tròn một cái chớp mắt. Bóng đen không chớp mắt mà mở trừng trừng , tai dỏng lên , tiếp tục nung mình vào đêm tối.

Rất lâu , hắc di chuyển nhanh không kém người ban nãy , hắc không đến cửa mà nép vào bên hông ngôi nhà lá , nghiêng tai nghe ngóng.

Căn nhà vẫn tối tăm , duy không còn im lìm bởi tiếng rù rì :

- Hắc đã đánh động đối thủ khiến chúng phần nào hiểu chúng ta là ai .
- Giết ! Đó là sự khoan hồng. Tiếng rít của loài rắn .
- Đã xong , hắc sẽ yên nghỉ ngàn năm dưới hồ , thịt da , xương cốt rã tan thành rong rêu .
- Tốt lắm , còn gì nữa không?
- Tên Lê ấy đang dạy kiếm thuật cho con cháu kẻ thù và tên Điền . Lễ bàn giao võ kiếm cũng chưa có tin gì , khiến con thật không hiểu .
- Ta hiểu , chính tên Lê , tên Điền muốn kéo dài thời gian để dạy cho con bé ấy những đường kiếm của dòng họ Tôkugaoa. Tiếng cười khô khốc độc ác vang lên vẻ khinh miệt - Ta rất độ lượng với kẻ thù , ta đã chờ rất lâu , dài bằng cả đời người , lẽ nào không tiếp tục chờ ? Ha...ha...! Con bé ấy rồi sẽ biết thế nào là mùi đời trong nỗi nhục nhã khốc liệt nhất trước khi nhận cái chết.
- Chúng ta tiêu diệt tận tuyệt.

Và trở về trong vinh quang xứ sở. Hãy tiếp tục nhiệm vụ .

- Rõ !

Cánh cửa hé mở rồi đóng lại , bóng đen hòa vào đêm tối biến mất. Lại một bóng đen trở ra từ hông nhà , nhẹ như mèo lùi dần , lùi dần đến bụi cây lớn . Cuối cùng biến mất...

Sáng hôm sau , một buổi sáng trời trong veo với màu xanh của biển , màu trắng mây bay . Thiên lại đến nhà nghĩa trang, nơi ấy có mỗi bà Vĩnh Hoa tiếp anh với dáng vẻ muôn thuở của bà , mảnh mai trong bộ kimono màu trắng với hình chim hạc bay , lặng lẽ mà trang trọng , lịch thiệp nhưng rất ít lời .

- Tôi muốn gặp Vĩnh Thủy , thưa bà .
- Đang ở chỗ sư phụ Lê, thưa ông .
- Thế còn Điền ?
- Cũng ở đó thưa ông .
- Vậy ai bảo vệ bà ? - Thiên nhíu mày buột miệng .

Bà Vĩnh Hoa có độ mười giây kinh ngạc rồi thần nhiên đáp :

- Tôi và nắm xương tàn cần gì ai bảo vệ ?

Thiên có mười giây nhìn chăm người đàn bà với anh không còn xa lạ , mà là được nối kết bằng sự ràng buộc từ số phận .

- Phải , trong thời gian này , xin phép bà ...

Anh chạy xe tới nhà Điền . Mặc đám võ sinh lao nhao chào , anh đi thẳng đến thẳng phòng luyện võ của ông Lê . Cánh cửa chỉ khép hờ , bên trong Điền và Vĩnh Thủy đang đứng khoanh tay bất động nhìn võ sư Lê múa kiếm . Ông múa chậm rãi .

Thiên không tiến vào , anh tựa cửa nhìn . Võ sư Lê dừng lại , Điền bước ra , trên tay anh có thanh Mộc Hạc kiếm . Anh nâng kiếm chào Vĩnh Thủy và bất thần đâm thốc , thần tốc , nhanh hơn một ánh chớp . Cô hoành kiếm tạt ngang đỡ , chân hơi lùi lại nửa bước rồi tiến nhanh hai bước bổ nhát thượng mạnh như núi bổ . Thiên há hốc kinh ngạc , lúc này Vĩnh Thủy không còn nét thanh mảnh eó là , cô đang là một kiếm thủ ngời ngời khí sắc tinh anh , nhanh nhẹn , quyết liệt , trong mỗi đường kiếm mang đầy sát khí dàn dụa .

Mắt Thiên như hoa lên bởi những đường kiếm nhanh dần đến chỉ còn ánh chớp loé , kiếm phong rít như tiếng lụa xé , đôi kiếm thủ mờ dần , hình bóng giữa muôn vàn làn kiếm . Một thoáng anh nhắm đôi mắt nhưc buột rồi mở ra...

Anh kinh ngạc khi thấy họ đứng trước anh tự bao giờ , đôi mắt bén ngốt nhìn chăm anh. Điền mở

miệng trước :

- Tớ đã bảo cậu biến đi đừng có mà dây vào tớ trong thời gian này .

Vĩnh Thủy xoay người , kiễng đánh xoay vào vỏ định bước đi . Thiên gọi trống :

- Này ! Tôi có chuyện cần báo với cô đấy .

Cô đứng im nhưng không ngoảnh lại , Thiên nhón nhơ vừa đi vừa nói và đi lần vào chỗ võ sư Lê đang ngồi .

- Vô tình đêm qua tôi nghe được tiếng rít của loài rắn , lạ là nó có liên quan đến cô . Để xem con rắn ấy rít như thế nào nhỉ ? À , là vậy : " Con bé ấy rồi sẽ biết đến thế nào là thế sự , mùi đời trong nỗi nhục nhã khốc liệt nhất trước khi nhận cái chết " .

- Anh... Điền há hốc nhìn bạn , ánh nét sợ trong đôi mắt màu thép lạnh . Vĩnh Thủy đưa tay chặn Thiên lại.

- Ông nghe câu nói ấy từ đâu ?

Thiên nhón nhơ :

- Để xem tôi thích nói không đã .

Võ sư Lê lắc đầu nhìn cô. Vĩnh thủy thông tay xuống , đôi tay từ từ cung chặt . Thiên đến ngồi dựa lưng vào tường , hồi lững lơ :

- Nếu tôi nói , tiếp sau đó sẽ thế nào ?

- Đập rắn phải đập ngay đầu . Vĩnh Thủy lạnh lùng nói .

Điền khoát tay :

- Không được , bây giờ có pháp luật , nhưng tia dần vây cánh chúng đi cũng tốt .

Điền nhìn bạn rít lên :

- Ở đâu cậu có bản lĩnh rình mò vậy hả ? Từ bao giờ chúi mũi vào đời tư tôi ?

- Từ... khi ở nghĩa trang - Thiên ồm ồm - Tớ đi ngang cõi chết không hề có cảm giác về cái chết , ấy vậy mà cách đó hai chục mét đường , khả năng ngoại cảm tớ vùng lên mạnh mẽ , trong ngôi nhà tranh ấy , rắn làm hang thành ổ đã nhiều năm .

- Ông biết rất nhiều đấy - Vĩnh Thủy cau mày - và ông có biết điều ấy đưa ông đến cái chết hồ đồ không ?

- Vớ vẩn , cái chết đến chào tôi không dễ dàng , huống hồ Điền là em tôi , từng thề cùng sống chết .

Cả bốn đã ngồi nhìn nhau găm gù , nhe nanh . Rốt cuộc Điền thở hắt :

- Nói tớ nghe sao cậu biết ?

- Những gì ở cô ta , ở cậu , tớ đều phải biết . Tớ chỉ cần bỏ thời gian suy luận , và khả năng ngoại cảm của tớ sau bao năm ngủ yên bỗng thức dậy , hôm tìm được hài cốt ông nội cô ấy , tớ đã " thấy" cái chết đi ngang qua tớ , tưởng mình làm nên tớ bỏ qua , nhưng giờ thì không thể . Cậu , cô ấy và cái chết đang chờ kia vốn thuộc về nhau .

- Nguy hiểm đấy Thiên. Võ sư Lê mở miệng - Bằng mỗi khả năng ngoại cảm của cậu chẳng là gì . Họ đang được bộ phận an ninh nhà nước bảo vệ rồi , anh còn lo gì .

- Vậy sư phụ Lê đâu cần phải lo - Thiên nói về giận.

Điền khoát tay :

- Đủ rồi Thiên , thầy đang trao cho Vĩnh Thủy đường kiếm dòng họ. Thầy chính là bạn của ông nội cô ấy .

- Còn cậu ?

- Tớ phải thay thầy đi nốt đoạn đường cuối , tớ là người bảo vệ và vì... tớ yêu Vĩnh Thủy .

Thiên đau thắt ngực trái . Nó chưa bao giờ tuyên bố , nó yêu thật rồi ... Anh chậm rãi gật đầu , cao giọng trong niềm xúc động :

- Còn tôi , vì... cậu không bỏ cuộc đâu , sống chết với tôi chẳng ra quái gì . Và chắc gì tôi chết ? Cậu , Vĩnh Thủy có đường kiếm , có tình yêu. Tôi có tình bạn và vũ khí bí mật của tớ . Hãy đợi đấy !

Thiên bật dậy , nhìn bạn cười nhếch môi , khinh bạc :

- Tôi về đây , hãy nhớ những gì tôi nói đấy !

Không ai cản anh và cứ thế anh về thẳng nhà , nằm vật ra giường , phanh áo... Nhận đến , sà vào anh , ngạc nhiên rồi mừng rỡ nói :

- Sao anh ở nhà ? Hôm nay chúa nhật chẳng phải anh ở sân quần vợt sao ?

Như muôn thuở với Nhận , Thiên cười cợt :

- Anh muốn đùa với em một trận đây .

Mắt anh có lửa khiến Nhạn si mê

Rất lâu sau đó , cô nằm trên tay anh như thủ thi , mê mẩn :

- Anh hôm nay lạ lắm .

Anh âm ừ :

- Sao , không thích à ?

- Không, giá anh luôn thế này... - Cô cười nhỏ .

Cô không thấy ánh mắt anh sâu thẳm xa xăm đến vô cùng . Rất lâu , anh nói như với chính mình .

- Khi ta thấy được ngày mai , thì hôm nay còn nhiều nỗi tiếc .

- Anh nói gì ? - Cô nghe không rõ , hỏi lại .

Anh khẽ lắc đầu . Có một điều cô bao giờ biết ở anh và bất cứ ai cũng không thể biết . Anh thả hồn về cõi riêng tư mù mịt ấy . " Hãy làm người bảo vệ trong thâm lặng bởi con trai ta " . Đó là lời cuối cùng trước khi cha anh tìm đến , trao cho anh họ tên lẫn điều bí mật về thân thế . Và nó trở thành điều luật của lý trí lẫn con tim anh . Điều luật thâm lặng duy nhất .

Nhìn vào chẳng thấy có gì đáng kể ở những con người đó , một người đàn bà quanh quẩn bên hài cốt cha chồng chờ đợi đưa về nước . Những nhân viên ngồi ngáp dài , ngáp vắn ở nhà tang lễ. Đưa con gái đến rồi đi biệt biệt trên chiếc mô tô kênh cang của gã con trai to như hộ pháp với cặp mắt thô lỗ , cái miệng cong cớn như cười ...

Thời gian đều đặn trôi qua , đầu đó vẫn hoàn toàn yên tĩnh ở về bên ngoài . Thỉnh thoảng ông giám đốc di dời hài cốt ghé qua. Thỉnh thoảng Bình đến với linh kính quàng cấp " để Thủy và bác tâm bồ , bữa nay hai người gầy quá " . Và hôm nay Bình đến , kiên nhẫn đợi cô gái tới tới . Cô về , phờ phạc nói : - Xin lỗi , tôi e không thể tiếp ông .

Bình nhanh nhẩu :

- Anh biết , anh chỉ muốn đưa em về nhà tắm rửa , nghỉ ngơi...

Cô nhú mào lạnh nhạt , gặng hỏi vô cớ :

- Ông biết gì ?

Bà Vĩnh Hoa thấy vẻ khó chịu ở con gái vội khóa lắp :

- Ban nãy bên đại sứ quán ghé đến con ạ .

- Có gì không mẹ ? Cô bẽn lẽn chào hỏi nhanh .

- Họ yêu cầu ta vào trong sứ quán ở như hôm rồi, có lẽ bên điều tra tìm được điều gì đó ?

- Họ có đến dự lễ hoàn trả vũ khí không ?

- Không nghe nói , nhưng chắc họ dự , thanh kiếm dòng họ giờ là tài sản quốc gia kia mà .

Giọng Vĩnh Thủy ở cung bậc thấp như lời thì thầm :

- Thời gian luôn nghiệt ngã , con muốn nó đến rồi con sợ hãi khi nghĩ nó đến - Cô khép mắt tay xoa lên hai thái dương.

Bình kiên nhẫn đợi đến lúc đó mới lặp lại yêu cầu :

- Nếu em mệt , cần nghỉ ngơi thì anh đưa về .

Bà Vĩnh Hoa nói lời :

- Phải đó con , về sớm , tắm rửa xong nghỉ ngơi. Ở đây có mẹ hương khói cho ông và không chừng Diên đến .

Vĩnh Thủy cười khổ lẳng lặng bước đi , Bình lật đật chạy theo chỉ kịp chào người mẹ . Khi lên xe cả hai không nói lời nào , về đến nhà , Bình ngồi ở phòng khách , Vĩnh Thủy đi thẳng vào phòng riêng . khi trở ra tóc còn ẩm ướt . Lúc này trông cô bé nhỏ mong manh đến lạ lùng , nhưng càng quỳn rũ chết người vì cái vẻ mong manh ấy.

Bình khô ráo cả miệng lưỡi , sững sờ nhìn cô nói chẳng ra hồn gì .

- Anh mới ăn tối... À... là chắc em đói bụng... có cơm cháo gì...

- Tôi muốn nghỉ ngơi . Cám ơn nhã ý của ông .

- Vậy... vậy... em ăn gì anh mua về nhé .

Cô lắc đầu đứng lên về từ khách , Bình cười gượng nói :

- Thôi được , em nghỉ đi , anh về mai đến đón .

Anh ta đi rồi , Vĩnh Thủy ngồi lặng lẽ ở bàn về suy tư, chợt hỏi vu vơ :

- Giờ làm sao đây ?

Điền hiện ra lừng lững như ma từ sau lưng cô :

- Hấn sẽ trở lại .
 - Hấn không dám .
 - Hấn dám , hấn không còn là gã đàn ông si tình đeo đuổi em . Hấn đang là hiện thân của dục vọng , tội ác .
 - Để xem - Cô buông hai tiếng ngắn gọn.
- Điền vòng qua cúi xuống nhìn sát mặt cô , hỏi nhỏ bồn chồn :
- Cá không ?
 - Cá gì?
 - Hấn trở lại và hành động thì...
 - Thay hấn sẽ là anh chứ gì ? Cô không chớp mắt , duy rèm mi rung rung như cánh bướm đập chồn chồn .

Điền sầm mặt , nắm lấy vai cô kéo cô lên áp sát vào mình nghiêng ngả vào tai cô :

- Tôi yêu em . Nhưng không thích kiểu ấy . Tôi muốn một lúc nào đó , hay rất lâu sau này , ta thuộc về nhau đúng với những gì em ao ước .

Cô nhìn anh không nháy mắt , khép rèm mi , hé môi :

- Hãy tiếp dừng khí cho em , em kiệt sức mất rồi . Thời gian... em luôn chờ đợi .

Và chính cô không phải anh , đi tìm nguồn sinh lực bất tận chuyển tiếp . Cô hơi kiễng chân lên , đôi vòng tay ghệt vào cổ anh , môi tìm môi anh cuống quýt hồi hả .

Đúng là cô , con tim thể xác cô đang được anh tuôn trào sinh lực mạnh không tưởng . Cô hưởng thụ, đắm chìm và... thổ lộ . Em mãi mãi là nước , nước có bất cứ hình dáng nào người có nó muốn . Nước là chất lỏng , nhưng là thể khí , nước đóng băng thành đá ra dạng cứng , nước có khi rất lạnh , khi lại nóng rồi sôi trào , nhưng ở dạng nào nước cũng chỉ là H₂O , mãi mãi là nước .

- Nước sẽ ấm khi anh đang lạnh , nước mát dịu lúc anh rất nóng .
- Hấn trở lại đó .

Ngọn lửa tình yêu tắt phụp , cô trở lại ghé ngồi gục đầu vào cánh tay vẻ mê thiếp . Bình bước vào , hai tay đầy túi xách , hấn khựng lại khi thấy cô , bước chân trở nên ron rén , sẽ sàng .

- Vĩnh Thủy ! Thủy !

Hấn đặt tất cả lên bàn , đưa tay lay lay cô về bồn chồn . Cô hé mắt ngẩng lên , hỏi mơ màng .

- Sáng rồi à ? Nhưng tôi buồn ngủ quá !
- Em ăn chút gì lót dạ đã .
- Tôi không đói - Cô riu mắt nhìn đồng hồ , loạng choạng đứng lên.

Bình đưa tay đỡ bị cô gạt ra :

- Xin lỗi , tôi còn nghĩ ngợi . Cảm phiền ông...

Cô bước những bước chân chệch choạng vào phòng riêng , Bình bám theo hồi hộp lần tay vào túi quần . Vừa qua khỏi cửa phòng , hấn khép nhẹ cánh cửa , cô vụt ngoảnh lại , tay Bình vung lên áp vào mũi cô , trong tích tắc cô bật ngửa đầu... Hơi choáng váng , cùng lúc tiếng hự nhỏ bật ra từ Bình .

Hấn nhận đòn chí mạng của Điền chỉ bật lùi người chạm tường , hấn đảo nhanh đôi tròng mắt , biết ngay mình lọt bẫy . Điều hấn không hiểu là tại sao những gì ở hấn không còn là bí mật .

Hấn thả luôn vật trên tay xuống đất , dùng giày nghiền nát . Bây giờ hành động hấn hoàn toàn là một tay Kônfu tầm cỡ , không còn chút gì của gã công tử hào hoa , ăn chơi trác táng . Hấn cung đôi bàn tay lại như đôi móng vuốt của loài chim ưng , bắt thần lao tới Điền .

Anh đẩy bật Vĩnh Thủy , vươn người... Bỗng... vụt... Hấn ngoặt người xoay tròn như con vù biến luôn ra sau cánh cửa . Điền lao theo :

- Dừng... Vĩnh Thủy kêu lên .

Anh khựng lại , cô ôm đầu khụy xuống , anh lao tới hốt hoảng .

- Em sao thế ?

Mặt cô phùng nóng , tim đập dồn , duy mỗi cái đầu còn tỉnh táo . Cô gạt phắt tay anh , giọng đặc quánh .

- Dừng ! Mở nước... trong bồn tắm .

Anh vụt hiểu , tuôn vào . Cô thả mình dưới dòng nước , nhấn chìm tận đáy , rất lâu mới ngẩng lên , thở hắt . Điền bấy giờ mới chịu ngoảnh mặt bước đi , tự nghiêng ngàm :

- Anh quá khinh thường hấn . Ra hấn cũng là Ninja , hấn ra tay nhanh quá , giờ anh thật sự tin .

Một giờ sau , họ ngồi đối diện nhau trong căn phòng kín bưng không kẻ hở , tối mù mù qua ánh sáng leo lét tận góc nhà . Họ ngồi theo tư thế võ sĩ đạo , giữa họ là một chiếc hộp dài dầy mờ , bên trong có thanh kiếm ngắn cũ kỹ , mà mũi kiếm chính là đầu rồng , ngậm ngọc bích , dọc theo thân kiếm là thân rồng , chuôi kiếm là đuôi rồng , mỗi bên thân kiếm khảm viên ngọc bích , khi Vĩnh Thủy trân trọng nâng thanh kiếm dựng đứng Điền mới thấy . Anh không còn kiên nhẫn lúc đồng hồ tay anh chỉ vào không giờ . Họ đã ngồi như thế đến nửa đêm rồi.

- Hãy nói gì với anh , như đây là đầu ?

- Tôi muốn kể anh nghe một câu chuyện...

- Vào lúc này ? - Anh nhìn chăm cô mù mịt đầu óc .

- Phải . Chuyện rất xa xưa ở đất nước tôi , một chuyện kỳ bí đầy chất hoang đường ...

- Nó có liên quan đến những gì em đang dạy tôi ? Liên quan đến...

- Không ! Không thể liên quan đến câu...

Giọng lại rớt vào tai Điền nghe xa xăm nhưng lại rất gần . Anh dụi mắt trong vô thức vì... bà Vĩnh Hoa như bóng ma tự lúc nào đang đứng ngay sau Vĩnh Thủy .

Điền kinh hãi :

- Bác vào đây bằng cách nào ?

Bà Vĩnh Hoa không trả lời , đưa mắt nhìn Vĩnh Thủy nghiêm lạnh . Cô cúi đầu còn Điền lại rợn người trước ánh mắt bà đầy ma lực lạnh băng , bén ngọt như mũi kiếm Katana. Vĩnh thủy sẽ sang :

- Thừa mẹ , anh ấy ...

- Câu ấy không thuộc về chúng ta , con nên nhớ .

Bà ngắt lời , quyết liệt nói. Vĩnh Thủy và mẹ nói với nhau những câu lạ lùng :

- Nếu mẹ muốn , có gì không được? Anh ấy là võ sĩ chân chính ở đẳng cấp cao .

- Câu ấy thuộc về đất nước này , còn chúng ta có nghĩa vụ của chúng ta . Vĩnh Thủy ! Con đừng quên lời thề thứ nhất .

Gương mặt cô tái nhợt :

- Mẹ , chúng sẽ giết anh ấy , giết tất cả...

- Chúng ta không để điều ấy. Người mẹ thần nhiên nói - Nhiệm vụ thiêng liêng nhất ở ta là tận diệt mọi tội ác dù phải hy sinh .

Đến đây thì Điền hết kiên nhẫn , anh đứng phắt lên , hỏi lớn :

- Thật ra bác và Vĩnh Thủy đang nói điều gì ? Vẫn còn những bí mật không thể nói với tôi sao ?

Bà Vĩnh Hoa gật đầu nghiêm nghị đáp :

- Đúng vậy , nhưng cậu thừa biết , mỗi một người đều có bí mật của mình. Cậu cũng vậy .

Nói xong , bà liếc mắt nhìn xuống Vĩnh Thủy đưa tay :

- Trao lại đây cho ta .

Cô ríu ríu dầy nắp hộp kiếm nâng lên bằng hai tay cung kính đưa cho mẹ , bà chuyển động đôi tay và Điền thật sự kinh ngạc khi ở bà , chiếc hộp không còn nữa , nó biến trước mũi anh như một trò ảo thuật của ảo thuật gia bậc thầy .

Vĩnh Thủy van nài :

- Mẹ ! Con không muốn bị phân tâm khi đối mặt với kẻ thù . Mẹ ơi ! Anh ấy cần đủ lực bảo vệ mình .

- Cậu ấy không cần tham gia .

- Mẹ ! Anh ấy được nhà nước Việt Nam cử đến giúp chúng ta , cả bác Trần .

- Không được ! - Giọng người mẹ mềm mại , bất giác nhìn qua Điền rồi qua Vĩnh Thủy . Cả bà và Điền sững sốt khi thấy mắt cô hoen lệ . Bấy giờ bà không còn vẻ uy nghiêm sắt đá , bà cúi xuống bên cô , thở thốt :

- Vĩnh Thủy !

Điền đau thắt tim , thụp xuống nắm đôi tay cô áp vào ngực trái anh khản khoản :

- Em đừng khóc , Vĩnh Thủy ! Em can trường có bao giờ khóc . này ! Hãy nhìn anh , anh nhất định không làm sao đâu .

Cô chẳng màng nhìn anh , chỉ nhìn mẹ , lời thốt lên nghe xa xăm :

- Mẹ ! Từ khi nhận biết , con chưa bao giờ cầu xin mẹ điều gì , con cho rằng cả cuộc đời mình chỉ để hoàn thành sứ mạng một dòng họ . Chẳng phải con được sinh ra vì thế và luôn chờ đợi mỗi điều đó thôi sao ? Nhưng mẹ ơi ! Nếu con đường mẹ đến với cha là nghiệp quả , là định mệnh , thì con và Điền đâu khác gì . Anh ấy là nghiệp quả là định mệnh của con. Con không trốn được nghiệp quả nhưng định mệnh trong chừng mực nào đó tùy thuộc vào con người , và con muốn anh ấy được sống , phải sống...cho dù nghiệp duyên chúng con phải tận...

Điền lặng người trong tâm trạng đau khổ và bất lực , nơi đây như có rào cản nào ngăn cách giữa anh và mẹ con Vĩnh Thủy dù gần nhau gang tấc . Họ đang trong thế giới riêng đầy ma lực huyền bí. Anh trỗi lên sự phản kháng tự nhiên của người đàn ông ngoại hạng đang thực thi nhiệm vụ .

- Vĩnh Thủy ! Đừng như thế . Hãy tin anh như anh tin em được không ?

Cô vẫn không màng tới anh , cô quyết liệt hơn với mẹ :

- Nếu mẹ không nhận lời , nghĩa là mẹ đủ sức đi đến đích không cần có con . Phải . Machiko Tôkugaoa , làm sao thừa kế dòng họ ?

- Machiko ! Con ép buộc mẹ ?

Cô ngẩng cao đầu :

- Mẹ ! Nghiệp quả hay phúc duyên như dòng trường lưu vậy , chảy mãi không ngừng , dùng mãi không cạn . Mẹ đã mang họ Tôkugaoa , một dòng võ sĩ ưu tú đến hồi tuyệt diệt ,có phải cần gieo nhân thiện để gặt quả lành ? Và chẳng phải mẹ từng bảo anh ấy là phúc duyên ?

Người mẹ nhắm nghiền mắt ,trong đầu bà vang lên câu nói : " Không có gì tuyệt đối , giữa trời đất luôn luôn có ngoại lệ và nhãn thuật chỉ là phương tiện để hoàn thành những ngoại lệ. Con là một ngoại lệ duy nhất của ta và không hối tiếc. Suy cho cùng ra , lịch sử phương đông qua hàng triệu năm đã minh chứng nhãn thuật không thể đạt được tu vi như con người tích lũy kiến thức . Mãi mãi nó là thanh gươm của lương tri , công lý trong nghiệp quả , đem lại hài hòa cho cuộc sống ". Người mẹ mở bừng mắt , thoáng nhanh ý nghĩ : Hẳn cũng chính là ngoại lệ của ta .

Bà thốt lên :

- Thôi được ,Machiko , mẹ cho hai thức PHÒNG và GIẢI và nhớ đó , điều này không liên quan gì đến...

Bà như vệt khói lướt qua mắt Điền , tan biến vào hư không , cả người anh ròn rợn , lờ mờ hiểu . Anh ngồi xuống bên Vĩnh Thủy hỏi :

- Có phải em...

- Đang là bình minh , cuộc sống luôn trỗi dậy , bắt đầu từ một bình minh . Thế nhưng để phá tan đêm tối và tội ác , ta phải hòa mình vào bóng đêm . Không thể khác ! Bây giờ ta bắt đầu chữ " giải " , bằng chữ này , anh có thể đánh bại một...Ninja hắc đạo... tâm trung .

Điền biết tất cả không phải giấc mơ. Tay anh đầm mồ hôi .

Tập 2- Chương 2

Hắn không định tỉnh được dù đã một ngày đêm ngồi bất động trong cũi riêng của hắn . Lúc đầu là sự cuồng nộ mãi kèm chế , giờ cần phát tiết , tiếp đó lửa ghen thiêu trụi cả lý trí. Hắn muốn giết... giết thằng khốn ấy . Cuối cùng hắn phải khiếp sợ tất cả . Ra cô ta biết nhiều hơn hắn tưởng , cô ta luôn đề phòng . Cô ta là ai ? Dĩ nhiên không chỉ là Vĩnh Thủy , là Machiko . Nhưng hắn vẫn sợ nhất là cha hắn . Ông chưa từng thất bại bởi thất bại đồng nghĩa với cái chết . Ông chưa khi nào tha thứ cho sự thất bại , hắn đã chứng kiến khá nhiều sự trừng phạt , cuối cùng vẫn là cái chết và bản thân hắn không ít lần thi hành theo lệnh .

Cha hắn sẽ xử phạt hắn thế nào đây ? Hắn không thích bị xử phạt dù nặng hay nhẹ , bởi hắn không được rèn luyện để chịu đựng. Hắn lớn lên bằng sự hưởng thụ đến thừa mứa cho dù đất nước này ngày trước còn có nhiều cơ cực bởi hậu quả chiến tranh .

Làm sao đây? Hắn run lên , bắt giắc cho tay vào túi áo trước ngực lấy ra gói bột trắng kê vào mũi hít mạnh . Hắn choáng váng , ngây ngất. Mạch máu căng phồng rần rật... Hắn thấy sáng khoáy và tỉnh táo ngay sau đó. Hắn nghĩ cách lừa dối cha hắn và chiếm đoạt cô gái hắn si mê.

Lừa cha hắn không dễ , nhưng chẳng phải hết cách , điều chính yếu là sự khát khao bất tận trong lòng hắn dành cho con gái kẻ thù . Tại sao cha hắn luôn khuyến khích điều này. Lúc đó hắn 20 tuổi , đến Đức với nhiệm vụ đầu tiên là giết một người có tên Linh Mộc Thái Bình . " Một cái chết chậm rãi nhẹ nhàng , không để lại mối nghi ngờ nào " . Cha hắn nói thế và hắn làm đúng như thế. Cha hắn biết khả năng tốt nhất của hắn được thành công . Nào tiền tài , nào thú vui , cả những cô gái đoan trang con nhà , hắn thích là được .

Hắn mất 6 tháng cho nhiệm vụ đầu tiên . Hắn chứng kiến tận mắt cho thành quả mình qua một lỗ hồng nhỏ đủ nhìn vào bên trong căn nhà có cánh cửa vẽ đầy hoa anh đào . Hắn nhìn thấy luôn đôi mắt tròn xoe động lệ không rơi của cô thiếu nữ mới 15 tuổi và nghe luôn lời thề : " Vâng!, thưa cha , con nhất định làm được " . Hắn thấy thích con bé quá , hắn luôn thích sự mạnh mẽ trong một thể xác yếu điệu , mảnh mai . Hắn trở về Việt Nam chờ đợi .

Hắn chờ đợi rất lâu . Càng lâu , hắn càng khao khát được chiếm hữu , được dày vò , rồi một ngày cha hắn nói :

- Đến lúc rồi con trai , đó là kẻ thù đẹp nhất . Con hãy chinh phục , hoặc chiếm đoạt , hãy làm cho cô ta hạnh phúc trong tình yêu , để rồi mãi mãi đau khổ trong ô nhục .

Hắn đã không làm được. Nỗi khát khao càng bùng lên đốt cháy hắn . Hắn phải bảo vệ cô ta , chờ đợi một ngày... Nhưng trước mắt phải tìm cách gạt được cha hắn . Hắn đã có cách .

Nhanh nhẹn như con báo đói mồi hắn rời hang : để hoàn thành cái kế hoạch toàn mỹ vừa nghĩ ra. Mới nghĩ thôi mà hắn đã thấy sướng đến bần rùn cả người , đầu óc quên sạch những điều cơ bản của một Ninja khi bước ra ngoài , đó là " phòng vệ bản thân và quan sát con mồi " . Hắn quên rằng đã lộ mặt thất không còn là Bình đô la đại gia gì đó với kẻ thù mình .

Thật ra điều này khó trách hắn , vào vai quá lâu rồi , trong hắn giờ có đến hai con người , hai thân phận . Và suy cho cùng ra , ngay từ thuở bé hắn vốn không thích " đày đoạ " bản thân để trở thành siêu nhân như lời cha hắn nói , nhưng lại chẳng cách nào chống nổi ông , một chút thua sút đồng môn là hắn bị trừng phạt tơi tả , không kể tình cha con .

Hắn đã vượt qua bằng cách nào vào năm mười tuổi ? Bằng thuốc phiện và cứ thế...

Bình đại gia vào ghé lái chiếc xe riêng của hắn , cả người căng ra trong cảm giác hưng phấn . Chiếc xe lao vút đến nơi hắn dự định để triển khai kế hoạch trong đầu .

Mười phút sau , hắn chễm chệ ngồi trong căn phòng kín bưng , lộng lẫy , máy lạnh chạy hết số . Đôi diện hắn là tên đàn ông trạc bốn mươi , láng cóng từ mặt mũi đến áo quần , mồm tròn như bôi mỡ , chia cho hắn chiếc đĩa CD , chào hàng bằng tiếng Tàu.

- Toàn mấy em đệ nhất , còn nguyên si , dĩ nhiên giá rất cao . Kia ! Ông chủ đừng lo , các em tình nguyện , tôi chỉ làm trung gian kiếm chút hoa hồng - Hắn cười xuề xòa , híp mắt .

- Trời ! Tôi cũng thèm nhưng đành chờ nước nhĩ .

Hắn hất tay nói ngay :

- Tôi biết anh làm ăn uy tín mới tới. Tôi cần một con bé tóc dài , mảnh mai nhưng khoẻ mạnh , các vòng chuẩn, cao một mét sáu đến một mét sáu hai .

Tên tú ông tò mò :

- Dạ chắc như lần trước , quay phim luôn.

Hắn gật đầu thần nhiên nói :

- Nhưng nam diễn viên lần này là tôi , quay cho đẹp vào . Đã có người như yêu cầu bây giờ chưa ?

- Dạ có rồi - Tên tú ông nói chắc nịch - Em con nhà ngon lành , chán cái gia đình có tiền mà bất hạnh mới bỏ nhà đi bụi đời , dính vào ma túy . Tôi đem về cho no thuốc và em tình nguyện làm một cú ngoạn mục đúng như ông chủ yêu cầu để giết sếp tòa biệt thự và cả thanh danh ông bà vía của em xuống hầm cầu .

- Được , cho tôi xem cô ta .

Tên tú ông cho đĩa vào máy , đợi play , hắn bấm vào phút thứ 20 , màn hình hiện ra một cô gái mặc áo đầm dây mỏng .

Hắn nhìn như thôi miên , đầu gật lia lịa , nói liền :

- Anh ghi kịch bản đi. Là một vụ bắt cóc , cưỡng hiếp , lúc đầu nàng không chịu , vùng dậy , gào thét , cầu xé nhưng bất lực vì bị trói tay chân .

- Có lời thoại không ?- tên tú ông há hốc miệng.

- Có, cô ta phải học thuộc lòng , phải hóa thân thành một người có tên Machiko Tôkugaoa và nhớ đó , chỉ một bản duy nhất như thể lệ .

Hắn đứng lên nhìn tú ông bằng đồng tử nở rộng , cười nhếch mép :

- Tìm ngay một tên chuyên viên kỹ xảo ghép hình phim , anh hiểu chứ ?

- Dạ hiểu , ghép gương mặt Machiko nào đó , dạ rất tốn kém .

- Mọi sự hoàn hảo sẽ có giá xứng đáng đền đáp .

- Dạ có ngay thưa ông chủ - Tên tú ông cười hề hề tiễn hắn ra cửa và trở vô ngồi trên chiếc sofa nệm , khoan khoái nghĩ tới chuyện làm phim đêm nay mà...

Có tiếng gõ cửa đúng tín hiệu , hắn uể oải nói :

- Vào đi !

Tiếng bước chân nhiều người khiến hắn bật người lên mở mắt choáng váng . Trước hắn là một người cao lớn , mặc thường phục , có đôi mắt to đến kỳ lạ trong vẻ ngây thơ và khoé miệng cong cớn . Người này khi nói , giọng lại hoàn toàn về trái ngược bên ngoài . Giọng nói nghiêm lạnh đầy nội lực khủng bố tinh thần hắn .

- Ông Lương Hiểu Trụ ! Chúng tôi lực lượng an ninh bài trừ tệ nạn xã hội cùng Interpol quốc tế , chính thức bắt giữ ông về tội nhập cảnh bằng visa giả , tội buôn đồ cổ trái phép , tội buôn người , tội ép người bán dâm , tội...

Hắn vụt trườn người qua một bên , bằng một nhát Atemi tay trái thán tốc , hắn cho người cảnh sát đo ván , và lao vào khoảng trống được mở . Vụt ! hắn chỉ kịp nghe tiếng vạt áo phất và hắn... đâm sầm người vào chiếc bóng choán ngay tầm mắt , bằng kỹ năng tội phạm tầm cỡ , trên tay hắn ló ra mũi súng , cùng lúc hắn nhận trả một đòn Atemi tay trái khủng khiếp , hắn rú lên ôm cổ tay bật lùi người , khẩu súng rơi xuống , gã nọ xoay người thêm một đòn Aikido bằng cùi chỏ tay phải vào bụng... Hắn gục xuống trong nỗi kinh hoàng .

- Tôi sẽ đích thân giải hắn đi , dọn hết mọi chứng cứ . Đôi mắt to nói , tay xóc cổ áo tên tú ông lên - Giám sát hiện trường không để lộ mỗi nghi ngờ nào 24 trên 24 .

- Rồi !

- Nào , anh bạn thân mến . Ta đi dạo một lúc. Hắn gần như rũ rịch , để mặc đôi mắt to xóc cổ áo , nắn cả vạt , vuốt tóc lại chỉnh tề , rồi choàng tay hắn bước ra trông rất bề bạn thân tình .

Nơi hắn được đưa đến là một ngôi nhà nhỏ có khoảng sân đầy phong lan , có hai người đàn ông và một cô gái đáng mong manh thanh nhã , hắn ngờ ngợ.

Người đàn ông lớn tuổi nhận bao đồ vật tang chứng và cả một vật nhỏ xíu từ tay gã mắt to . gã nhìn cô gái nói khi ông nọ mở máy :

- Vĩnh Thủy ! Cô nghe nhé !

Tên tú ông tròn mắt khi nghe cuộc nói chuyện của hắn và Bình đại gia được thu trọn vẹn. Cô gái , trái với hắn , nghe bằng vẻ lạnh lùng thản nhiên trừ đôi tay thon nhỏ từ từ cung chặt .

- Ông Lương Hiểu Trụ ! Chúng tôi cần sự hợp tác của ông - Người đàn ông đầu bạc thông dong nói .

- Tôi có quyền ra điều kiện không ? Hắn là người Trung Quốc nên quá rõ tội mình và ở Việt Nam sẽ thế nào . Hắn đang tìm một cơ hội mong manh .

- Ông không có quyền ra điều kiện , chúng tôi căn cứ vào thái độ hợp tác của ông để phê vào hồ sơ giải giao...

- Tôi là người Mỹ gốc Hoa , Tôi muốn được giải giao về Mỹ . Đổi lại , tôi sẽ làm thật tốt những gì các ông yêu cầu .

Người đàn ông tóc bạc dậm nói , đôi mắt to thô lỗ đã chen ngang :

- Chấp thuận 50% , phần còn lại tùy vào sự diễn xuất đêm nay của ông .

- Được - Tên tú ông chớp ngay cơ hội - Tôi biết các ông luôn giữ lời .

Hắn nói luôn điều họ muốn nói :

- Giờ các ông đưa tôi về nhà , từ giờ đến tối , tôi phải làm rất nhiều cho buổi quay phim . Các ông yên chí , tôi biết mình không thể thoát... Tên Trụ nhìn qua đôi mắt to - Ngay khi nhìn thấy anh ta .

Đội hắn đi khuất với đồng sự , đôi mắt to nhìn người đàn ông đầu bạc nói :

- Chú yên tâm , hắn không còn cơ hội nào . Không còn...

Cách nói hắn khiến hai người đàn ông và cô gái hiểu và họ chọn sự im lặng . Trần Điền là thế đó , và có bằng cả hình phạt nặng , anh vẫn không hề thay đổi dù bao năm tháng đã đi qua .

Vĩnh Thủy hỏi bằng bờ môi thoáng rung :

- Hắn dùng chiêu này cho điều gì ?

- Đó chính là điều chúng ta cần động não - Người tóc bạc nói , quay sang người tóc hoa râm - Cám ơn anh nhiều lắm , anh Phương .

Ông Phương lặng lẽ đáp :

- Đây là chuyện của chúng ta mà - Ông dậm chiêu nhìn qua Vĩnh Thủy - Cháu không sao chứ ?

- Cháu muốn lộn mửa thừa bác Trần.. Cô vụt đứng lên , chạy ào vào nhà vệ sinh , Điền phóng theo. Cả hai ông nhìn họ bằng tâm trạng nặng nề - Điền cho là duyên còn họ cho là nợ . Món nợ xương máu năm xưa Yosidzo Tôkugaoa gánh thay cho những người dân Việt cùng khổ dưới ách nô lệ thực dân , đánh đổ bằng sinh mạng của ông , giờ đang được đất nước này và cả cuộc đời Trần Điền đền trả .

Bên trong Vĩnh Thủy nôn thốc nôn tháo , đội cô ngẩng lên , Điền chia khăn ướt , tịt không nói gì trừ đôi mắt to thô lỗ cứ lom lom nhìn cô lo lắng . Đội cô vệ sinh xong sẽ trở ra , hắn nói :

- Tối nay em không cần đến làm gì ?

- Tôi phải đến để nhìn tận cùng sự đề tiện của kẻ thù .

Điền dậm nói , chợt thấy người đầu bạc đưa tay ra hiệu , tay kia đưa phone cầm tay vào tai . Một chốc sau , ông ngược nhìn anh nói :

- Chiến thuật chặt vôi bạch tuộc đã lên khung , toàn khu vực nằm trong tầm ngắm chúng ta . Nhiệm vụ cậu là bảo vệ cô ấy an toàn và bắt cho được Bình đôla .

- Rõ !

Giữa đêm hôm ấy , chính xác là một giờ sáng hôm sau , toàn thủ đô , lực lượng cảnh sát ra quân chốt mọi ngã đường . Trong mái nhà tranh mục nát , tối om , tiếng rít của loài rắn vẫn đều đặn những chỉ thị , bám sát , rình mò , nghe trộm . Cuối cùng y nói :

- Giờ đòi nợ đã điểm , các người hãy sẵn sàng . Một khi kẻ thù bị tận diệt , đại trường kiếm Amata hoàn toàn là của ta , các người tha hồ hưởng giàu sang , phú quý .

- Còn thiếu chủ nhân ?

- Hắn đã hoàn thành nhiệm vụ rồi , không tốn chút công sức . Đêm mai các người sẽ thấy được con khốn ấy ô nhục như thế nào .

Y cười lên ghê rợn :

- Ta sẽ cho cả hai đi đến tận cùng ô nhục . Dòng Tôkugaoa vĩnh viễn xóa tên ở đẳng cấp võ sĩ đạo ,

chìm sâu tận địa ngục bởi chính ta , người thừa kế món nợ đời lớn nhất . Ta Yudizi Mixunari . Hãy đi đi !

Từng bóng đen lần lượt rời đi , lẫn vào đêm tối , tỏa ra các ngã đường . Từng ngã đường , hai cảnh sát cùng chiếc mô tô ba càng ngáp dài , ngáp vắn ở chốt ngã tư . Và có lẽ họ chẳng có việc gì làm trong đợt truy quyết đột kích này nên đưa tu huyết thổi khơi khơi vào một số người cả đi xe máy lẫn đi bộ .

- Yêu cầu các công dân xuất trình giấy phép tùy thân .

Người đàn ông mặc đồ công nhân đêm nhiên xuất trình , hỏi về thuận miệng :

- Có gì không chú cảnh sát ? Cướp à ?

Viên cảnh sát ngáp dài , cần nhần trả lời :

- Ừ , thoát cả , đang truy quyết - Nạn nhân may là chỉ bị thương nhẹ . Thật vớ vẩn , nửa đêm đi ra ngoài làm gì ?

Anh ta chìa giấy tờ trả , chột khựng tay lại hỏi đồng nghiệp :

- Nhận dạng kẻ tình nghi số một ra sao nhỉ ?

- Đậm người , mặc đồ công nhân , trạc 40 , mặt vuông , mắt một mí .

Viên cảnh sát lom lom nhìn người đàn ông , tay sờ bóng súng , lẩm bầm :

- Vớ vẩn ! Chẳng lẽ cướp xong chạy ra rồi chạy vào ?

Đồng nghiệp anh ta lại ngáp nói đại :

- Vậy mới về hợp tác điều tra . Ông ta đang ở đồn cảnh sát .

Viên cảnh sát nghếch mặt về suy nghĩ , rồi lắc đầu nói :

- Công dân vui lòng , chỉ cách vài bước chân để đồng chí ấy nhận diện .

Người đàn ông thoáng một giây khựng cứng người , bắt giắc cung lại rồi trở nên bình thường :

- Rất vui lòng , xin dẫn đường cho .

Anh ta xoay người rồi từ từ bước theo viên cảnh sát tới chỗ xe lớn , rồi bất thần vung tay , chân trượt lúi nhanh như chớp. Những mảnh kim loại xé gió , loé sáng trong đêm tối , cắm phập vào người hai viên cảnh sát và hai bóng người hiện ra... rơi xuống đất , thoáng hoảng sợ trong mắt tên nọ chưa kịp tắt , những mũi súng đen ngòm , lạnh màu thép đã chỉ vào đầu hắn cùng lúc người cảnh sát , chụp luôn đôi tay hắn vào một bao tay thép quay luôn hai vòng khóa bằng chữ số. Bên tai hắn tiếng cười khẩy lạnh lẽo của viên cảnh sát cất lên nghe rợn gáy , anh ta thì thảo vào tai hắn :

- Tao không tin với kỹ thuật hiện đại , cộng cái đầu của tao , lại thua bọn dơ bẩn khôn kiếp chúng mày .

Hướng đôi mắt to thô lỗ nhìn vào hai người mặc thường phục , Điền nói nhanh bằng tiếng Anh :

- Xumitomo ! Dai-ichi ! Cảm ơn sự hợp tác của hai anh . Các nơi liên lạc về chưa ?

Người cao gầy , cầm phone đáp không hờ môi :

- Đầy đủ. Tất cả đều hoàn thành nhiệm vụ .

Điền nhìn đồng hồ . Còn một giờ nữa mới đúng giờ Bình Đô la đóng phim.

- Tôi đến điểm hẹn của Machiko , hẹn gặp lại .

Anh biến như ma trên chiếc moto cồng kềnh . Người Nhật nhỏ thó có gương mặt tro tro lạnh lẽo nhìn theo hé môi :

- Một bộ óc phi thường . Anh ta chỉ cần tôi luyện .

Hắn lái xe qua cánh cửa biệt thự mở rộng này khá nhiều lần và mỗi lần đem lại cho hắn niềm thống khoái rất khác nhau . Hôm nay hơn thế nữa , trong cái đầu bản thủ , mê muội bởi bạch phiến , hắn nghĩ đến những màn mà hắn sẽ thủ vai chính . " Machiko , Vĩnh Thủy ,Cung ơi ! Sớm muộn gì cung cũng phải cùng anh đóng phim thôi ".

Hắn xuống xe , bắt gặp tiếng cười hèn hếch quen thuộc của gã tú ông kiêm đạo diễn ngay thềm .

Đưa tay ra hiệu mời , gã bước đi miệng bô bô :

- Đâu vào đây cả , chờ mỗi ông chủ đến .

- Con bé đâu ?

- Trong ấy - Gã tú ông chỉ tay , nheo mắt - Đúng phong cách xứ sở hoa anh đào trong bộ kimono Nhật Bản như ông yêu cầu . Ba máy quay với những tay chiến đấu cả .

Hai tên bước vào có đặt máy quay qua lỗ hồng sang phòng kia , cùng ghé mắt vào , những lỗ nhỏ

trên tường , thấy trọn vẹn căn phòng ngủ với cô gái mặc kimono nằm trên giường . Bình Đôla liếm mép nói :

- Ngon lành ! Đạo diễn Lương này , cô ta biết làm gì rồi ?

Tên Lương cười khùng khục xua tay :

- Ông chủ cho làm phim bắt cóc , hãm hiếp mà . Cho nó biết thì còn gì hấp dẫn nữa . Nó phải bị bắt cóc , hãm hiếp thật sự , thế mới hay được chứ .

Bình Đôla gật đầu lia lịa :

- Đúng thế . Nào sẵn sàng chưa ?

Tên Lương bấm phone dẫn dò mấy câu rồi nói :

- Sẵn sàng ! Ông cứ việc vào vai thôi . Tôi ở đây đạo diễn . À , ông vào vai cho...rùng rợn một tí , con nhỏ mới chết khiếp được .

Bình Đôla cởi áo vests, cười khùng khục nói :

- Ông có biết Ninja không ? Bọn giết người đầy ma thuật như trong phim ấy . Biết à Thế thì tốt . Tôi sẽ vào vai một... hiệp sĩ Ninja đa tình... Hắc...hắc...

Bây giờ trên người hắn tuyến một màu đen của bộ đồ da ôm sát người. Hắn chụp chiếc mặt nạ lên đầu , kéo xuống cổ , từ từ bước nhẹ như mèo sang chỗ con mèo .

Đằng sau bức tường bên kia , có hai bóng người căng mắt nhìn qua lỗ hồng chờ đợi . Giọng nam nói :

- Hắn tấn công cô gái là ta bắt ngay .

Giọng nữ lạnh lùng :

- Khi hắn cởi hết quần áo là ta nhảy vào .

- Em nói quái quỷ gì thế ?

- Tôi nói đúng nghiệp vụ hình sự . Phải bắt quả tang hắn phạm tội .

- Nhưng... đâu cần đợi tới lúc đó .

- Phải đợi , bởi hắn là một Ninja . Một Ninja không còn quần áo đồng nghĩa với việc ta loại trừ mọi nguy hiểm về ám khí có chất độc .

- Ồi bác ơi ! Điên rên rảm .

Vĩnh thủy vụt ra hiệu , anh nín bật , dán mắt nhìn vào chỗ nhìn . Cánh cửa phòng ngủ từ từ hé ra nhẹ nhàng , một bóng người mặc bộ đồ đen nhem , bó sát , rón rén bước vào , êm ru không tiếng động. Y có lối đi của loài mèo , nhẹ và nhanh , uyển chuyển . Y đến sát giường , cúi nhìn cô gái bằng ánh mắt sau chiếc mặt nạ với đôi đồng tử giãn rộng . Để đến một phút , y bắt thần ôm sóc cô gái trên tay .

Cô gái bừng tỉnh giấc , thấy và rú lên nhào xuống nệm , hắn vươn đôi bàn tay đầy móng vuốt chụp với theo. Áo cô gái rách toạc làm xước cả bờ vai , rướm máu . Cô gái trần ra , miệng la không ngớt , mặt mày đầy vẻ khiếp sợ nhưng gã kia vẫn cười khà ồ nhào lên nệm ,chụp khóa cả hai tay cô , giật tung lằn nữa chiếc kimono , phơi tằm thân trắng ngần , lồ lộ...

Cô gái giẫy đạp tứ tung , gào thét lạc giọng vì quá sợ. Tiếng máy quay phim vẫn đều đều , rè rè từ sau những bức tường... Tên Ninja vẫn cười khà ồ , xé từng mảnh áo còn sót lại trên người cô gái .

Điên cắn chặt răng , đôi tay cung thành nắm đấm vụt nhào ra , anh bị Vĩnh Thủy giữ lại bằng cái gạt tay nhẹ nhàng nhưng anh dội lại hai bước. Giọng cô vẫn điềm nhiên lạnh lẽo .

- Chưa được , phải chờ đã .

Điên biết cô đứng ,nhắm mắt thở ra gật đầu .

Cô gái vẫn chống cự quyết liệt , gào kêu , giọng khản đặc , ten Ninja vẫn vờn cô như mèo vờn chuột rồi bắt thần bấu chặt người cô nâng lên , ngoạm môi vào môi cô ngấu nghiến rồi trôi dần xuống ngực cắn mạnh. Cô gái rú lên ... Hắn cười khăng khắc , lột phất chiếc mũ để lộ mặt , tru lên :

- Vĩnh Thủy ! ngoan ngoan đi em , em không thể thoát tay anh đâu.

Vĩnh Thủy thoáng run , ruột gan cuộn thóc , bất giác nhắm mắt tựa người vào tường .

Tên Bình vụt ném cô gái xuống nệm , ngồi đè lên người cô cởi phăng chiếc áo , để lộ thân trần trùng trọc rồi cúi xuống... Cô gái không còn kêu la nổi , chỉ vùng vẫy trong tuyệt vọng , mặt đỏ dần tái xanh vì khiếp sợ...

Điên không còn kiên nhẫn trong tình huống này , tung người ra cửa , Vĩnh Thủy choàng tỉnh , tích tắc bám theo... Diên xông vào nhanh không tưởng , Vĩnh Thủy dán mình sát tường , nấp sau rèm phong , cắn răng , căng mắt chờ đợi .

Điền chia súng hét - Bình Đôla ! Anh đã bị...

- Véo ! Vật sáng bay từ mũi giày hấn chính xác cắt ngang nòng súng Điền chia tới mạnh đến nỗi anh bất lực . Nòng súng chia lên trời , bằng cái chớp mắt , hấn búng người bật ra khỏi giường , quét ngang chân , những vệt sáng xé gió bay đến Điền , anh lăn tròn dưới đất về phía hấn , chia súng nổ liền .

Hấn biến mất khiến Điền khựng lại , bật người lùi nhanh về hướng cửa đề phòng hấn đào thoát . Anh tựa tường , căng mắt quan sát " Hấn ẩn núp ở đâu sau những đồ vật kia ?" Cô gái kia đã bất tỉnh , còn Vĩnh Thủy , theo kế hoạch không lộ diện , đề phòng hấn thoát hấn sẽ đoán ra thân phận đặc biệt của cô qua lộ số Kôngfu...

Hấn co mình sau chiếc tủ trang điểm , cái đầu đầy chất bạch phiến tạo hưng phấn và cũng cho hấn nguồn sức mạnh vay mượn , đang tỉnh táo tự hỏi : " Tại sao ta không thể đánh rơi cây súng trên tay thằng cha đó , hấn thoát luôn lần tấn công chớp nhoáng thứ hai của ta khá dễ dàng . Hấn là ai ?

Bụng hấn vut co thắt đến gấp người , gây tiếng động khẽ , Điền bay người tới nã luôn hai phát súng. Hấn dùng thuật xà hình trườn người , trượt nhanh , dán sát thân xuống nền nhà , lách qua gầm giường , vừa trườn vừa tự rửa mình đã lú lẩn . Hiện nay hấn chỉ còn trên người hai đạn khói và hai món ám khí , trong khi đó có đến hai địch thủ ngang đẳng cấp chẹn đường thoát thân , hấn biết chắc là hai không phải một , bằng giác quan của một Ninja . Phải thoát ra ! Hấn không có được hai lần cơ hội...

Điền tập trung mọi giác quan cao độ , đây là trận độ sức đầu tiên mà anh không mấy tự tin mình hạ gục được đối thủ . Hấn thuộc về một thế giới huyền bí với vô số võ công tà thuật vô cùng ác độc , còn anh không có thời gian để học tất cả .

Hấn lấy từ quần ra ống cây nhỏ , tay kia ném viên đạn khói vào góc trái phòng tạo tiếng động khá mạnh . Khói tuôn mù mịt che khuất tầm nhìn , hấn bấm tay vào ống cây , từ đó thoát ra hai mũi tên thép hướng về phía Điền , cùng lúc hấn búng người xuyên vào đám khói mù...

Tiếng ám khí xé gió... Điền bật tung người lên cao , nã luôn hai phát đạn vào đám khói mù , anh thoát khỏi mũi tên thép thứ nhất , chân vừa hạ xuống đất , mũi thứ hai tới sát... Điền xoay người nhưng không còn kịp , mũi tên cắm vào phần bụng dưới anh , dội ra , rơi xuống đất cùng lúc anh nghe một tiếng " hộc " đầy đau đớn .

Bình Đôla gấp người khụy xuống bên bức rèm , Vĩnh thủy bước ra , hấn bật dậy quét chân tung món ám khí sau cùng... Điền nổ súng , hấn rơi xuống , tung luôn trái đạn khói , lăn sang phải , tay chụp xuống đùi rút lưỡi lê trong tâm trạng kinh hoàng . Bởi Vĩnh Thủy biến mất , những mũi kim cắm vào tường như lông nhím , cùng lúc cổ tay hấn bị bóp mạnh đến muốn vỡ ra , chiếc lưỡi lê rơi xuống nền , đối thủ đi luôn một đòn chỏ tay khốc liệt vào ngực hấn rồi xoay người , đá thốc tả cước vào ngay hạ bộ , hấn hộc lên đau đớn , thân như trái bóng bị tung lên rơi phịch .

Mũi súng Điền kề ngay đúng tim hấn... Chát bạch phiến không còn tác dụng , hấn đau đớn đến mồ hôi tuôn giọt , thế là hết ! Hấn khép ánh mắt đục lờ . Điền móc còng tay , khựng lại khi Vĩnh Thủy kêu lên một tiếng .

- Em làm sao ? Anh hốt hoảng .

Lúc này Điền đã lật úp hấn úp mặt xuống nền. Vĩnh Thủy chỉ tay vào ót hấn , mặt tái nhợt , thì thào :

- Hình xăm... Là hình xăm...

Điền bụp còng vào đôi tay hấn bẻ ngoặt rồi cúi nhìn nói :

- Đúng là hình xăm , dường như hình thanh kiếm và mặt trời . Sao ? Em thấy có gì lạ à?

Cô lão đảo , nhắm mắt , cả người run lên , nhưng rồi trấn tĩnh đưa tay rẽ tóc bảo Điền - Anh xem có giống em không ?

Điền nhìn sững rồi kinh ngạc nói :

- Giống hệt , chỉ khác chỗ hình xăm em hơi nhỏ.

Vĩnh Thủy chụp cổ áo Bình Đôla , xóc hấn ngồi dậy , nghiêng răng hỏi :

- Ai xăm hình vào ót anh ?

Hấn nhìn trân cô , vut cười nhếch mép nói... trong tiếng khò khè :

- Một trò đùa , cha ta nói thế. Nhưng cô cũng có thì lạ thật .

Vĩnh Thủy bất động nhắm mắt một thoáng rồi hé môi nói :

- Đưa hấn về ! Tiếng "về " vừa thoát khỏi môi , từ tay cô gái ló ra mũi kiếm cực nhỏ xẹt xuống đôi

giày Bình Đôla đang mang , lấy rời đôi giày ra khỏi chân hấn. Giọng cô nghe xa xăm - Bây giờ hấn đã không thể làm hại ai .

Điên xóc hấn đi ra cửa , không thấy Vĩnh Thủy gần như sụp đổ xuống đất. Cô ôm đầu gào thét trong thâm lặng " Ông nội ơi ! Cha ơi ! Kẻ thù quá đê tiện , độc ác . Hấn muốn đưa dòng họ Tôkugaoa đến tận cùng ô nhục. Con phải làm sao đây ? Bình là ai thuộc dòng họ Tôkugaoa và hấn có bao nhiêu mặt trời và thanh kiếm trong tay để chúng ta cốt nhục tương tàn...?

Vĩnh Thủy khóc. Mang sứ mệnh thiêng liêng quên mình nhưng một lúc nào đó , cô không thể chịu đựng nổi , không thể...

Tập 2- Chương 3

Khả năng ngoại cảm cho hắn biết , kẻ thù đang vùng dậy , đang tới gần , rất gần hắn... Đã hành động và tiếp tục hành động ... Những công cụ để hắn điều khiển từ bao năm nay chợt biến mất như chưa từng hiện diện , hắn thấy rõ mình đã thiếu thận trọng hay đúng hơn khinh địch , chủ quan . Từ bao giờ hắn có sự coi thường địch thủ vậy ? Ấy bởi vì , hắn chỉ cho phép mình mang sứ mệnh duy nhất . Sứ mệnh tận diệt dòng họ Tôkugaoa để báo thù . Năm mươi năm , hắn tiêu diệt hoặc chỉ thị tiêu sạch người dòng Tôkugaoa ở bất cứ nơi nào họ ẩn náu . Năm mươi năm , thật quá dài cho mọi sự chờ đợi . Hắn chỉ để lại hai người duy nhất với mục đích cuối cùng . Hắn muốn kẻ thù phải đau đớn , ô nhục đến tận cùng . Hắn sẽ cười , dẫm đạp lên họ với đại trường kiếm Katana dòng Tôkugaoa giờ cao .

Năm mươi năm , hắn luôn đạt được điều hắn muốn . Năm mươi năm hắn sống trong chiến thắng , say chiến thắng và già nua dần theo dòng thời gian . Hắn no nê , hả hê cảm giác là chúa tể , là thần chết , gieo rắc mọi kinh hoàng . Những ánh mắt đại đi vì đau đớn , những ánh mắt căm thù , những ánh mắt tủi nhục trên thân thể bị hắn dày xéo , chiếm đoạt...

Hắn đã thiếu thận trọng và mất cảnh giác...Hắn nghĩ về con ách chủ bài Bình Đôla . " Thăng con trai " này , sáng qua đã báo tin bằng giọng hí hửng rằng hắn đã chiếm được ả Machiko và đang cho tráng phim . Hừ ! ta chỉ còn chờ đợi điều này để tiến hành bước cuối , hủy diệt , hủy diệt tất cả .

Hắn chậm chậm rời chỗ ngồi quen thuộc đứng lên . Bây giờ vệt sáng yếu ớt từ ngách cửa hắt vào cho ta rõ hình dạng một lão già tóc bạc trắng búi gọn trên đầu , gầy oắt và cao lêu khêu trong bộ đồ đen dài rộng thùng thình , trông rất ma quái ở hốc mắt sâu lõm , nó chiếu ra tia sáng âm u xanh lè . Lão đi đến góc nhà , đưa bàn tay gân guốc , kéo ra từ dưới đồng rác rưởi gì đó ra chiếc túi nilon đen . Lão loay hoay một lát rồi đường bệ , nhanh nhẹn bước ra .

Bây giờ lão không còn chút bóng dáng nào trong bộ Vestton sang trọng , đôi giày bóng loáng . Trên đầu lão là mái tóc muối tiêu , chải ngược lảng lẩy ra dáng ông chủ thành đạt ăn chơi , gương mặt đầy đặn ra và đôi mắt trở nên bình thường .

Tài hóa trang của lão đạt thành đến mức siêu phàm , lão rời căn nhà tranh xiêu vẹo , hòa mình vào bóng đêm , đi ra đường lớn . Lão đi rất nhanh đến tận quốc lộ , vừa đi vừa dốc rượu vào mồm , sau đó lấy phone cầm tay ra gọi taxi . Lão dừng trước một nhà hàng lớn , đáng ngất ngưỡng như say . chiếc taxi dừng lại , lão mở cửa bước vào lè nhè nói giọng... Ba chệt đặc.

- Đến khách sạn Anh Đào , đường...

Trên xe lão lè nhè quàng xiên chuyện làm ăn trên trời dưới đất , đầu tinh táo lạnh lùng nghiền ngẫm một kế hoạch trả thù hoàn hảo . Xe dừng trước khách sạn , người tài xế taxi lật dậy mở cửa đỡ lão , ân cần nói :

- Để tôi đưa bác vô . Trời ạ ! Sao bác uống say thế ?

Lão quàng vai anh ta , lẩm nhẩm :

- Con... Cháu... gì khốn... nạn... hết .

Cô lễ tân như quên rồi chuyện lão say xỉn , nở nụ cười chuyên nghiệp với lão rồi gọi phục vụ :

- Đưa bác King lên phòng 203. Đem lên cho bác ly nước chanh và khăn ướt . Coi chừng bác nhé !

Người phục vụ dìu lão lên thang máy , anh tài xế chợt nhớ chưa lấy tiền , định chạy theo. Cô lễ tân cản lại nói :

- Tôi thanh toán cho bác , giờ ông không nhớ gì đâu.

Nhận tiền xong , như không nên được tò mò , anh tài xế hỏi :

Ông ấy là khách quen à ?

Cô lễ tân cười đáp :

- Bác ấy cùng xếp tôi hùn mở khách sạn này đây , chắc lại buồn con cháu mới bay ra " Trốn " vài hôm .

- Ra thế , đất Gài Gòn giờ loạn lắm bọn trẻ dễ hư .

- Vâng !

- Chào cô , tôi đi nhé !

- Vâng ! Chào anh .

Người tài xế ngồi vào xe , đóng cửa , lấy phone gọi cho một người :

- Báo cáo anh , lão ở khách sạn Anh Đào , phòng 203. Khách sạn của lão hùn vốn với ai đó , em sẽ điều tra .

- Lão có vẻ nghi ngờ gì không ?

- Dạ , chắc chắn là không . Tụi em rải người dày lắm .

- Được rồi , biến đi... Cuộc đàm thoại kết thúc .

Hai mươi phút sau đó , từ khách sạn Anh Đào một bóng đen từ tầng hai nhảy qua lan can xuống đất nhẹ như lá rơi , biến mất trong đêm .

Sáng hôm sau , một biến cố kinh hoàng xảy ra ở phòng tạm giam. Sáu nghi phạm đột nhiên chết hết , không rõ nguyên nhân. Tử thi được đưa qua pháp y khám nghiệm .

Cũng sáng hôm ấy , tại một làng ven Hà Nội , cạnh khu nghĩa trang đã di dời , dân làng phát giác ra căn nhà tranh của ông già câm bị cháy ra tro từ bao giờ và có lẽ ông đã chết trong lửa . Người ta tìm thấy vài mẫu xương lớn và xương sọ .

Tại căn phòng lớn ở Sở Công An , Điền kết thúc báo cáo trước ban chuyên án đặc biệt và các đồng nghiệp thuộc Iterpol Nhật Bản , bằng sự nhận xét của mình .

- Hẳn sẽ hành động sau buổi lễ trao vô kiếm . Hẳn biết chúng ta hiểu rõ và sẽ giăng bẫy , nhưng chắc chắn hẳn sẽ hành động vào thời điểm nào đó , bằng sự tự tin của hẳn . Còn chúng ta , trước mắt đã thua đậm hẳn . Sáu xác chết không hề có nguồn gốc nào để truy tìm .

Người Nhật cao gầy đưa tay , Điền gật đầu :

- Xumitomo ! Mờianh .

Xumitomo giọng trầm trầm nói :

- Chúng tôi đến đây bắt hẳn bằng bất cứ giá nào . Đồng nghiệp Trần đừng lo , và đồng sự tôi , Dai-ichi ! Anh ấy được đào tạo cho những vụ án như thế này .

Dai-ichi với gương mặt tro tro lạnh lẽo , chỉ gật đầu tuyệt không nói một lời . Người đàn ông tóc bạc bấy giờ lên tiếng :

- Không khai thác được tên Bình chút nào sao ?

Điền lắc đầu :

- Hẳn lên cơn quá khủng khiếp , không thể hỏi gì .

Xumitomo cau mày :

- Đề nghị các đồng nghiệp Việt Nam cho thuốc tạm cắt cơn nghiện để thẩm tra . Và trao cho tôi canh giữ hẳn .

Điền chờ cái gật đầu của người tóc bạc , sau đó nói :

- Ta sẽ lên chuyên án sau khi thẩm tra tên Bình .

Buổi họp dừng ở đó . Điền và Xumitomo và Dai-ichi đến thẳng phòng biệt giam. Vĩnh Thủy đang đứng bất động như pho tượng nhìn Bình rũ riệt nằm sau chấn song tù , chân tay bị còng chặt , cả người nhợt mồ hôi , không còn sinh khí , bằng nét thống khổ , Điền lắc đầu xót xa nắm tay cô nói :

- Anh nghĩ quả thật hẳn không biết gì về xuất thân của hẳn . hy vọng đây chỉ là đòn hiểm của kẻ thù nhằm vào em .

- Nhưng cũng có thể là sự thật . Cô thì thẩm tuyệt vọng , có thể hẳn là anh , là chú tôi thuộc họ Tôkugaoa .

- Không thể nào đâu ! Điền kêu lên , cùng lúc bà Vĩnh Hoa và đại sứ Trần bước vào . bà không chào và đáp lễ những người chào mình , bà quét đôi mắt vào Bình đang nằm , rồi nhìn thẳng vào con gái nói rõ từng chữ một giọng rắn đanh :

- Nó không thể và không bao giờ là người họ Tôkugaoa. Con phải minh tâm khắc cốt điều này . Hẳn chính là công cụ của kẻ thù nhằm mục đích nhiễu loạn đầu óc ta , đồ vấy ô nhục cho ta , khiến cho ta mất tinh thần tập trung và hẳn sẽ thừa cơ nhỏ cỏ tận gốc .

- Gia huy dòng họ được khắc ở sau óc như cha con thì sao ?

- Kẻ thù không ngừng theo đuổi lời nguyên báo thù , dĩ nhiên biết gia huy dòng họ Tôkugaoa và cách phân chia thứ bậc . Ông nội con không thể có đứa con như thế . Nếu có phải gần 50 tuổi , còn hẳn mới khoảng 35 thôi .

- Nhưng còn chú , bác chi các chi phái ?

- Họ cũng không thể có đứa con như thế. Bà Vĩnh Hoa rần giọng quyết liệt - Và lại họ đều hy sinh

trước cha con .

Điền vội lên tiếng :

- Trước tiên chúng ta thăm hỏi vài câu .

Cánh cửa được mở , Điền và Dai-ichi vào trước . Bình nằm co ro , chân tay bị khóa chặt bằng loại khóa của Dai-ichi mang sang , không gây trầy xước , không thể bẻ gãy hay mở bằng chìa . Mắt hắn nhắm nghiền , cả thân nhợt mờ hôi như con bạch tuộc ương , từ hai hốc mắt tuôn đôi giọt đục lờ .

Mắt gần năm mươi phút hỏi nhưng tất cả đều không nhận được câu trả lời nào . Bình đã qua cơn đói thuốc , nhưng vẫn còn nhiều cơn kể tiếp , điều lạ là hắn không mở mắt , không hung dữ thù hận như con thú lúc bị đưa vào phòng biệt giam này .

Dai-ichi nhìn hắn chăm chú rồi đi ra , Điền bám theo anh hỏi anh :

- Không có cách nào sao ?

Dai-ichi dăm chiêu đáp - Hắn không mở mắt , tôi không thể thôi miên được. Trừ khi anh còn cách khác .

Điền lắc đầu quầy quậy .

- Chúng tôi không làm vậy . Còn Vĩnh Thủy tin hắn thuộc họ Tôkugaoa . Cô ấy ghê tởm nhưng vẫn lo cho hắn .

- Sẽ có cách nào đó , ta còn thời gian chờ đợi nó đến .

Dai-ichi nói - Bên trong bắt thần Bình mở mắt nhìn Vĩnh Thủy. Cô theo phản xạ tự nhiên lùi một bước .

- Giết chết tôi đi . hắn nói độc một câu rồi nhắm mắt lại .

Vĩnh Thủy co vôi đôi tay đang run lên bất chợt . bà Vĩnh Hoa nhìn thật kỹ hắn bằng đôi mắt sáng lạnh lùng , thầm nghĩ " Không thể nào "...

Vĩnh Thủy vụt bỏ ra ngoài , Điền đang nói chuyện với Dai-ichi , thấy cô lướt qua vội nói - Ở đây giao cho anh , có gì gọi tôi nhé !

Anh đuổi kịp cô ở hành lang ngoài , lẳng lặng nắm tay cô dắt tới xe anh nói :

-Em về đâu anh đưa đi ?

Cô nhìn anh dờ dẫm nói :

- Em muốn trốn đến một nơi bình yên nào đó .

Điền nuốt ực cảm giác nghiền nghiền :

- Được , có một nơi rất bình yên .

Anh lấy phone gọi ai đó , dăm phút sau , một chiếc xe Mercedes trở tới trước hai người dừng lại . Người tài xế bước xuống xe lễ phép trao qua Điền chìa khóa , anh cầm lấy đỡ luôn cô ngồi vào rồi ngoài lại nói :

- Cậu trực với Dai-ichi thay tôi cho tới khi tôi trở về . Mọi việc đối phó bên ngoài giao cho anh ấy quyết định . Có gì báo xếp .

- Bao giờ thủ trưởng về ?

- Sẽ sớm thôi . Cậu đừng lo , chiến dịch bắt đầu sau lễ hoàn kiếm .

- Rõ !

Chiếc xe lao vút như bóng ma trên đường hướng ra ngoại thành . Vĩnh Thủy ngả đầu ra ghế nhắm nghiền mắt . Điền kéo nhẹ cô ngã xuống đùi anh nói :

- Em ngủ đi một chút . Đừng lo , xe tuyệt đối an toàn .

Tóc cô xõa trên chân anh đã dượt , gương mặt trắng xanh , mắt nhắm kéo rèm mi cong vút , trông cô giờ như pho tượng men sứ tuyệt đẹp nhưng vô hồn . Anh không nói gì chỉ chăm chú lái xe , thỉnh thoảng đưa tay vuốt tóc cô nhẹ nhẹ...

Xe rẽ vào con đường nhỏ dài hun hút , dừng trước một khu vườn rộng đầy hoa phong lan , cánh cửa mở rộng dù tít không một ai mở cửa , căn nhà gỗ , mái cổ xưa hình lục giác , cũng tít không bóng người . Đứng trước vẻ đẹp vô giá , Vĩnh Thủy choàng tỉnh buột miệng hỏi :

- Đây là đâu ?

- Là cõi bình yên của anh . Anh không gọi , không ai có thể vào được .

Anh dìu cô bước vào trong .Chân cô lướt trên sàn gỗ đánh vecni bóng óng , mắt tóm thâu một khoảng không gian tĩnh lặng đến vô cùng .Căn nhà không rèm cửa , chỉ có những tấm màn vẽ tranh phong cảnh bốn mùa .Căn nhà cũng không có bất cứ vật dụng nào trừ chiếc gối mây ở góc .

- Nhà của anh ? Cô hỏi gặng , mắt lang thang khắp chốn .

- Nói chính xác hơn , anh chịu trách nhiệm về tất cả ở đây với đội của anh . Nó trực thuộc an ninh quốc phòng .

Anh tới góc nhà lấy cái gối mây đưa cô dịu dàng nói :

- Em chọn chỗ nào thích thì kê gối vào , xong , nơi đây thuộc về em .

Cô nhìn anh đắm đắm , ẩn chứa bao nỗi niềm . Anh không chịu nổi , quay mặt đi , trầm giọng -
Đừng nhìn anh như thế em , anh sẽ tung hô tất cả để có được em , anh sẽ...

Cô bịt kín môi anh bằng môi cô nồng nàn . Cô hôn anh cuồng nhiệt mà như sâu thẳm . Chiếc gối mây rơi xuống , nước mắt cô lăn theo : Anh nuốt những giọt mặn , tim gan cồn cào cảm giác yêu thương và bất lực . Cô thì thầm bên môi anh vừa hé , nước mắt không ngừng rơi .

- Em nhìn thấy điều ấy , em sợ . Lần đầu tiên em biết sợ và sức sống trong em cạn dần . Hẳn như đang làm điều ấy với em vậy , hẳn gọi tên em bằng thú tính cuồng phát... Hẳn có thể là anh , là chú em... Cô bật tiếng nức nở sâu thẳm - Em thấy mình như nhuốc, em...

Điên bịt môi cô hôn dữ dội , hôn cô đến ngất ngư không thốt nổi , là vào anh và nghiêng ngả - Em điên gì thế ? Anh yêu em , yêu chết được , yêu đến trái tim tan nát đớn đau vì những gì em gánh chịu, vì em là Vĩnh Thủy , mãi mãi là nước , rửa sạch những đen tối, những tội lỗi , ngồi ngồi tinh anh , trong sáng...

Anh lai hôn cô dịu dàng sâu thẳm , ghì chặt cô đến muốn tan vỡ ra , nói mãi lời yêu bất tận , ve vuốt cô , nâng nui trân trọng ...

- Lúc này anh bảo nơi đây thuộc về em ?

- Hừm... ừ... Anh yêu em quá !

- Bây giờ anh hãy thuộc về em .

- Gì em ? Môi anh dùng lại , mắt nhìn sâu vào đáy mắt cô - Anh thuộc về em ngay từ cái nhìn đầu tiên .

Điều này thuộc về định mệnh . Cô ngừng một giây - Và em muốn chúng ta thuộc về nhau. Anh hãy rửa sạch như nhuốc trong em để em thấy mình tinh sạch trước khi bước vào nghĩa vụ thiêng liêng .

- Vĩnh Thủy ! Anh khô khốc môi miệng , giọng đặc quánh lại , sững sờ , bối rối - Anh...

- Hãy rửa sạch như nhuốc cho em . Cô lặp lại , dịu dàng đưa tay đặt lên nút áo , mắt khép lại , môi run run hé mở .

- Để anh ! Điện giữ tay cô đưa xuống thắt lưng , tay lần mở từng hạt nút , môi tìm môi cô trở lại ngọt ngào . Em sẽ được tinh sạch , trinh nguyên như thuở mẹ sinh ra và mãi mãi như thế trong tim anh .

Trên nền gỗ nhà bóng đến độ soi bóng mình , đôi người yêu nhau trôi nổi , bồng bềnh trong mọi cảm giác . Anh không để cô tìm kiếm mà bắt cô từ đón nhận đến đón nhận , những gì từ tim óc anh chất lọc cho cô trọn vẹn... không gì trên đời có thể so sánh được phút giây hạnh phúc này. Họ cho nhau cái quý giá nhất đời mình , tuôn tràn vào nhau bằng tình yêu và nỗi đam mê cháy bỏng ghim nén từ lâu. Cô gọi anh khắc khoải không ngừng , tan biến vào anh đến tận cùng... Và rồi trên cánh tay anh vững vàng , cô say ngủ , nhỏ bé , mềm mại đến lạ lùng khiến anh nghẹn ngào bởi yêu thương...

Anh vuốt tóc cô , mê mải nhìn cô say ngủ , bất giác tim đau thắt , kêu lên nho nhỏ " Anh yêu em ! ".

Cô trở mình chúi sâu vào lòng anh. Anh ôm chặt cô nói như ru cô , như lời nguyện :

- Lệ là nước , mồ hôi là nước. Tinh khí là nước, máu cũng là nước , ta đã cho nhau khí huyết mẹ cha sinh , từ nay sống chết có nhau , mãi không chia lìa .

Gió lao xao qua màn , dường như cô gọi theo gió lời mình đến với muôn phương : " Em lại được trong trắng từ anh . Tình yêu của em "

Thiên lù lù hiện ra khiến đường kiếm Điện xé gió vụt chững lại , kiếm ánh tắt phụt . Anh cau có gầm lên :

- Tớ đã bảo cậu xéo về với mớ sắt thép xi măng đi , đừng dây vào tớ kia mà .

Vĩnh Thủy nhìn hai người rồi nhìn võ sư Lê. Ông chống kiếm đứng lên nói - Theo một nghĩa nào đó , họ thuộc về nhau rất định mệnh . Cô đi dạo với tôi chứ ?

- Vâng !

Cả hai rời đi , Thiên nhếch môi với thằng bạn xì dài , thả người xuống nền , vắng tục :

- Bỏ tiền sư cậu , đồ mắt ốc lồi kia . Có muốn nghe tớ nói không ?

- Cậu có đếch gì để nói trừ mớ công danh cao như núi kia , trừ em Nhận với mỗi tình cho không . Nói nhưng Điền vẫn gác guơm vào giá , tới ngồi bên bạn . Thiên nhìn anh gật gù , tỉnh bơ trước lời nói soi mói của bạn .

- Kôngfu, kiếm thuật cậu thăng tiến vượt bậc. Luyện như vậy mà không đổ chút mồ hôi nào .

Nào , đừng đánh vòng quanh . Nói gì nói lẹ . Cậu đang đánh cắp thời gian của tớ một cách thô bạo .

Điền trợn trạo :

- Chính xác hơn nó có thể trả giá bằng sinh mạng cậu chứ gì ?

Thiên nói đầy bức tức , mĩa mai , tay ném cho Điền tờ giấy gấp tư khổ rộng :

- Người của cậu không thể tiếp cận lão ta bằng bất cứ vỏ bọc nào, còn tớ có đây . Các cậu vây kín đến ba lớp khách sạn Anh Đào , nhưng hấn vẫn cứ biến mất như ma đúng không ?

Điền thô lỗ nhìn bạn rồi nhìn vào tờ giấy . Đó là tấm sơ đồ kết cấu tầng ngầm của tòa nhà nào đó .

Điền kêu lên :

- Anh Đào có đường ngầm ăn thông đến phòng 203 ? Là cậu cho xây khách sạn đó ? Nhưng... Trong hồ sơ xây dựng đâu có ?

- Vớ vẩn , nếu có đâu còn là gì bí mật , đúng không ?

Điền vụt giật mình - Cậu đã dò la , đã biết những gì ?

- Biết tuốt.

- Láo toét ! Điền mắng .

Thiên cười nửa miệng :

- Biết tuốt về lão già đó . Tớ đến Anh Đào hú hí với Nhận mấy hôm nay .

- Láo toét , lão vừa đến khách sạn , nhân viên khách sạn nói hết phòng , bọn tớ cắt điện ,lão cho nổ máy điện dự bị , bọn tớ cắt nước , lão bơm giếng , rồi treo băng tạm nghỉ , khách sạn đang sửa chữa . Bọn tớ không cách gì vào trong...

Thiên gãi đầu nhăn nhó :

- Thôi được , không phải tớ , là thằng bạn nói khổ từ hồi tái thiết biên giới .Chính nó xây khách sạn này. Hôm cậu chơi trò chặt vôi bạch tuột , tớ ở chỗ nhà tranh . Căn nhà này , cứ mỗi lần tớ đi ngang , là khả năng ngoại cảm báo hiệu nguy hiểm ... Cậu biết rồi , hiện tớ đang san ủi mặt bằng , gia cố nền móng ở khu nghĩa địa , tớ có muôn vàn lý do để qua lại ngôi nhà tranh bởi từ đó đến ủy ban xã chỉ cách 500 m. Và tớ đã tìm được một chỗ trốn tìm để rình mò lý tưởng mà cóc sợ ai phát hiện . Thế là tớ thấy lão đốt nhà và trở ra bằng bộ mặt khá quen , rồi tớ nhớ ngay. Lão chính là người cùng cắt băng khánh thành khách sạn Anh Đào , còn tớ hôm ấy được mời nhưng không dự , chỉ xem và gắp lão trên tivi , phần tin tức . Đó , cậu thấy trí nhớ tớ siêu việt không ?

Đến đây thì Điền hết kiên nhẫn , gắt um :

- ngắn gọn thôi . Giời ạ ! Quát như thế nhưng anh muốn ôm chầm Thiên .

- À ! Thì tớ vội gọi cho đội quân hồi biên giới , rải vào tận khách sạn Anh Đào , đến trước lão độ 15 phút , vừa kịp cho thằng cháu ở công ty bảo vệ Trí Dũng gài độ chục con chíp quanh mấy phòng VIP. Ồn giời ! Dính cháu lão ở 203> Sau đó tớ gọi cho thằng bạn, nó bèn tặng tớ bản sơ đồ này.

Điền hỏi giọng khản đi : - Những... con chíp... vẫn hoạt động tốt ?

Thiên lắc đầu cười ngượng :

- Lão... gỡ...sạch...

Điền ngã ra rên rỉ :

- Ôi trời !

- Chỉ còn mỗi con rệp...

- Con rệp ? Điền ngồi phất lên - Con rệp gì ?

- Con rệp siêu nhỏ công ty Trí Dũng mới đặt mua từ Mỹ về . Nó nằm bình yên ở xó bà tó nào đó và đang hoạt động tốt .

Điền nhắc bồng bạn lên quay tròn hết lớn :

- Trên cả tuyệt vời... Anh hai ơi !

Vĩnh Thủy , võ sư Lê hiện ra ở cửa phòng khi thấy hai gã đàn ông lăn tròn trên thảm , cù léc nhau rồi cười phá lên , ôm lấy nhau . Điền thấy cô , cười toe toét :

- Minh đi ngay em !

Mặt cô nghiêm lại :

- Kungfu không được tập lơ là .

Điền không cười nữa :

- Em với thầy luyện cho xong đường kiếm nhà Mixunari . Anh về trung tâm đây .

Điền đi thay võ phục , trở ra cho bản đồ vào ngực áo . Thiên bỏ luôn lên tay anh cuộn băng nhỏ xiu , bốn tấm ảnh nói :

- Tớ xong nghĩa vụ với cậu rồi đây. Đây là bốn gương mặt của lão khi ra ngoài , thằng cháu tớ chụp được . Đường hầm ăn thông ra hai căn nhà , địa chỉ đây . Còn nữa , phí thuê người , tớ chịu , mọi tổn thất cậu chịu , vì tớ không trả nổi .

- Cảm ơn anh ! Điền ôm chặt bạn rồi buông ra - Hãy giao lai cho bọn em khi nhận điện thoại. Hãy ra khỏi vụ này ngay vì sự an toàn của anh . Hứa với em đi .

Mắt Thiên cay xé . Nó chịu gọi bằng anh rồi :

- Được ! Anh hứa .

Điền cúi chào thầy rồi bắt thần hôn phớt Vĩnh Thủy bằng nét mặt rạng rỡ .Anh vù như bay trên chiếc mô tô về trung tâm . Trong vòng 10 phút , mọi người đến đông đủ . Người đàn ông đầu bạc ngồi vào ghế chủ tọa , Điền mở máy , khi có tiếng nói phát ra , anh nghe và dịch cho hai đồng nghiệp Nhật Bản nghe. Sau đó một thanh niên bước vào đưa Điền xấp ảnh . Anh chuyển cho đồng nghiệp , giữ lại bốn tấm rồi nói :

- Tuy không thu được gì ngoài những lời chào hỏi của hấn và cô nhân viên phục vụ , nhưng ta biết rằng sau câu nói " Bác cần nghỉ ngơi , cắt dùm bác mọi liên lạc cho đến 6 giờ sáng hôm sau " , hấn khóa cửa phòng , dùng đường bí mật ra ngoài bằng thân phận khác. Và chính đêm đó , hấn đã được vào nhà tạm giam giết hết đám thuộc hạ bằng một chất độc không hề có tên trong lịch sử dược thế giới.

Dai_ichihes môi _ Đó là loại lá gốc tận tây tạng , khi đốt lên tỏa thành khói , đối thủ bị ngạt thở , hôn mê rồi chết ngay.

Xumitomo tiếp lời :

- Ta không thấy vết tro nào ở phòng giam , nghĩa là hung thủ có võ công của một Ninja. Hấn dùng nhiệt lượng từ cơ thể dòn vào bàn tay đốt lá lên mà không hề bị phỏng .

Người đầu bạc nhìn Điền gật đầu :

- May mà cậu đưa kịp Bình vào phòng biệt giam. Hấn sẽ cố vào trước buổi lễ hoàn kiểm.

Điền nói tiếp :

- Hủy bỏ các phiên tuần tra , giao tên Bình cho Dai_ichi.

- Đồng ý !

Người đầu bạc nhìn rất lâu vào bốn tấm ảnh , nói :

- Chúng ta lên phương án thôi , bằng mọi giá , kết thúc vụ án này. Năm mươi năm...

Ông nín ngang. Cả bọn bật dậy khi thấy đèn đỏ ở bàn nhấp nháy. Là đèn báo động từ phòng biệt giam tên Bình .

Điền , Dai_ichi, Xumitomo lao ra như tên bắn .Họ được người nhân viên coi phạm nhân đón , báo cáo bằng vẻ hoang mang :

- Báo cáo thủ trưởng , hấn... Dạ tôi không nhìn... ra hấn .

Điền dùng mã số mở cửa tuôn vào và... chết sững . Đúng là Bình nhưng không còn trẻ trai . Mới đó , đột nhiên tóc hấn bạc trắng , mặt hóp lại , da nhăn nheo . Hấn giờ đây như ông già bệnh hoạn lâu ngày .

- Tại sao ? Điền lơ lảo nhìn hấn . Hấn nhìn Điền bằng ánh mắt sâu hóm , đục lờ , lời thốt ra như tiếng nói từ hư vô vọng về .

- Nếu mày không muốn Vĩnh Thủy chết thì phải làm hai điều.

- Nói xem .

- Lập tức thả tao ra và làm ngay đoạn phim đó hoàn thành .

- Mày phải nói lý do .

- Cuốn phim đó hấn phải được xem vào sáng mai .

Điền nhắm mắt tập trung suy nghĩ . Hấn thôi thúc

- Đừng do dự , không còn thời gian . Làm ngay đi .

- Làm thế nào ? Dai_ichihes môi .

- Ghép gương mặt Vĩnh Thủy vào... Hấn ngáp ngừng - và bắt buộc tao phải "đóng " cho đến đoạn

cuối .

Điền lơ mờ hiểu , anh thở hắt ra , lắc đầu :

- Mày không làm được nữa .

- Cho dù được chúng tôi cũng không chấp nhận . Anh lấy từ túi quần ra 1 chiếc kính nhỏ bằng đồng xu để vào lòng bàn tay , chìa ngay vào mặt hắn :

- Nhìn mày đi .

Hắn nhìn , lúc đầu khiếp sợ rồi ngây người lăm lăm :

- Tôi hiểu rồi ! Tôi hiểu rồi . Trong ánh mắt hắn giờ bỗng không đến làm Điền lo lắng , hồi hộp . Đó là ánh mắt của một cái xác .

Dai_ichi lại hé môi :

- Có một thứ thuật được trong nhãn thuật của môn phái Kugi_Kiri, phái ninja hắc đạo lớn nhất , nó làm cho con người ta tre mãi. Nhưng đến một đoạn thời gian nào đó không dùng đến thuốc , sẽ bị phản ứng lão hóa rất nhanh.

Xumitomo nhìn thẳng Bình , buông câu bất ngờ :

- Anh đã biết mình là ai .

Hắn im lặng rồi đột nhiên cười phá lên , cười đến tắt tiếng , hỏn hển nói :

- Tao luôn biết mình là ai mà. Công tử Bình Đola công cụ báo thù.

Điền gầm lên , túm cổ áo hắn :

- Đồ thú vật , hãy tỉnh chút lương tâm còn lại của mày để hiểu mày đang làm gì?

Hắn nhắm mắt - Giết tao đi , hoặc thả ngay tao ra .

- Không đời nào - Điền buông hắn ra , phui tay ghé tởm - Mày sẽ ngồi tù một gông , còn hắn phải đền tội . Đại trưởng kiếm Katana nhất định tắm máu hắn để hồn thiêng những người dòng Tòkugaoa yên nghỉ .

Anh trở ra sau khi xem lại khóa còng . Dai_ichi lạnh nhạt hé môi :

- Nó còn hơn loại khóa còng anh chế tạo nhiều lắm , vì nó được dùng để đối phó với bọn ninja hắc đạo .

Điền không nói gì , Xumitomo dăm chiêu thốt lên :

- Tôi thấy lời hắn nói có gì đó ta phải suy ngẫm .

Họ trở lại phòng họp , Điền báo cáo mọi việc xảy ra rồi nêu ý kiến .

- Điều này chứng tỏ Bình ngoài trừ việc thỏa mãn thú tính , hắn làm bộ phim này vì có lệnh của tên đầu sỏ là phải hại cho được Vĩnh Thủy , nhưng hắn không làm được , nên dùng bộ phim để ứng phó trước. Ý đồ hắn là không muốn tên kia đụng tới cô ấy , còn hắn sẽ có cơ hội .

Xumitomo nói lời :

- Giờ hắn bị bắt , cuốn phim không thể tới tay tên nọ đúng hẹn , ta bàn xem chuyện gì xảy ra để ứng phó .

Người đầu bạc dăm chiêu nói sau một hồi suy nghĩ.

- Ta suy luận như sau. Tên Bình với tên đầu sỏ có liên quan mật thiết , điều này được minh chứng bằng địa vị , gia sản tên Bình trong suốt 15 năm qua . Và vì sự mật thiết ấy nên tên Bình tự do sinh hoạt động không bị quản lý giờ giấc . Vấn đề ta quan tâm bây giờ không phải là chuyện cuốn băng , điều này không thể khác , mà là phải làm sáng tỏ nghi vấn. Bình là ai ? Tại sao hắn một mực đòi thả ra vì biết điều yêu cầu này vô vọng .

Xumitomo ! Anh là chuyên gia tâm lý tội phạm , hãy nói xem .

- Hắn đang che giấu điều gì đó cho bản thân? Cho Vĩnh Thủy .

- Không thể nào . Điền gay gắt cắt ngang . Anh nhớ Vĩnh Thủy như chết cả hồn đêm đó .

Xumitomo ôn tồn nhưng nghiêm nghị .

- Đồng nghiệp Trần ! Anh nên khách quan bình tĩnh nhận xét , đừng để tình cảm cá nhân chen vào .

Dai_ichi nhìn Điền lạnh lẽo. Người đầu bạc gật đầu :

- Tôi luôn nghĩ điều này . Hắn có hình xăm giống hệt Linh Mộc Thái Bình , cũng bấy nhiêu cái chằm , ấn định đời thứ mấy nhà Tòkugaoa. Tôi cũng đã xem lại hồ sơ bên xuất nhập cảnh , đúng trong thời gian Thái Bình chết , tên Bình sang Nhật , ở ngay thành phố Drerden. Tôi thử lập luận , tên Bình đúng là anh em chú bác với Linh Mộc Thái Bình , vì lý do nào đó hắn rơi vào tay kẻ thù , rồi biến thành công cụ giết người , không hề biết kẻ nuôi mình đang vui sướng nhìn nhà Tokugaoa cốt nhục tương tàn , cho...

- Cho đến giờ hấn biết mình là ai .Xumitomo nói lời - Ta thử nhìn lại cùng hấn xem , trừ những vật chất do làm ăn phi pháp mà có , hấn bị đầu độc từ thể xác đến tinh thần. Một ninja đào luyện một ninja không thể để truyền nhân nghiện ma túy , ngụp lặn trong dục vọng đồi trụy và phục dựng thuật hồi xuân . Hơn nữa ta vừa biết hấn phải ở độ tuổi năm mươi chứ không phải ba mươi lăm.

Điền nói , miệng khô khốc :

- Hấn muốn được thả ra .Vì muốn... bảo vệ Vĩnh Thủy ?

Dai_ichi hé môi suy đoán :

- Đó chỉ là suy đoán .

Người đầu bạc quyết định .

- Dù thế nào hấn vẫn ở nguyên đó bảo vệ nhà Tôkugaoa và tiêu diệt tội ác là trách nhiệm của chúng ta .Chỉ còn bốn mươi tám giờ , đến thời điểm lễ hoàn kiếm , mọi phương án chỉ có bổ sung , không thay đổi nếu không có sự cố nào phát sinh .

- Rõ .

Tập 2 - chương 4

Bà như pho tượng đá trơ trơ hăng giờ giữa bốn bức tường, ấy nhưng thật sự bà không ở thực tại mà trở về quá khứ, về một mùa hè đen tối ở Dresden, trong căn nhà đầy bóng dáng hoa anh đào...

- Thái Bình! Anh sao thế? Vĩnh Hoa hoang mang cúi xuống đỡ chồng lên. Anh vừa đi chuyển công tác xa về. Một cuộc khảo sát địa chất hằng năm ở các vùng mỏ trên nước Đức. Anh có vẻ mệt mỏi và do nguyên nhân chuyển công tác khá dài ngày với tiện nghi thiếu thốn. Chính cơn cảm cúm hại anh nằm liên năm ngày trên giường đã làm Vĩnh Hoa mất cảnh giác.

Sáng nay Thái Bình luyện kiếm, Vĩnh Hoa như 16 năm qua ngồi xem với que đan trên tay. Đường kiếm bạt gió bay lên giữa chùng rồi dừng lại, Thái Bình chống kiếm khụy xuống...

Vĩnh Hoa xốc chồng lên, chạy bay từ vườn vào nhà, không hề thấy ánh mắt mệt mỏi của chồng thoáng tia kinh ngạc khó hiểu. Thái Bình nặng gần 80 cân, vợ anh nhí nhảnh mảnh mai mà bế anh chạy như chỉ ôm một khối bông gòn. Vĩnh Hoa đặt anh nằm lên giường, nắm tay anh hỏi đầy lo lắng.

- Anh làm sao hãy nói thật với em.

Thái Bình cười dịu dàng, sờ tay lên gương mặt vợ vuốt nhẹ nói:

- Hai tháng giữa núi với rừng, thêm bị cảm cúm nằm liệt, anh mất sức là phải, em đừng lo.

Vĩnh Hoa linh cảm không ổn. Chị bồn chồn nói:

- Thái Bình! Một kiếm sĩ dù trong tình huống nào vẫn có nội lực duy trì. Anh hoàn toàn kiệt sức.

Thái Bình bác bỏ lời vợ:

- Chuyển công tác này quá khắc nghiệt, anh bỏ mất nhiều buổi luyện kiếm vì khối lượng công việc, em đừng lo, vài ba ngày anh sẽ khoẻ lại.

Vĩnh Hoa ngần ngừ trước lời giải thích quả quyết của chồng, hay chính ánh mắt khiến chị quên sạch nghi ngờ. Bao giờ cũng thế, anh nhìn chị đắm đắm, đầy tình yêu lẫn niềm khao khát...

- Anh muốn tắm nước nóng. Nó sẽ giúp anh khoẻ lại.

Dùng cả đôi bàn tay, anh đu mặt chị xuống thật gần đến trộn lẫn hơi thở vào nhau, anh thì thầm:

- Ba tháng không có em.

Anh hôn chị bằng nụ hôn thật mãnh liệt mà vẫn sâu thẳm dịu dàng.

Chị dịu dàng có chút bẽn lèn trách anh khi rời nhau:

- Mới sáng mà anh.

Anh hóm hỉnh:

- Tình yêu không có thời gian.

Chị nguyền anh quay đi:

- May mà Vĩnh Thủy học nội trú. Thôi nào, để em chuẩn bị nước cho anh tắm.

Tắm với anh. Anh mỉm cười, cơn mệt đuối vụt tan biến. Và rồi trong dòng nước ấm áp, họ quện vào nhau. Cả phòng tắm hơi nóng tỏa mờ khiến chị thật huyền ảo, khiến anh mờ hồ sợ rằng chị tan biến đi và 16 năm qua không hề có thực. Thái Bình ghì chặt Vĩnh Hoa. Nàng vẫn mảnh mai, rắn chắc, đầy quyến rũ. Anh hôn nàng dưới dòng nước tỏa hơi mờ.

- Thái Bình! Anh...

- Anh yêu em. Anh muốn yêu em...

Hôm sau, anh là người không còn gượng nổi. Bấy giờ anh thấu hiểu và chị thấu hiểu. Anh đau khổ phần nộ nói:

- Kẻ thù đã đến, chúng thật hèn hạ không dám đối mặt. Chúng bắt từng người một nhìn cái chết tới...

Lạ thay Vĩnh Hoa không sợ hãi, chị điềm tĩnh cúi nhìn anh.

- Em biết quá muộn nhưng cứ đến bệnh viện, có thể còn một tia hy vọng.

- Không còn Vĩnh Hoa, hãy để mặc anh ngay đêm nay đưa con đến sứ quán gặp đại sứ Trần.

- Không! Chị đáp cương quyết vẫn bằng giọng dịu êm - Em còn một giây cũng sẽ bên anh Thái Bình!

Chị nhắc điện thoại gọi liền ba cuộc xong, rút dây ném xuống sàn, trở lại bên anh, cầm tay xem mạch rồi điềm tĩnh lạnh lùng nói:

- Em có điều bí mật giấu anh .
- Nếu đã là bí mật thì đừng nói Vĩnh Hoa . Anh khép mắt xua tay .
- Em phải nói vì đây là thời điểm của điều ấy .
- Anh không hiểu.

Chị cười với anh :

- Chỉ có anh làm tròn lời thề thuở đầu tiên , còn em giữ bí mật cho riêng mình Thái Bình ạ ! Nhưng đó không phải vì em muốn lừa dối anh mà vì nó thuộc về lời hứa danh dự trong một môn phái...

Anh không còn sức lực nhưng trí tuệ chưa chìm vào mê trầm . Ý chí anh đang cos vùng lên vì nhiệm vụ và gánh nặng dòng họ . Anh nắm tay vợ , nhìn sâu vào mắt chị nói :

- Có liên quan đến di mệnh của cha ?

Chị gật đầu :

- Trong căn nhà này anh không thể bị đầu độc bởi em luôn bên anh . Em định Vĩnh Thủy vào đại học sẽ cùng anh đến Việt Nam hoàn thành di mệnh của cha , nhưng kẻ thù đã nhìn thấy anh sớm hơn em hy vọng . Chị run lên , đôi tay thon nhỏ cung chặt - Em quá chủ quan , hạnh phúc chúng ta khiến em mất cảnh giác và trời đang trừng phạt em là em phải mất anh . Thái Bình ! Em thật đáng nguyên rủa .

- Đừng tự trách mình Vĩnh Hoa . Hãy nói điều em muốn nói với anh .

- Ở Nhật Bản có một môn phái là Tenshin Sôden Katori...

Thái Bình giật nẩy người , nhìn trừng trừng Vĩnh hoa :

- Em là môn đồ của họ , là ninja ?

Đầu anh căng lên , miệng khô khốc .

Chị lắc đầu :

- Gần đúng thôi .Anh biết môn phái ấy có nguồn gốc từ đâu ?

- Anh biết .Thái Bình chợt thấu suốt , chính vợ và con gái anh sẽ hoàn thành di mệnh thiêng liêng dòng họ Tôkugaoa. Cái ngày tuyết giá năm xưa chính là sự bắt đầu cho nghiệp quả giữa anh và chị.

Vĩnh Hoa nhìn thẳng chồng nhẹ nhàng nói :

- Em thuộc về cái gốc , môn sinh ngoại môn và là người cuối cùng của môn phái . Lúc ấy em mới 16 tuổi , theo cha về Mãn Châu tế bái tổ tiên , trong một cuộc thi cưới ngựa trẻ nhỏ , con Hồng mã đưa em thẳng vào rừng sâu , dừng trước sư phụ em . Là em không hề sợ hãi trước quái nhân gầy như bộ xương ấy và thấu hiểu ngay những gì ông nói. Ông bảo em là đệ tử duy nhất và là cuối cùng vì một nghiệp duyên phải trả . Ông bảo em hiện diện trên cõi đời rồi tan biến đi vì chính nghiệp quả ấy ông phải dẫn dắt em . Em nói em phải theo cha về Trung Hoa , ông cười đặt em vào lưng Hồng Mã nói : " Mười năm sau khi con nhân tâm Châu về lại Trung Hoa bắt đầu cho nghiệp quả của mình "

- Em ở lại ?

- Cha em ở lại đúng mười năm về bắc Kinh.

Thái Bình nhắm mắt một thoáng :

- Còn Tâm Châu , nó liên quan gì ?

Chị như chiếc bóng lướt nhanh , biến mất khỏi tầm mắt anh trong chớp mắt , rồi lại hiện diện với chiếc hộp gỗ đen nhánh cũ kỹ . Chị ngồi xếp bằng trên sàn , trang trọng nâng chiếc hộp ngang ngực mở nắp. Thái Bình thấy một thanh đoản kiếm Long Châu cổ , ngọc tỏa sáng ngời. Ngực anh thất lại đến không thở nổi.

- Long kiếm của nội tạng em lúc chào đời. Tâm Châu chính là di mệnh bảo , sư phụ trao lúc em về Bắc Kinh . Người nói cứu tâm châu và long kiếm sẽ hủy diệt được chính bàn tay kẻ ác , kết thúc nghiệp quả...

- Chính bàn tay tội ác ? Anh không hiểu... Thái Bình cố nghĩ . Tiếng còi xe cấp cứu vọng xuyên cánh cửa , dường như làm rung lên những đóa hoa Anh Đào... Anh Đào bay tung như hoa tuyết bay dưới kiếm phong... Văng vào tai anh tiếng Vĩnh Thủy hét gọi - Cha ơi ! - Dzyunichi !

Bà trở về thực tại , gương mặt trắng xanh như men sứ vẫn điềm nhiên , bình thản . Bà đứng lên đi tới bức tường trước mặt , nhún mình vượt lên cao , nhân tay vào trần hầm , một lỗ hồng hiện ra... Buông mình xuống đất ,nhẹ như lá rơi , trên tay bà có thêm chiếc hộp gỗ đen bóng . Mở bật nắp , bà chạm tay lên thanh kiếm , những viên ngọc bích sáng ngời , lấp ló :

- Dzyunichi ! Chính bàn tay tội ác là Kugi -Kiri . Môn phái ninja hắc đạo Cửu thủ Cát Liệt . Kẻ thù

là truyền nhân của họ . Chúng ta sẽ chặt đứt chính bàn tay đẫm máu ấy tận diệt tội ác .

- Mẹ ! Vĩnh Thủy đi xuống - Mọi thứ đã chuẩn bị xong.

Đậy nắp hộp , bà Vĩnh Hoa thông thả nhìn con gái hỏi :

- Con còn buổi luyện kiếm cuối cùng chỗ sư phụ Lê .

- Vâng ! Con đi ngay . Cô vẫn đứng yên.

Bà Vĩnh Hoa quay lưng :

- Mẹ đến nhà tang lễ thay Diên đây.

- mẹ ! Vĩnh Thủy nhìn mẹ van lơn.

Bà Vĩnh Hoa vẫn lạnh lùng :

- Nếu quả thật nó mang dòng máu Tôkugaoa thì dòng máu ấy cũng khô cạn từ lâu rồi. Trong hân chỉ còn chất lỏng nuôi dưỡng dục vọng và tội ác .

- Con vẫn muốn biết thân thế hân . Mẹ ! Hân trạc năm mươi tuổi , qua các xét nghiệm đã chứng minh mang hai dòng máu Việt - Nhật. Ông nội có thể...

- Nếu đúng thì sao ? Người mẹ nhìn con gái bằng cái nhìn nghiệt ngã . Vĩnh Thủy run lên. Phải ! Làm sao ? Giọng người mẹ chợt dịu dàng rót vào tai cô đầy bí ẩn - Tất cả đều không qua định mệnh ,con hà tất cưỡng cầu ? Hãy để tự nhiên , việc gì đến phải đến .

Mẹ đi rất lâu rồi, cô vẫn còn đứng đó, trên tay là Cửu Châu Long Kiếm . Cô cúi nhìn mãi , nghĩ về những tháng năm của cuộc đời mình. về Diên , phúc duyên ngăn ngui cho cô thấy rõ hạnh phúc được làm người. Về Bình , nghiệp quả của cô , của cả một dòng họ . Cô chợt thấu hiểu vì sao được sinh ra đời .

- Dừng lại !

Kiếm cả sáu người đồng loạt bất động. Vĩnh Thủy ở giữa , hoành kiếm ngang ngực , chân hơi dạng ra , khụy xuống tẩn. Tóc cô hơi rối , không giọt mồ hôi nào thấm áo , hơi thở điều hòa .

- Đánh ! Tiếng đánh vang lên đột ngột. Diên bay người tới , xia mũi kiếm vào Vĩnh Thủy tốc độ chớp nhoáng đầy sát khí. Năm thanh kiếm vây quanh cô đồng loạt ra chiêu không kém phần quyết liệt , cùng với những tiếng thét dữ dội đầy tính uy hiếp...

Vĩnh Thủy xoay tròn , kiếm hoành ngang đỡ bật hai nhát kiếm đối thủ cùng bổ xuống , đầu hụp xuống thoát mũi kiếm Diên , chân trượt nhanh trên sàn , lướt lách qua hai lần kiếm , tả thủ xòe chém tạt vào cổ đối thủ cuối cùng . Tất cả đồng loạt liên nhau phát chiêu nhanh trong một cái chớp mắt , và cô thoát khỏi kiếm trận sau cái ngã người tránh đòn tay có thể làm gãy cổ mình của đối thủ khiến đường kiếm không còn tác dụng...

- Phản công ! Tay trái cô có thêm thanh kiếm được tách đôi từ kiếm đang sử dụng . Cô trôi mình mềm mại xia mũi kiếm vào hai đối thủ gần nhất , lia ngang , kiếm tay trái hoành một vòng rộng gạt đỡ những mũi kiếm lia tới... Đối thủ không kịp né thoát mũi kiếm cô nhanh như lặn chớp , cô xoay nhẹ cổ tay , đập lưỡi kiếm của anh ta ngang vai , anh ta lùi ra khỏi vòng đấu , cô chém tạt một chiêu hữu đi từ chiêu ở ngang thất lưng một đối thủ khác , thân xoay tròn theo chiêu tránh thoát những đường kiếm kia , rồi bổ một chiêu thượng thân tốc mạnh như núi đổ vào Diên , anh chập đôi kiếm lại một đỡ và dội lại hai bước . Cô dần tới , vào giữa đôi lần kiếm , đi một đòn cận chiến bằng đốc kiếm vào lồng ngực đối thủ gần nhất... Hự ! Thêm một đối thủ rời vòng vây . Hai đối thủ tấn công từ phía sau , cô quay người , quét mạnh chiêu tả , đánh bay kiếm đối thủ thứ ba ...

Cuộc chiến đấu chỉ trong vòng mười phút và sau năm phút chỉ còn Diên đôi mặt với cô. Họ quần nhau nhanh đến chóng mặt , hai chiếc bóng xoắn xít , kiếm bay xé gió , rít lên rợn người. họ lùi ra nhẹ như gió thoảng , đồng phát chiêu mới . Vĩnh Thủy chợt xuôi người theo kiếm , xoay tròn lơ lửng trên không , biến thành cơn gió xoáy cuốn thốc cả người và kiếm vào Diên , anh trườn dài ra chiêu đâm thẳng theo đúng đường đi của mũi kiếm cô , nhanh hơn một phần mười giây . Cả hai mũi kiếm đều chạm đúng tim đối thủ và dừng ngang .

- Hoàn thành !

Võ sư Lê kêu lên khe khẽ , nhắm nghiền mắt . Năm tay kiếm thấy lòng bàn tay mình ướt đẫm , họ vừa chứng kiến cuộc giao đấu có một không hai của những bậc tôn sư kiếm đạo .

Diên , Vĩnh Thủy tung mình đến quỳ trước võ sư Lê , đồng kêu lên - Sư phụ !

Võ sư Lê hé mắt mỉm cười :

- Tốt lắm , coi như ta đã hoàn thành tâm nguyện của bạn tri giao. Hãy dùng chính những đường

kiếm này cùng Long Kiếm Cửu Châu tiêu diệt chính bàn tay tội ác của kẻ thù.

- Vâng ! Sư phụ.

Mặt người võ sư thoảng nhẵn dù cổ ghìim cơn đau chột đến , thân hình ông liu xiu . Điền đỡ vội thầy , nói nhanh :

- Để con mời bác sĩ .

Ông gương thẳng dậy lắc đầu :

- Không cần , anh đưa ta về phòng .

Điền dìu thầy bước đi , ông ngoảnh nhìn Vĩnh Thủy :

- Ta đang chờ ngày gặp ông nội cô trong danh dự.

- Rõ ! Sư phụ lê ! Cô cúi chào đáp lời ông như lời thề , mắt loáng ướt .

Điền trở ra , đi thẳng qua phòng thay võ phục .Năm người kia vào thăm võ sư Lê ra nói với Điền :

- Không cách gì thuyết phục người vào viện.

Điền gật đầu :

- Đó không phải con đường người võ sĩ đi. Với thầy từng giờ vượt qua đau đớn và cái chết cũng là một cách sống .

Họ rời khỏi căn nhà nhỏ đi dọc khu vườn sáng đèn . Một người lên tiếng :

-Chúng tôi muốn tham gia trận chiến này . Những chiến sĩ an ninh không thể đối đầu với người thuộc môn phái Kugi- Kiri .

- Cần tránh hy sinh vô ích . Một người khác nổi lời :

Vĩnh Thủy dừng lại trước năm người họ đáp :

- Rất cảm tạ tấm chân tình các vị , nhưng chiến đấu với kẻ thù là trách nhiệm của tôi. Một trách nhiệm danh dự.

Điền thấy bạn muốn nói tiếp vội xua tay :

- Cô ấy nói đúng , các cậu không cần thuyết phục. Dù gì các cậu về đây là đã giúp bọn tớ nhiều . Vượt qua liên hoàn trận các cậu , cô ấy đủ sức hạ gục đối thủ.

- Nhưng...

Điện thoại cắt ngang cuộc nói chuyện reo vang từ túi Điền , anh đưa lên tai nghe , mặt hơi biến sắc , nói một câu " Tôi đến ngay " rồi cắt máy. Cả bọn đồng hồi :

- Chuyện gì vậy ?

- Bình trốn thoát rồi .Điền nhìn Vĩnh Thủy ra hiệu rồi nói với bạn :

- Các cậu trông chừng và chăm sóc thầy. Bọn tớ phải đi .

cả hai lên moto phóng thẳng về trung tâm , đồng hồ trên tay họ chỉ đúng một giờ sáng .

Tất cả đều đứng mặt trước phòng biệt giam Bình. Vừa giáp mặt Điền hỏi ngay người đầu bạc :

- Chú Thái , có ai chết không ?

Ông lắc đầu vẫn dăm chiêu nhìn vào phòng giam . Xumitomo và Dai_ichi đang hai cùng đồng sự lần dò quanh phòng tìm dấu vết . Vĩnh Thủy sờ vào cánh cửa sắt dày chưa chát nghĩ " Mọi cánh cửa đều ba lớp khóa , nhưng không có khóa nào là khó đối với một ninja ".

Cô nhìn Điền đang trao đổi gì với hai đồng nghiệp Nhật rồi nhìn ông Thái hỏi :

- Bác ạ ! Hắn có giết anh ta không ?

Ông Thái bộp trán :

- Bác không biết ,ta vẫn không có chút gì manh mối gì về lý lịch Bình . cái lý lịch hắn đang mang là giả , ta đã xác minh .

Mọi người đều về phòng họp . Dai_ichi tổng kết sự việc bằng giọng đều đều với gương mặt vô cảm .

- Khoảng từ 0 giờ 35 đến 0 giờ 40 , trước lúc Xumitomo đến, nhân viên canh giữ phạm nhân đi toilette. Vậy trong vòng năm phút , tên Bình được cứu thoát khỏi ba lần khóa cửa và hai còng chân tay . Căn cứ vào hiện trường ta không có dấu vết nào của tên phạm tội để lại , ngoài lớp bụi rất mỏng dưới nền đang đưa đi phân tích...

Dai_ichi dừng ngang khi người nhân viên phòng thí nghiệm bước vào đưa cho ông Thái tờ giấy nhỏ . Ông nhìn anh ta noi :

-Phân tích cho biết đó là tro một hợp chất có độ siêu bền .

- Rõ rồi ! Điền nói - Tên nọ dùng lửa đốt chiếc còng ở chân Bình , cứu hắn thoát đi , sau khi hạ gục nhân viên canh giữ trở vào bằng thuốc mê. Rất êm thấm đến độ anh ta không thể nhấn chuông báo

động .

Ông Thái tỏ vẻ không vui hỏi - Lửa gì đốt được còng ấy ?

- lửa từ chiếc mỏ hàn nhỏ , có thể cắt thép xe tăng . Vĩnh Thủy đáp , nhìn Dai_ichi - Một ninja , không địa hình và vật thể nào có thể gây trở ngại . Vấn đề chính là mục tiêu . Ông Dai_ichi ! Tôi lưu ý ông , hắn ở đẳng cấp tôn sư đấy.

Dai_ichi điềm nhiên :

- Tôi biết . Vấn đề trước mắt là ngoài tên Bình , hắn có ai trợ thủ ? Hắn có bao nhiêu hang ổ ngoài khách sạn Anh Đào? Ông Thái đứng lên , nhìn vào bản đồ chiến dịch :

- Đó là điều ta phải bàn . Nào ! Mời quý vị lại đây.

cách chỗ họ 3 km , dưới đường hầm , Bình nằm trước người mà gã gọi bằng cha. Gã chẳng buồn động đậy , chỉ gương cặp mắt nhìn lão ta qua ánh nền.

- Cha cứu con làm gì ? Con tiêu rồi .

Gã nói chán nản.

- Ta không hiểu. Giọng lão hoàn toàn vô cảm.

- Chúng bắt con ngay khi đã cởi hết áo quần , chúng cùm con bằng thứ gì cha thấy rồi đó . Chúng không cho con ăn uống.

- Con đói thuốc không phải đói cơm con trai ạ ! Lão chăm chăm cặp mắt cú vọ vào hắn - Là ai có thể bắt con ? Vĩnh Thủy ư ?

Gã trề môi :

- Bọn thuộc hạ cha đều là một lũ ăn hại , chúng chẳng biết gì về hai gã người Nhật Dai_ichi và Xumitomo. Cả hai sang hợp tác với tên Điền ấy. Nói cho cùng ra , nếu con đang hoang giao đầu , chẳng thắng cũng hòa. Giọng gã hậm hực... Chúng thật khốn nạn , chớp ngay thời cơ khi con đang...

- Còn Vĩnh Thủy ! lão chẳng buồn trách mắng.

Gã lim dim , mơ màng :

- Giá cha được xem đoạn phim ấy ! Con hy vọng nó còn nằm đâu đó trong văn phòng... Nó tưởng đã là với tên Điền ấy . hắn vụt cười lên hô hô , nhồm dầy hươ tay - Hoặc là cái đĩa chưa lọt vào tay chúng , hoặc chúng chưa xem tới tang vật... Ha ha ! Rồi con nhỏ sẽ sống không bằng chết , bởi dám từ chối Bình công tử.

- Ta vẫn không hiểu .

- Về điều gì nữa cha?

- Chúng biết được bao nhiêu về mối quan hệ chúng ta ?

Bình râu rĩ :

- Lúc đầu con tưởng dính vô có trong dịp truy quét bài trừ tệ nạn . Hạ đo ván hết ba tên , thì hai tên kia xuất hiện . Chúng vừa ra tay , con vụt hiểu mình bị lộ rồi , đến lúc vào tạm giam , thấy mấy tên các ké của cha , còn càn khắng định . Nhưng chúng không khai thác gì được ở con cả. Chúng đang dồn hết tâm sức cho buổi lễ hoàn kiếm.

Hắn ngáp dài :

- Ở đây thế là con tiêu rồi. Con sẽ sang bất cứ cơ sở nào ở nước ngoài của cha . Đức chẳng hạn , con nhớ như mới hôm qua , ngày Linh Một Thái Bình chết...

- Con sẽ được như ý sau khi hoàn thành nhiệm vụ của dòng họ Mixunari . Lão đứng lên đưa cho hắn lọ thuốc , nói - Con rất mệt rồi đúng không ? Uống đều đặn bốn giờ một viên , con sẽ thấy khoẻ lại , đầy sinh lực .

Lão bước đi :

- Hãy ở yên đây cho tới khi hồi phục. Ta đã chuẩn bị cho con mọi đồ dùng , thức ăn .

Ở cuối đường hầm lão chui qua lỗ hồng , qua ống thoát nước chính lên phía trên là văn phòng lão làm việc , từ trần nhà qua lối ống dẫn hệ thống điện , nước , lão tới hang ổ , chui ra bằng tue quần áo . Để nguyên y phục dạ hành , lão ngồi xếp bằng , nhắm mắt , sàng lọc mọi thông tin . vậy là an ninh Nhật Bản đã tìm thấy điều gì đó về lão và hai cảnh sát họ phái sang là để đối phó lão . Thật nực cười , chúng được bao nhiêu bản lĩnh so với bảy mươi năm Kôngfu của ta ? Tên Lê sắp chết rồi , hắn không nhắc nổi kiếm và cho dù bọn chúng có được toàn bộ sở học cả hai nhà Tôkugaoa và Mixunari thì cái chết ta ban cho chúng sẽ bằng Cửu Thủ Cát Liệt . Ha ha ! Yudizi Mixunari ta , đầu chỉ có mỗi đường kiếm dòng họ ?

Còn bọn cảnh sát nếu ngu dại đâm đầu , bốn tên đệ tử thừa sức rồi. Kết cuộc ta muốn , sau bốn mươi năm chờ đợi nhất định xảy ra chúng theo trình tự - Nay Yosidzo ! Nay Dzyunnichi ! Cha con mày ở nơi địa ngục nào đó , hãy mở to mắt nhìn kẻ cuối cùng của dòng Tokugaoa bị tận diệt trong ô nhục lớn nhất . Con trai ta ! Người khá lắm. Ha...ha...

Câu này lão đắc chí thốt ra tiếng , thứ tiếng của dân tộc lão và cũng là những tiếng duy nhất được ghi âm trong suốt quá trình đội chuyên án theo dõi bằng con rệp thu phát của Thiên . Câu nói với âm thanh thật ghê rợn , như tiếng rít của loài rắn độc , xói vào tai mọi người làm buốt buốt lạnh cả xương sống...

rất lâu , không còn nghe gì nữa . Nhìn sang Vĩnh Thủy , thấy cô như pho tượng bất động , trờ đôi mày châu lại , mắt nhắm nghiền , vội hỏi :

- Em nghĩ ra điều gì sao?

Dai_ichi nhếch môi :

- Thứ nhất , không có tên Bình ở đó , hắc dấu tên này ở đâu ?

Điền khoát tay :

- Dưới đường hầm . Điều lạ là tên Bình không nói thật với hắc tất cả . Tại sao ?

- Hắc gọi " con trai ta " đầy mỉa mai với âm sắc trào lộng . Xumitomo nói , về đêm chiều nghĩ ngợi .

Điền nhìn anh ta ngạc nhiên .

Ông Thái kiên quyết nói :

- Phải thấu hiểu tên này mới mong đối phó và bắt giữ hắc mà không tổn thất đến sinh mạng .

- Xumitomo ! Anh nghiên cứu âm ngữ à ? Điền hỏi .

Anh ta gật đầu đáp :

- Theo âm thanh này , cộng với hình xăm gia huy dòng họ Tokugaoa trên cổ tên Bình , tôi nghĩ đến...

- Bình có thể là người của họ Tokugaoa ! Vĩnh Thủy cắt lời viên cảnh sát Nhật Bản , gương mặt như phủ màn sương lạnh , tiếp lời với giọng đều đều nghe xa xăm kỳ lạ .

- Tôi có bốn điều để đi đến kết luận này. Thứ nhất , vết xăm ; thứ hai , cách nói của hắc ; Thứ 3 , cách hắc đối xử với người mà hắc gọi là con trai...

- Một ninja khi đào luyện một ninja kẻ tặc rất khắt khe với nhiều tiêu chuẩn cao về thể lực , ý chí và phẩm chất . Dai_ichi hé môi .

- Hắc không rèn luyện mà dùng Bình như một phương tiện thôi .

Vĩnh Thủy nói tiếp :

- Hắc hủy hoại Bình từ từ và dùng Bình chỉ với mục đích duy nhất là phải... chiếm đoạt được tôi .

Điền vỗ trán kêu lên :

- Bình dường như hiểu từ lúc ở nhà giam ,hắc không nói với tên nọ rõ rồi , và hắc dùng cuộn phim mình đóng chỉ để lừa y .

- Mong các suy luận các cậu chính xác - Ông Thái cao giọng - Tiếp tục cho người giám sát các ngõ ra của hắc trong 24 giờ tới , không được có hành động nào cho đến khi được lệnh .

- Rõ !

Quay sang Xumitomo , ông hỏi :

- Hình như anh còn giữ cho riêng mình điều gì đó ?

ANH ta nhìn Dai_ichi trả lời ông :

- Tôi nhận ra giọng nói này của tên Uchimora, qua một đoạn băng ghi âm như bây giờ . Hắc vào thời điểm năm 40 năm một vị trí quan trọng trong quân đội Nhật . Chính hắc điều Yosidzo sang Việt nam ,án tử hình ông ta do hắc ký . Chúng tôi còn đang điều tra xem hắc có phải là Yudizi Mixunari không ?hắc biến mất khỏi Nhật Bản sau khi Yosidzo tự sát , là tội phạm chiến tranh .

- Nếu đúng ? Vĩnh Thủy nhìn chằm chằm viên cảnh sát Nhật .

Xumitomo đáp không do dự :

Thì ông nội cô được phục hồi danh dự , được an táng theo lễ tiết dành cho sĩ quan cao cấp nhà nước .

Lễ bàn giao vũ khí tiền hành trang trọng , thuận lợi , ngay chính nơi quán hải cẩu của Yosidzo Tokugaoa. Đến dự còn có khá đông người , cả Thiên và năm tay kiếm thủ bạn Điền . Mẹ con Vĩnh Thủy mặc Kimono đại lễ đứng trước quan chức hai nước cúi chào . Sau phần nghi lễ , vũ đại trường

kiếm Katana được đặt lên khay phủ nhung đỏ do chính Điền bung ra - Anh mặc lễ phục quân đội hàm thiếu tá , bước những bước mạnh mẽ , dứt khoát đến trước đại diện hai nước . Đại sứ Trần Phương trang trọng nâng vỏ kiếm trao qua Vĩnh Thủy nói ngắn gọn :

- Thưa cô Machiko Tokugaoa , thay mặt nhà nước Việt Nam tôi xin hoàn trả vỏ đại trường kiếm Katana cho gia tộc Tôkugaoa .

- Gia tộc Tôkugaoa đời đời nhớ ơn nhà nước Việt Nam .

Nâng cao vỏ kiếm bằng hai tay , Vĩnh Thủy cúi đầu thật sát nói .

Họ đi lại giá gác kiếm , tra kiếm vào vỏ rồi trang trọng đặt đại trường kiếm Katana cạnh đoản kiếm Oakidasi trên nắp quan tài . Mọi người cúi đầu trước hương hồn Yosidzo , người sĩ quan chân chính mang trong mình dòng máu võ sĩ đạo cao thượng. Vĩnh Thủy và mẹ quỳ xuống .

- Ông nội , cha ! Machiko đã hoàn thành sứ mạng. Con hứa sẽ đưa nội và cha về nước trong danh dự .

Cô không ghì được nước mắt. Đại sứ Nhật nghiêm trang nói :

- Bà và cô yên tâm , trong thời gian gần nhất , cơ quan an ninh sẽ hoàn tất điều tra để hai người đưa ngài Yosidzo Tôkugaoa về Nhật .

- Cảm ơn đại sứ !

Buổi lễ kết thúc , trước khi ra về , một lần nữa ông đại sứ đề nghị hai mẹ con vào ngụ trọng sứ quán cùng đại trường kiếm cho an toàn. bà Vĩnh Hoa từ chối đáp :

- Chúng tôi phải luôn ở bên quan tài cho tới khi về nước.

Rồi chỉ còn họ lại với nhau , những con người gắn bó với người đã chết qua nhiều nguyên nhân , cả Thiên khiến bà Vĩnh Hoa lưu tâm .

Lần đầu tiên bà nhìn kỹ và nghĩ ngợi về Thiên " Có đơn thuần anh ta vì tình bạn với Điền? Anh ta luôn lẩn khuất nhưng luôn hiện diện ". Bà kín đáo quan sát anh , Thiên đang nói với năm người bạn Điền về bức bối .

- Cậu ấy chẳng hé một lời về chuyện mình là sĩ quan an ninh quốc phòng .

Một người rùn vai đáp :

- không chỉ chừng đó , còn khối để anh tha hồ ngạc nhiên .

- Xong lễ cậu ấy không ở lại mà đi tuốt . Thiên găm gù .

- Anh ấy về đưa su phụ Lê tới đây . Su phụ đang rất mệt , tôi hy vọng ông đến được .

Vĩnh Thủy lạnh lùng nhìn Thiên nói - Anh đừng đến đây nữa . Điền rất lo cho anh , vì có thể bọn chúng đã lưu tâm tới mọi quan hệ của chúng tôi .

Thiên thân nhiên rùn vai chẳng màng đáp cô , đi quanh quan tài , mắt lom lom nhìn đôi kiếm về tò mò thú vị . Anh ta khựng lại bởi bà Vĩnh Hoa đôi mắt , đôi mắt nhìn soi mói vào anh , chậm rãi hỏi :

- Nghe con tôi nói anh có khả năng ngoại cảm cao , giúp nó được nhiều việc .

Thiên so vai :

- Tôi chẳng giúp gì cho con bà ngoài nhiệm vụ trên giao , còn đối với Điền , tôi là bạn sinh tử .

Bà Vĩnh Hoa lại nói điều khác :

- anh hình như thích đôi kiếm này ?

- Tò mò thôi . Thiên cười - chuyện nhà bà như pho tiểu thuyết hoang tưởng vậy , đâu mỗi tôi tò mò.

Năm anh bạn kia cũng vì thế mà ở lại .

- Anh có thể sờ vào kiếm . Bà đột nhiên nói .

Thiên hơi khựng lại đưa tay rồi rút lại lắc đầu cười cợt :

- kẻ thù bà đang quanh quẩn đâu đây , giác quan trong tôi cho biết , nếu tôi sờ vào sẽ bị ghi vào sổ tử .Anh nhìn ra ngoài khẽ nghiêng tai và nói :

- Hẳn quay lại đây !

- Ai ?

- Chẳng bạn nỗi khổ của tôi . Thiên tắt nụ cười - Tôi tự hỏi là hẳn may mắn gặp được con bà hay chính con bà may mắn vớ được hẳn ?

Anh sải chân ra ngoài vừa lúc Điền cùng võ sư lê tiến vào . Ông khá gầy nhưng vẫn đỉnh đạc với đôi mắt sâu sắc bùng. Ông không qua nghi lễ nào , chỉ chào trả cái gật người cung kính của hai mẹ con rồi đứng sát quan tài , tay đặt lên nắp thoáng run , ông nhắm nghiền bất động .

bà Vĩnh Hoa nhiều lần xin đến thăm nhưng ông đều từ chối , nên tới hôm nay mới thấy mặt ông . Trong niềm kính trọng sâu sắc bà vẫn chỉ cúi đầu trước ông , tôn trọng giây phút thiêng liêng này .
Điền nói :

- Thầy có yêu cầu nhìn tận mặt bạn tri giao lần cuối .

Vĩnh Thủy nhìn mẹ , bà gật đầu , cung kính nói với võ sư Lê :

- Sư phụ Lê ! Tôi nghĩ cha tôi cũng chờ đợi giây phút này .

bà đích thân cùng Vĩnh Thủy mở nắp quan tài . Nhìn bạn xưa giờ chỉ còn tro bụi với mảnh xương cốt , võ sư Lê cảm hoài nói :

- Yosidzo ! Được tận mặt anh nói rằng đã hoàn thành ủy thác thuở xưa , tôi mãn nguyện rồi . Còn cuộc chiến cuối cùng , tôi tin bọn trẻ và dâu anh nhất định thắng. lúc ấy ta sẽ gặp nhau.

Nắp quan tài đóng lại , Điền đỡ thầy ngồi xuống , thấy ông quá xúc động ,anh nói :

- Con đưa thầy về nghỉ.

Ông lắc đầu :

- Thầy ở lại đây cho tới khi mọi việc kết thúc.

Điền sững sốt :

- Không được dâu thầy , rất nguy hiểm .

- với thầy cái chết đang là bạn đồng hành .

Võ sư Lê điềm nhiên đáp. Hồ định nói nữa nhưng bà Vĩnh Hoa lên tiếng :

- Sư phụ Lê muốn thế , cậu cứ thu xếp đi .

Cả khu nhà an táng giờ như pháo đài phòng ngự , tiện nghi khá đầy đủ , nên chỉ một loáng , võ sư lê đã có chỗ nghỉ ngơi . Bấy giờ bá , một trong năm người bạn Điền nói quả quyết :

- Thầy ở đây , chúng tôi phải ở đây .

Thấy cả năm đều tán đồng , Điền đành chào thua , lòng dấy lên nỗi lo lắng âm thầm. Vĩnh Thủy liếc nhìn mẹ thở ra , thấu hiểu. Trong cuộc chiến này , họ không muốn một ai ngoài họ phải đổ máu : Đó là sự hy sinh vô ích .

Vĩnh Thủy nhìn những người bạn Điền , nhìn Thiên đang ngắm nghía đôi kiếm vẻ thích thú , bắt giác lắc đầu đi về phòng riêng . Cô ngồi xếp bằng trên giường lồi thiền , nhắm mắt dưỡng thần . Lễ hoàn kiếm vừa qua khiến cô quá căng thẳng. Khi cô mở mắt , Điền đã ở bên cô , chăm chú cả tầm mắt vào cô , ngồi thương yêu. Anh hỏi :

- Sao em không giao động chút nào khi anh ở bên em nhỉ ?

Cô sờ vào mặt anh nói qua tiếng thở dài :

- Một ninja luôn biết được hiểm nguy sẽ đến từ xa .Anh rất nguy hiểm đối với tôi đấy .

Anh hiểu cô muốn nói gì và thích nghe lại lần nữa . Anh nheo mắt :

- Anh nguy hiểm ư ?

- Phải ! Trong ngực ngào trái tim - Cô thở dài ngả đầu vào vai anh tận hưởng khoảng thời gian bình yên cuối cùng .

Anh choàng tay ôm giữ chặt cô vào lòng , cúi xuống hôn cô dịu dàng , sâu thẳm. Qua từng nụ hôn , anh thì thầm rót vào tai cô những lời ru tình yêu :

- Anh yêu em , Machiko ! Không gì ở cuộc đời này sánh bằng tình yêu anh dành cho em , kể cả cái chết . Chúng ta nhất định sẽ thắng kẻ thù , thắng mọi tội ác để điều tốt đẹp nở hoa khắp đất trời, để anh và em mãi có nhau .

Tập 2- Chương 5

Hai mươi ba giờ mười lăm phút - Lão già ở trong đường hầm , Bình đứng cạnh lão , trừ mái tóc bạc trắng và nhiều nếp nhăn ở mặt ,hắn đã lấy lại phong độ khá rõ. Cả hai theo ánh sáng từ ngọn đèn pin nhìn hoàn chỉnh bản đồ vẽ sơ xài , nguệch ngoạc với nhiều dấu chéo đỏ. và các chữ cái A, B, C...Lão chỉ tay chỗ chữ B nói ,lúc này tay lần theo một lối đi ở bản đồ .

- Con vào đường này , gặp bất cứ ai giết ngay , sau đó tới thẳng nơi quan tài đợi cha.

- Còn cha?

- Cha viếng thăm Machiko, bắt nó quỳ dưới chân con . Lão cười ùng ục trong cổ họng đầy nham hiểm , chỉ tay vào một ngôi sao trong những ngôi sao trên bản đồ , lão tiếp - Tên Dai_ichi và Xumitomo chốt ở nóc nhà và cửa chính , mục Vĩnh Hoa ở đây hoặc vào phòng điểm C , tên Điền phòng A, còn Machiko phòng B , tên Bá công ngoài -Chốc nữa , chúng ta sẽ coi phiên này tên nào trực và cho hạ thủ bọn vòng ngoài .

- Ai sẽ hạ thủ chúng?

- Người của ta đã ở đó rồi , con không cần quan tâm . Và vì đây là chuyện riêng dòng họ , nên không cần phải giết chúng nếu chưa thật sự cần thiết .

- Nếu chúng ta bị chúng toàn lực tấn công ?

- Con đối phó với tên Điền và Xumitomo để Machiko và Dai_ichi lại cho ta .Yên tâm đi , thực lực chúng mỗi bên tên là đáng kể , còn tên Lê và tên Bá và bọn bị thịt kia , chỉ ngựa cỏ chờ chết thôi , cứ để mấy tên đệ tử của cha lo .

- Được rồi , nhưng cha đừng giết Machiko trước khi gặp con nhé ! Lão gật đầu - Con nhất định phải gặp được nó. Xếp lại tấm bản đồ , lão nhìn đồng hồ nhắc tên Bình - Con nhớ một lần uống thuốc lúc không giờ và lần lúc ba giờ , ta sẽ gặp Đại Trường kiếm và kẻ cuối cùng dòng Tokugaoa sau giờ đó...ha..ha...

Ở khu nhà an táng .Thiên đi rồi quay lại với chiếc Sansonic cầm tay . Ngang cây Bồ Đề trước cổng , anh bị nòng súng lạnh ngắt dí vào đầu , một bóng đen kề sát tai anh nói :

- Anh điên rồi , chúng có thể tấn công bất cứ lúc nào .

- Vớ vẩn , Thiên tỉnh bơ - Anh đánh hơi được nguy hiểm. Chú mày cứ nghe anh vào đánh một giấc. Còn kịp chán .

Qua bóng đêm , mắt Điền sáng như mắt mèo , nhìn Thiên nghi hoặc , đám nhân viên cũ của Thiên , cho đến giờ vẫn còn truyền nhau về giác quan thứ sáu của anh , bảo rằng chưa một lần nào anh đoán sai . Nhưng với chuyện này Điền không dám có một tí tẹo nào chủ quan . và anh có thể thức hàng tuần liền như thế .

- Vậy anh cứ vào trong , dựng giác quan thứ sáu của anh lên để bảo vệ mọi người đi .

Hai mươi bốn giờ.... không giờ mười lăm phút...một giờ... một giờ ba mươi lăm phút...một giờ năm mươi lăm phút... hai giờ bốn mươi lăm phút... không gián tĩnh mạch , êm ả lặng lẽ... Từ mái nhà , nép sau lườn giáp mái , Xumitomo liên lạc với trung tâm bằng mật ngữ.

- Hoàn toàn yên tĩnh. Đây là TT4.

Ở trung tâm chiến dịch , ông Thái nhìn bản đồ với các chất bọc kín tòa nhà an táng , nói với Viên sĩ quan liên lạc .

- Gọi các điểm báo cáo đi , cách năm phút một lần .

- Trung tâm gọi chim ưng , báo cáo năm phút một lần .

Đèn đỏ nháy liên tục , tín hiệu gọi về liên tục xoay vòng .

- TT1 báo cáo , hoàn toàn yên tĩnh. Rắn còn trong hang .

- TT2 báo cáo - Bá ngập dài , nói - chắc chúng hành động vào ngày mai. Chúng biết ta đề phòng .

- Không một giây lơ là ! Điền rắn giọng rót vào tai Bá qua bộ đàm ...

Thế nhưng đêm hôm ấy trôi qua hoàn toàn yên tĩnh. Thiên đánh một giấc sáng bạch mới dậy , hối hả chạy vào công ty , còn cả bọn ăn điểm tâm , uống cà phê ngay tại chỗ...

Trong con đường hầm , Bình gật gù mở mắt , ngơ ngác nhìn lão nói - chúng ta không hành động sao?

Lão dăm chiêu nói :

- Ta luôn luôn biết chờ đợi ...

Hai rồi đến ba ngày trôi qua , đến ngày thứ tư , hầu hết mọi người đều uể oải , mắt đỏ chạch vì thiếu ngủ , ngồi đầu ngáp đó... Buổi trưa , người ở xứ quán Nhật cùng đại diện Việt Nam tới , trao công văn chính thức của Chính phủ Nhật cho cô Machiko Tôkugaoa , được tuyên đọc ngay trước linh cữu ngài Yosidzo Tôkugaoa như sau :

" Cơ quan an ninh sau khi hoàn tất điều tra đã đệ trình Chính phủ duyệt xét phục hồi danh dự cho cố Đại úy Yosidzo Tôkugaoa. Bộ quốc phòng quyết định vinh thăng hai cấp cho cố Đại úy Yosidzo Tôkugaoa vì lòng phục vụ trung thành , tận tụy đối với tổ quốc và vì nền hòa bình , an ninh giữa hai nước Nhật - Việt .

Bộ quốc phòng quyết định đưa linh cữu cố trung tá Yosidzo Tôkugaoa về nước trong danh dự với lễ an táng tổ quốc ghi công , được phủ cờ tổ quốc , cử quốc thiều...

Lời tuyên đọc công văn ấy cũng lọt vào tai lão già không sót một chữ nào , cả câu trả lời của người Đại sứ quán Nhật với Machiko về một người có tên là Yudizi Mixunari .

- Hẳn cũng chính là Uchimora , một tên tội phạm chiến tranh đang bị truy nã toàn cầu...

Lão già bây giờ không còn bình tĩnh nữa , lão lồng lộn gầm gừ như dã thú dưới đường hầm - Lũ khốn kiếp ! Chúng mày phải chết , xương cốt Yosidzo rồi phải thành tro bụi , để xem chúng mày phủ quốc kỳ vào đầu . Lão nghiêng răng ken két - Còn con Machiko ấy , rồi mày phải sống không bằng chết... ha..ha...

Bình nằm dài ở phao ngủ , nhắm người mà hắn gọi bằng cha về nghĩ ngơi và giấu tịt cái nhìn khi lão quay lại nói :

- Đã tới lúc kết thúc rồi , con trai ta ! Vào lúc bình minh chưa kịp đến. Con sẵn sàng rồi chứ ?

- Đã ! Hắn vờ uể oải , mắt loé tia mừng khi lão ném cho hắn gói thuốc viên và nói trong tiếng rít :

- Hãy chiến đấu tốt nhất , cha hứa sẽ tặng con Machiko. Nó sẽ thành món chơi đặc biệt của con .

- Cha hứa rồi đấy nhé ! Bình hớn hờ. Bây giờ trừ mái tóc bạc hắn hoàn toàn phục hồi thể lực . Lão già khuất cuối con đường hầm , Bình sờ nhẹ vào gói thuốc , tay run lên , ánh mắt tối tăm đầm lẹ .

Không giờ... Những bóng đen vẫn di chuyển linh hoạt ở mọi góc tối. Không giờ ba mươi phút. Họ vẫn di chuyển linh hoạt , thỉnh thoảng nói vào bộ đàm lời báo yên tĩnh .

Một giờ ba mươi lăm phút. Những bóng đen ngồi vào xó tối. Vài cái ngáp ,vài cái vươn vai, vắn người .

Hai giờ ba mươi lăm phút... Hai bóng đen di chuyển từ hai hướng về nhà an táng , ần mình tinh vi đến không một ai phát hiện... Và bây giờ chúng bằng thuật xà hình , được bóng tối che chắn , đã bám vào bên trên cửa sổ ...

Thiên đang ngủ vụt ngồi lên nghe ngóng , mọi giác quan căng ra , anh nhẹ nhàng đứng dậy ,rời giường , hai tay cho vào túi quần rón rén bước chân về hướng Bá và đám bọn anh đang chia ra canh giữ. Họ vẫn đứng hai người một dựa tường , người kia quay lại nhìn anh hỏi giọng lạnh lẽo :

- Anh chưa ngủ à?

- Vừa thức giấc ! Thiên đáp chậm rãi , lơ đãng bước chân tới gần .

- Anh nên ngủ thêm đi... Tay người kia vùng lên , cùng lúc một tiếng bụp nhỏ nổ ra một vật nhỏ xuyên ngay cổ tay gã . Gã khựng lại đổ xuống , mũi phi đao nhỏ rơi cách Thiên chừng vài milimet , trên tay anh là mũi súng lộ ra.

Mũi súng biến mất vào túi quần , anh sờ tay lên mũi Bá thở phào , bẻ một ống thuốc đưa vào mũi anh ta , Bá hắt hơi choàng mở mắt , Thiên lao phào :

- Hắn gục rồi , anh hãy lấy còng Dai_ichi còng hắn lại , ném vào kho đã .

Trong chớp mắt sau đó , cả hai di chuyển về phía phòng võ sư Lê. Thiên nói vào máy mỗi hai tiếng " đến rồi " và đập tung cửa nhảy vào. Bá nhanh hơn cả anh , kiểm soát sáng đờ ngang mặt võ sư Lê , chặn hai lưỡi kiếm vừa xia tới nạt to :

- Đồ khốn ! Định giết cả thầy sao ?

Trong tích tắc cả hai khựng lại , thì tay võ sư Lê phát qua nhẹ nhàng , từ cườm tay hai tên bắn ra những tia máu , cả hai chụp lên giữ chặt , tung người...kiếm Bá quét theo chiều rộng từ tả sang hữu , cùng lúc hai tiếng bụp vang lên , hai tên đổ vật ra...

Võ sư Lê đứng lên , ném lưỡi dao nhỏ trên tay xuống đất , nhìn Thiên nói :

- Anh luôn là sự bất ngờ với tôi đấy. Nào , vào cuộc thôi .

Ông cởi chiếc áo choàng ngủ , để lộ bộ đồ võ màu trắng , chân xỏ vào đôi giày đế mòn. Bá nghiêm nghị trao cho ông đôi kiếm lấy từ vách tường xuống , ông đỡ lấy , nhẹ nhàng bước đi , dáng gầy rộc vắn đường bộ , thư thái...

Mặc Bá loay hoay bó chặt vết thương và còng hai tên nọ , Thiên lao theo võ sư lòng cộm lên nổi bất an , vì bốn tay kiếm kia , anh và Bá mới hạ được ba , còn người nữa biến đâu mất...

Từ nóc nhà trước , Bình bất ngờ tấn công Xumitomo , chui từ dưới mái ngói hiên lên , chiêu đầu tiên đã đánh anh lộn nhào , làm văng máy phôn đeo ở tai ra ngoài và phóng luôn viên đạn lửa theo , thiêu hủy luôn máy phôn . Cả hai đấu với nhau bằng quyền cước Xumitomo thua Bình khá xa , bị luôn mấy quyền vào ngực thêm cước bồi , bay tung vào tường bay xuống...

Bình cười nhếch mép khinh bạc , từ tay ló ra mũi kim đâm phập vào động mạch cổ Xumitomo , anh ta đẩy lên rồi bất động.

- Chào ngài Xumitomo ! Hẳn ngao mạn nói, vẫy tay rồi lẩn vào bóng đêm. Một bóng đen hiện ra nhìn theo hắn ,rồi nhìn xác Xumitomo , nhếch môi rít lên :

- Khá lắm , con trai ta . Hãy tiếp tục đi .

Ở cửa sổ gian thứ nhì khu an táng , Bình dùng lưỡi cửa từ đôi cổ tay cửa hai chân song , trong chớp mắt giờ ra chui tọt vào rồi lấp lại như cũ. Có tiếng bước chân tới gần , hắn ung dung nép vào sau cánh cửa chờ...

Một bóng người lách nhanh vào , Bình phóng cườm tay phải ra mũi tên móc thép xé gió . Ánh kiếm chớp loé , mũi tên rơi theo , người nọ thì thắm nhanh , tay đưa ngang kiếm che hậu tâm :

- Hoa Đào !

- Mưa máu ! Bình đáp. Người nọ thở hắt , hạ mũi kiếm cho vào vỏ đeo ngang hông , nói nhanh - Anh ta ở đầu phòng ,liền với nhà quảng quan tài. Anh nên hạ ngay tên Điền trước còn tôi vào không chế mộ Vĩnh Hoa đã .

Cả Bình và người nọ biến mất say cánh cửa , bóng đen hiện ra sau rèm khê gập đầu. Lão ta hoàn toàn yên tâm tiến đến mục đích của hơn bảy mươi năm trong đời lão . Hãy diệt kẻ thù , chôn vùi chúng vào tận cùng ô nhục ...

Ở phòng bà Vĩnh Hoa , bà đứng chết lặng chờ dần nhìn Bình lạnh lùng ấn mũi tên thép vào cổ họng mình , ra hiệu cho thuộc hạ rít bà đai áo ngủ . Bà ú ớ run rẩy nói :

- Mày nên nhớ , mày mang đầu ấn dòng họ ToKugaoa đấy !

Hắn cười khùng khục :

- Tao sẽ xăm đầu ấn đó trên mình một trăm con điểm đem bán khắp thế giới. Xoay cổ tay thu lại mũi tên lẩn vào đai thép ở tay , hắn ra hiệu ném bà Vĩnh Hoa vào găm giường , khi tên nọ dán kín băng keo vào miệng bà.

Cả hai tiến thẳng đến tiền sảnh.

Bảo vệ nơi ấy đang là Dai_ichi , Điền và Vĩnh Thủy. Cả ba quan sát ba hướng , biết địch thủ đã đột nhập qua liên lạc .

Thiên và Bá đâm bổ vào , nói nhanh :

- Hắn đến rồi !

Lời nói chưa dứt Bá đã gục xuống , từ vai anh ló ra đầu mũi tiêu cực nhỏ , đốm hoa máu lan đậm ra. Một giọng nói âm trầm cất lên.

- Lời chào của ta kèm theo lời khuyên , không nên để kẻ không liên quan phải chết vì họ Tokugaoa. Nợ máu này không còn dịp trả được .

Lão hiện ra trong trang phục đen tuyền , che kín mặt. Chằm mắt vào cổ quan tài và Vĩnh Thủy , cười âm u.

- Ta đã chờ đợi ngày này !

Lão dợm bước tới , Điền tung người tuốt kiếm chém xả. Vụt ! Lão biến mất trong làn khói đen kịt bất thần tỏa ra. Có tiếng võ sư Lê gọi to :

- Điền ! Coi chừng.

Nhưng lời ông nói chậm một khắc , tay Điền đau nhói cùng lúc ngực anh hứng trọn một cước bắn tung ra sau . Vĩnh Thủy bật lùi đón được anh , đặt xuống vội hỏi " uống thuốc chưa?"

Điền gập đầu , nhìn xuống tay , rợn người. May mà anh kịp thời lách người khi bàn tay đầy vuốt thép của lão chụp tới .

Màn khói tan nhanh , tầm mắt Điền thấy Vĩnh Thủy đang chuyển dịch người , mong lão lọt vào tầm ngắm của các xạ thủ ẩn nấp , nhưng lão dường như biết điều đó , khéo léo ẩn hiện sau các chướng ngại vật... Điền lao tới .

Ở ngay lối đi thông xuống dưới , Bình và đồng bọn tấn công ráo riết võ sư Lê bằng quyền cước. Ông bình tĩnh đối phó , mặt lạnh như tiền , thỉnh thoảng ra đòn cận chiến với tên phản thầy , phóng cho hắc tia nhìn khinh bỉ...

- Bụp ! Một tiếng nổ nhỏ vang lên , tên nọ thụp người , cùng lúc võ sư Lê bật cước tả bạt hàm , hắc rú lên ngã xuống. Tên Bình vung tay , ám khí bay véo , Thiên nổ liên mấy phát , nhưng anh bắn hụt , vội nép sau cột , trong khi võ sư Lê né thoát dễ dàng bằng chiêu tạt kiếm ám khí. Ông quát Thiên :

- Dừng ham đánh , đem Bá ra bên ngoài .

Gật đầu , Thiên lao đi , Bình đối diện võ sư Lê nhìn ông cười khả ố :

- Để coi ông còn bao nhiêu hơi .

Ông in lìm cho vào mồm hai viên thuốc xong tuốt kiếm , xuống tấn vững như núi. Dai_ichi lao tới tấn trước ông , lạnh nhạt nói :

- Sư phụ Lê , để hắc cho tôi .

Nhưng thật bất ngờ , ba tay kiếm bị Thiên trói gô lúc nảy từ ngách cửa nhảy Xô ra tấn công Dai_ichi . Vậy là một chọi ba , Dai_ichi im lìm thận trọng đón đánh...

Ba bên hình thành ba cụm thi đấu. Lão già ung dung ngồi giữa hai làn kiếm đầy sát khí của Điền và Vĩnh Thủy , thỉnh thoảng khinh bỉ thốt lên :

- Nào ! Hai đứa trẻ ranh , dùng hết các chiêu kiếm đi chứ , ta muốn nhìn xem...

Bình thấy võ sư Lê dùng thuốc , hắc quyết tốc chiến , người kiếm, lao tới , khí thế khốc liệt... Ở một chiêu thượng đã kiếm , hắc bất ngờ phóng ám khí xẹt vào mặt võ sư Lê , ông bật ngửa người né tránh , chiêu kiếm chậm lại , mũi kiếm Bình xẹt qua , cắt một nhát vào vai ông , nhưng ngay lúc đó , tay kiếm ông đi luôn chiêu hạ đâm thùng đùi hắc. Bình lùi lại , võ sư Lê phóng tiếp chiêu thượng...Ông vụt ngã xuống...

Bình rít vào vết thương thứ gì đó , máu lập tức ngưng chảy. Lão già ném cho hắc tia nhìn và khế hắt đầu. Điền thấy rõ cử chỉ đó .

Bình biến ngay , Điền lo lắng gọi vào bộ đàm :

- TT2 gọi trung tâm ! Phong tỏa vành đai xạ thủ.

Lão già cười khùng khục như tiếng khè của loài rắn :

- Muộn rồi thằng nhãi ranh !

Phải ! Không ai có thể di chuyển nhanh hơn một Ninja .Đội đặc nhiệm tràn lên điểm xạ kích , chỉ thấy xạ thủ nằm cứng đờ , súng mất sạch...

Ở nhà tang lễ , Dai_ichi lạnh lùng hạ gục ba tay kiếm bằng những nhát kiếm vào cườm tay cầm kiếm. Kiếm rơi xuống, ba tên đổ gục. dai_ichi khinh bỉ nói :

-Các người không còn là kiếm thủ. Vĩnh viễn . và chỉ còn năm người đấu với nhau dàn hàng ngang , Bình về , trên tay hắc bà Vĩnh Hoa bị trói gô , miệng bịt kín. Bình ném bà vào sát quan tài , chỉ cách giá đôi Đại Trường Kiếm một vói tay. Hắc ném thêm vào mồm hai viên thuốc , cười đắc chí khi nghe Điền gọi vào máy , yêu cầu các đơn vị tác chiến dừng lại ở vòng ngoài khu nhà tang lễ , lên tiếng khen Điền :

- Anh khá thông minh và thức thời đấy !

Điền chẳng buồn nhìn hắc , nói vào phone :

- Xumitomo ! Phong tỏa ngay. Xumitomo ! Anh ở đâu? Trả lời .

Bình cười hồ hồ :

- Hắc đi bầu bạn với thầy anh ở âm phủ rồi. Vừa mới đây thôi, cả tên kỹ sư dòi nghĩa địa , cả mấy tay xạ thủ , tất tần tật...

Điền không một chút để lộ xao động đôi mắt to thô lỗ và cái miệng cong cớn trẻ thơ giờ đầy sát khí. Anh mím môi hoành kiếm lao tới , Vĩnh Thủy lao tới...

Bình đón Dai_ichi , tấn công phủ đầu bằng chiêu trung , cả hai quần nhau khốc liệt , bên kia lão già không dùng kiếm , đôi bàn tay lão mang đầy vuốt thép dài , đen nhánh đầy độc , ung dung đỡ lấy những nhát kiếm như ánh chớp xả tới , giọng cười âm u , nói :

- Bọn bây không thể nhìn thấy bình minh lần nữa.

Bình nghe loáng thoáng , hần vội nói :

-Cha ! Nhớ lời hứa với con .

- Ta nhớ ! Lão đáp.

Đầy bật kiếm Điền và Vĩnh Thủy ra , thoát biến mất. Điền áp lưng vào Vĩnh Thủy , căng tai nghe ngóng , mắt đảo vòng.

Vĩnh Thủy vụt phóng mình lên cao , kiếm dựng thẳng , đâm thốc... Coong ! Kiếm cô bị nắm chặt... cắt ! Mũi kiếm gãy ngang , Vĩnh Thủy đẩy luôn thanh kiếm bay thẳng vào lão già , thân cô như cơn lốc xoáy tròn , tung hàng loạt âm khí , thoáng kinh ngạc và không né tránh , lão la :

- Khá lắm ! Lão gồng người , thân như to phình ra , hất văng thanh kiếm gãy , những mũi tiêu nhỏ là tả rơi xuống . Lão nhìn chằm Vĩnh Thủy nhếch môi - Ra mày có chút bản lĩnh.

Cô không hé môi , từ từ rút Cửu Châu Long kiếm bấm vào hạt châu ở chuôi thanh kiếm dài ra gấp ba. Lão già thoáng kinh ngạc tuốt kiếm , tay phải vung thành hình tròn hướng vào họ nhanh không tưởng .

Điền và Vĩnh Thủy nhảy dạt nép tường , những hạt nhỏ từ lão già phóng ra chạm nền nhà nổ tung , xé nát cả nền . Chân Điền và Vĩnh Thủy chạm đất đã bật lùi ra cửa , kéo lão già xa dần chỗ áo quan. Vĩnh Thủy phóng kiếm , lần này cẩn trọng hơn và nhanh hơn , cô biết địch thủ công phu cao thâm và vô cùng nham hiểm , điều may mắn là cô và Điền tâm ý tương thông nên dễ dàng bổ sung cho nhau. Nội lực Điền thuộc hạng phi thường , còn cô rất nhanh ở tốc độ ra chiêu...

Lão già đối chiêu , tay kiếm Vĩnh Thủy dội lại , cổ tay ê ẩm. Lão tiếp tục , tay phải chụp luôn vào Điền trước khi kiếm anh bay tới , Điền biến chiêu , tạt ngang tránh khỏi tầm vuốt thép , vẽ kiếm hình vòng cung chém ngang sườn lão già . Lão đối phó với cả hai kém linh hoạt hơn ban đầu , hàng chục ngọn néon rực sáng dội ánh sáng vào chín hạt châu trên kiếm Vĩnh Thủy , liên tục hất lên những tia lấp lánh làm chói mắt lão mỗi khi cô phát chiêu . Lão già vụt phóng lên cao , người xoay tròn , chiếc áo choàng lão xoè rộng , phát ra những tiếng động nhỏ . Những ngọn đèn néon vỡ tan , cả gian nhà chìm vào bóng tối , cùng lúc hai tiếng kêu bật ra rồi im bật... Vĩnh Thủy đưa cao thanh kiếm , từ chín hạt châu phát tia sáng yếu ớt , nhưng trong mắt cô đủ thấy Điền bị thêm vết thương ở vai bên và ở lồi đi cửa dưới , Bình đang lùi dần lên phía lão già , ở cườm tay trái hần máu tuôn thành dòng , còn Dai_ichi mặt lạnh như tiền , chia kiếm lừ lừ , tiến đến Bình...

Dai_ichi thét lên một tiếng bật cước sấm sét vào tay cầm kiếm của Bình , thanh kiếm tuột khỏi tay hần , Dai_ichi quét mạnh chiêu kiếm Bình ngược vào hần , hần tung người , lưng đã đầu sát tường , tay vẩy luôn một loạt đạn nổ , căn tâm truy sát của Dai_ichi , cho vào mồm thêm viên thuốc. Hần thở hắt hắt , nhìn xuyên màn tối , thấy Dai_ichi dễ dàng thoát khỏi đạn nổ sau cánh cửa rồi bật mở , tiếp tục lao ra...

lão già cười lạnh lẽo , chắn cả ba trong tầm kiếm , dùng phá kiếm thức phá thể liên hoàn , bảo Bình :

- Giết chết mọi ta đi .

bình chạy dọc tường nhưng dai_ichi đã lộn người chắn ngay hần , vỗ mạnh tả thủ vào mặt đối thủ . Đó là đòn cân chiến tay không và anh nhanh như chớp quay mình thúc khuỷu vào ngực Bình . gã học một tiếng , gập người và mũi kiếm Dai_ichi kề ngay cổ gã .

- Cha ! Gã buột miệng hét lên , Dai_ichi trở đốc kiếm điểm ngay xương sống gã . Bình ngã xuống bất động .

Lão già dường như không quan tâm đến số phận thằng con , lão ung dung đón đỡ và đánh trả bằng chính những đường kiếm nhà Mixunari. lão dội cả hai phát đủ năm chiêu , vụt cười âm u , rít :

- Còn đây là những đường kiếm cuối cùng .

Kiếm lão phát ra tiếng vi vu ở tốc độ nhanh kinh hồn , kiếm quang loé sáng bay thẳng vào Vĩnh Thủy , tất cả diễn biến trong một cái chớp mắt... Điền hai tay cầm chặt đốc kiếm , thân tròn dài như một dòng sông , mũi kiếm anh đi theo đúng đường kiếm đối thủ , dùng nội lực hùng hậu mình đón đường kiếm ấy và anh đã nhanh hơn một đường tơ. Đó là cách phản công bằng chính đòn của đối phương mà anh học được ở võ đường Khai Sơn , mũi kiếm anh chạm vào thân kiếm lão già , nội lực quá mạnh chấn gãy cả hai thanh kiếm , nhưng cùng lúc đó hữu thủ lão già vỗ bộp vào ngực anh , giật mạnh...

Vĩnh Thủy , Dai_ichi đồng thét to , phóng kiếm nhưng chậm trong tích tắc , vuốt thép lão già giật

tung cả lớp áo giáp Điền mặc , cào nát ngực anh , máu tuôn tràn , lão kịp xoay người , như chiếc bóng u linh tới ngay chỗ bà Vĩnh Hoa , kẻ kiếm vào cổ bà , quát :

- Dừng tay !

cả hai dừng lại , đồng quát :

- Bỉ ỏi !

lão cười khùng khục nhìn quanh , phẩy tay vào những ngọn nến trên bàn thờ. Ánh nến loé sáng , lão dùng đũa nói :

- Ta muốn kể cho các người nghe một câu chuyện .

Vĩnh Thủy đi giắt lùi đến đỡ Điền lên , nhét vào miệng anh viên thuốc , rồi lấy bình nhỏ ở đai lưng , rắc bột vào vết thương. Tay cô run lên , Điền nắm tay , cô trầm tĩnh nói :

- Anh không sao , lớp áo giáp cản trở nên chỉ bị vết thương nhẹ ngoài da thôi. Nào ! Đến lúc rồi , em hãy hoàn toàn sứ mạng đi .

Cô gật đầu tiến lên , lạnh lùng nhìn thẳng vào lão già , nói :

- Yudzizi ! Lão muốn kể chuyện gì , vậy kể đi .

Lão nhìn cô rồi nhìn Bình nằm bất động bằng vẻ khoái trá , độc ác , từ từ nói :

- Đó là một ngày mùa đông của bốn mươi năm trước , có viên sĩ quan Nhật cứu được một cô gái Việt sắp chết vì lạc đạn lẫn vì đói. Lúc ấy ta đã chuẩn bị xong cho hắc bản án tử hình và đến Việt Nam , còn hắc nghĩ chuyện lưu truyền dòng Tokugaoa như thế nào để ta không ngờ tới. Ha ha ! Thật là ngu xuẩn .

Lão nghiêng răng , rít lên :

- Ta không để hắc có cơ hội nhìn con trai hắc chào đời , nhưng ta đã an táng hắc khá đàng hoàng và chờ ngày báo thù. Ta đợi thằng con trai ấy tròn hai tuổi , đợi con ranh kia xăm hình gia huy tộc Tokugaoa vào ót hắc là ta giết mẹ hắc , bắt hắc đem đi , nuôi dạy thành tên bại hoại nhất thế gian , thành cây thịt sống đê thử nghiệm được chế của ta. Ha ha ! Kensi Tokugaoa .

Vĩnh Thủy ngắt lời lão :

- Là Bình , đúng không ?

Lão gật gù :

- Con ranh ! Mày khá lắm , thế nhưng dù thông minh đến bao nhiêu , mày không thể nào ngờ cha mày chết dưới bàn tay chú ruột mày đúng không ? Ha ha...

Lão cười khoái trá khi thấy Vĩnh Thủy run lên . Đúng là cô run lên , bà Vĩnh Hoa cũng run lên , nhưng bình thản ngay. Còn Bình , hắc đồ dẫn nhìn người hắc gọi bằng cha , mấp máy hỏi :

- Cha nói đùa gì vậy? Mau cứu con đi .

Cứu mi , thực nực cười , mi chỉ còn sống vài phút nữa thôi , rồi cùng theo bọn chúng đi hội ngộ với Yosidzo. Chúng bây xương cốt sẽ trộn lẫn cùng nhau , dù ở cõi nào vẫn không nhìn được nhau . Chúng bây sẽ nghìn đời ô nhục , vạn kiếp bất siêu sinh. Hắc... hắc ! Chúng bây bảo dòng họ Mixunari hoang dân tàn ác , còn chúng bây , chú cháu thông dân , phải gọi bằng gì ?

- Câm miệng? Lão già vô loại . Vĩnh Thủy nghiêng răng.

Lão già cười ừng ực :

- Ta chờ gần năm mươi năm để đến ngày này được nói , được nhìn thấy chúng mày đau đớn , ô nhục và chết gục dưới chân ta . Mi đang sợ hãi tự hỏi đúng không? Xem đêm nọ mi ngủ với ai. Ta cho mi biết , không phải gã vô dụng kia đâu mà là Bình , chú ruột mi đã ngủ với mi đấy. Mi trở mắt nhìn ta làm gì? Phải , là ta đạo diễn đấy , mi thấy mùi vị chú cháu thông dân như thế nào? Lão tưởng sẽ nhìn thấy sự hoang mang tui nhục ở đối phương , lão chuẩn bị đối phó một con điên cuồng , lão khoái trá nghĩ đến cảnh từng người gục xuống dưới kiếm lão và trước nhất là mẹ già đang bị trói gô. Ha ha ! Chúng từng đưa một đau khổ giã chết. Cõi dương gian không còn chỗ nào cho dòng Tokugaoa. linh hồn chúng mãi mãi chìm vào bóng tối địa ngục , lão nghĩ quyết ta sẽ hủy diệt luôn đôi kiếm chúng.

Nhưng chúng vẫn an nhiên lạnh lùng nhìn lão bằng vẻ ghê tởm , kiếm ngời ánh thép đưa lên , sóng bước tiến tới , và Bình... vụt đứng dậy , cùng lúc lão có phản ứng từ khả năng ngoại cảm của một ninja , lão bật lùi người , thoát khỏi tầm nguy hiểm , tầm mắt thấy ngay bà Vĩnh Hoa thoát khỏi dây trói , gỡ băng keo ở miệng , trên tay bà là đôi đại trường kiếm Katana dòng Tokugaoa.

Bà mỉm cười với lão , thong dong nhẹ nhàng lên tiếng :

- Yudzizi ! Đã đến lúc rồi. Cám ơn mi đã canh mộ cho cha chồng ta gần suốt mười năm .

Bà vẫn nhìn thẳng lão , nói với Bình :

- Chú nghe rõ rồi chứ ! Bây giờ mọi điều tùy ở chú. Nhưng chú phải nhớ để đừng dẫn vật lương tâm. Không phải chú giết anh Dizyunichi đâu , là hấn. Và người dòng Tokugaoa chúng ta phải lấy máu rửa thù .

Lão già thấy không ổn nhưng lão còn thừa tự tin. Với bản lĩnh lão , giết chúng và thoát đi là chuyện dễ dàng. Phải giết tên nào mang họ Tokugaoa trước. Mắt lão loé lên tia sáng xanh lè ma quái , lão gầm gừ.

- Mi được bao nhiêu bản lĩnh ?

Bà Vĩnh Hoa không đếm xỉa lão , hướng về Dai_ichi lễ độ nói :

- Ngài Dai_ichi ! Sau khi giải quyết xong chuyện riêng , chúng tôi sẽ giao ngài tên Yudizi Mixunari nguyên vẹn , để hấn đền tội trước công pháp. Đó là lời hứa danh dự của tôi.

Dai_ichi không nói lời nào , lẳng lặng bước lùi ra khỏi phòng . Bà Vĩnh Hoa nhìn Điền chờ đợi. Anh gật đầu nói :

- Đã vô hiệu hóa tất cả hệ thống nổ. Các tay súng sẵn sàng. Ba lớp vòng vây bên ngoài không để hấn thoát đâu.

Anh lùi lại theo Dai_ichi, lòng đầy lo lắng , nhưng anh biết những con người ấy có nguyên tắc sống dòng võ sĩ đạo. Dai_ichi mang nhiệm vụ bắt Yudizi vẫn phải nhường một bước thì anh cũng không ngoại lệ.

Lão già lúc đầu cười khinh thường , nghe Điền nói , cảm giác không ổn , lão thấy mình sai lầm , gầm gừ với Bình , nhe nanh như thú.

- Là mày ?

Ánh mắt Bình tối tăm , lời bình thản lạ kỳ.

- Phải ! Là tôi muốn biết mình mang họ gì. Tuy đã muộn nhưng còn hơn không và tôi... Hấn cười thê lương - Đôi khi một giây đủ làm tôi tỉnh lại .

Tay phải lão già nhích động. Bình phản ứng lập tức , nhảy tạt , vẩy luôn một mũi tiêu vào lão , lão dễ dàng né tránh nhưng không còn cơ hội bắt ngờ hạ thủ . Bà Vĩnh Hoa thân nhiên nhìn họ gườm nhau , đôi cho Vĩnh Thủy đôi trường kiếm Katana và nói độc hai chữ :

- Tận diệt !

Cả hai lao vào nhanh như ánh chớp , tốc độ giao đấu tới mức chỉ còn là những chiếc bóng xoắn vào nhau , tiếng vũ khí giao nhau nghe lạnh người... Keng! Keng !... Những chiếc bóng bất động , vai lão già thoáng run lên , những chiếc vuốt thép rơi là tả bởi Cửu Long Châu Kiếm từ tay bà Vĩnh Hoa. Bà như pho tượng đối mặt Yudizi , kiếm giữ kín hậu tâm , ung dung mà cẩn mật. Bà với mấy mươi năm công phu , với nhiệm vụ thiêng liêng phải hoàn thành , đã chờ đợi ngày này từ lâu lắm .

Lão già hoảng sợ. Ra chính mục ta mới là đối thủ thật sự . mục ta cũng là một ninja và là ninja bạch đạo. Không thể giết tất cả , một hay hai? Lão vụt tấn công Bình , kiếm phong tới , khói đen đã trùm kín lão , từ sau màn khói , lão vẩy tay phóng những viên đạn nổ vào Vĩnh Thủy , mong xé nát được cô ra.

Bằng cảm quan từ cơ thể phát sinh , Vĩnh Thủy hoa đôi kiếm đánh bật những hạt nổ , nhảy ra xa. Đạn nổ chạm nền , nổ xé tung , lão già lùi ra hướng cửa , nhưng bà Vĩnh Hoa đã xuyên làn khói với Cửu Chân Long Kiếm trên hai tay đi một thế tiến công thẳng vào tim lão già... Bình bằng một thế trung , xuyên hông cận tiến , tả thủ đánh luôn một đòn quyền mãnh liệt... Vĩnh Thủy chặn hậu , đôi kiếm chém xả vào Yudizi... Hai tiếng hôc đau đớn bật ra , màn khói tan , soi rõ Bình ôm ngực dựa tường , máu tràn qua kẽ tay , lão già chịu trúng một quyền để hạ Bình và thoát được hai đường kiếm lấy mạng lão ...

Lão có vẻ đau đớn , nếp áo đen bó sát đầm mồ hôi. Bình đã dùng hết thuốc kích thích , toàn bộ nội lực để cùng lão đối địch và hấn đã thành công trong ý quyết cùng chết .

Lão lại đi một kiếm mãnh liệt vào bà Vĩnh Hoa , tay phải nhích động. Bà Vĩnh Hoa cười nhạt phóng kiếm , nhảy vút lên không. Những viên đạn lão già ném ra bay thẳng vào hướng quan tài Yosidzo , Bình lao tới hoa kiếm đỡ dath , anh bốc cháy... khắp gian nhà bốc cháy.

Vĩnh Thủy nhào lại ôm Bình lăn tròn dập lửa... Từ sau cửa Bá, Dai_ichi ,Điền, Thiên , võ sư Lê xông vào chữa cháy , khiêng quan cốt Yosidzo ra ngoài. Vĩnh THỦY giao Bình cho Điền nói nhanh :

- Ráng cứu chú ấy !

Rồi cô nhảy vào vòng chiến. Lão già biết lão khó thoát thân nếu chần chừ , lão vừa đấu vừa lùi , ám khí ném liên tục , nhưng bên ngoài rực sáng cả trời , từ các nhà cao tầng , những tia súng bắn tủa lăm lăm mũi súng vào lão , tiếng loa vang dội :

-Yodizi ! Ông bị bao vây , đầu hàng ngay .

" Đầu hàng ư? Thật nực cười " , từ lão tuôn ra làn khói mù đặc , " Tạm thời ta phải đi thôi , nhưng kiếm dòng Mixunari phải tẩm máu nhà Tokugaoa đã ". Lão biến đi trong làn khói đen kịt, chợt tai nghe tiếng la :

- Vĩnh Thủy ! Lão ở sau lưng cô ! Là tiếng Thiên vang lên lồng lộng.

Lão già giật mình , cùng lúc tiếng kiếm xé gió tới thật gần , lão búng mình lên , chiêu kiếm tấn công Vĩnh Thủy biến thành chiêu kiếm thủ , thế nhưng đã muộn. Mũi kiếm lão gạt được đường kiếm của Vĩnh Thủy , đui bị kiếm bà Vĩnh Hoa xuyên thủng. Làn khói tan dần , cảm giác sợ lại một lần nữa đến trong tâm trí lão khi gặp tia mắt bình thản lạ lùng của bà Vĩnh Hoa nhìn. Giọng bà như rót vào tai lão.

- Ta sẽ chặt sạch chín bàn tay tội ác của lão .

Tập 2 - Chương Kết

Bà như ánh chớp lóe sáng ập vào lão, Vĩnh Thủy vung đại trường kiếm Katana đi một chiêu chéo mãnh liệt từ trái sang phải, vạch từ vai lão cắt xuống bụng. Lão có thể dễ dàng thoát ra, nhưng ngay lúc ấy mắt lão bị chóa lòa bởi một tia sáng bắn ra từ hạt châu ở mắt rồng, lão chớp mắt, và chỉ một cái chớp mắt, đã đủ kết thúc một đời tội ác của lão. Bụng lão mát lạnh, tay kiếm buông thông, lão khụy xuống, kiếm bà Vĩnh Hoa xuyên vai trái đánh gãy xương đòn. Kiếm Vĩnh Thủy cắt nát làn áo giáp lão mang, mở toang cả một phần khoan bụng lão...

Có hoa kiếm, có đèn ngàn ánh chớp như sao rơi, kiếm cô dừng lại, bộ đồ ningia đầy những vũ khí giết người lão mặc rơi lả tả theo chiếc mặt nạ. Lão hiện nguyên hình là lão già góm ghềnh.

- Đã kết thúc rồi Yudizi! Vĩnh Thủy lạnh lùng.

Xumitômô hiện ra, đèn pha quét sáng cả gian phòng. Đèn phóng mình vào, hớn hờ nhìn Vĩnh Thủy. Dai-ichi đích thân rịt chặt vết thương ở bụng lão già, lạnh lùng nói:

- Cái chết chưa đủ để đền trả tội ác. Mà phải sống.

Lão già nhắm mắt, mọi người đi lại gần. Bà Vĩnh Hoa nói với Dai-ichi:

- Chúng tôi sẽ cùng ông giải hẩn về Nhật.

- Rất hân hạnh thưa phu nhân. Dai-ichi nói, cúi đầu.

Người ta đưa hẩn vào xe cấp cứu hụ còi lao đi, Dai-ichi theo xe, Vĩnh Thủy và mẹ ngồi ở xe chờ Bình. Hẩn thổ huyết không ngớt trên suốt đoạn đường vào bệnh viện, mặt mày cháy phỏng.

Mọi cấp cứu đều vô hiệu, lời quỳên của Yudizi đánh nát phổi Bình. Hẩn tỉnh lại lúc bình minh lên.

Đó là giây phút hồi quang phản chiếu. Trước mặt hẩn đầy đủ mọi người, hẩn nhìn Điền hỏi:

- Bất gọn không để thoát chứ?

Điền gật đầu đáp - Tổng cộng ba mươi bốn tên, cảm ơn anh.

Hẩn cười kỳ lạ rồi nhìn Vĩnh Thủy nói:

- Chú giết ba cháu đấy!

Cô lắc đầu - Là Yudizi! Tay cô cung chặt, cô không để run lên.

Bà Vĩnh Hoa lập lại - Là Yudizi - Bà thốt trong tiếng thở dài.

Hẩn dề nước mắt rơi:

- Em tên là Kensi Tôkurgaoa. Em chỉ biết có thể... em chưa hề gặp cha và không nhớ nổi gương mặt mẹ mình... em.. không biết cả tuổi.. của mình là...

- Chú đừng nói nữa, hãy nghỉ ngơi đi.

- Em có biết bao điều muốn nói, nhưng... không còn kịp nữa, chỉ có một yêu cầu...

- Chú nói đi!

- Em quá nhiều tội lỗi, không thể gọi rửa. Hay hỏa thiêu em, đem tro cốt rải khắp nơi.

- Tôi sẽ đem chú về Nhật nhập tở qui tông.

- Không! Hẩn lại thổ huyết, không nói được, một lúc nói tiếp - Nếu chị và cháu có thể tha thứ, thì... hãy làm theo lời cầu xin của em, em muốn linh hồn tan mát, mãi mãi không qui.. em không muốn nhớ... đến... bàn tay mình nhuốm máu.. em... linh hồn nhơ nhuốc...

Vĩnh Thủy đau thắt lòng, chút căm thù cổ giầu tan biến, sự ghê tởm không còn, cô kêu lên:

- Chú đã tự mình rửa sạch mọi điều. Chú giờ là Kensi Tôkurgaoa.

- Phải đó Kensi, em không có lỗi gì. Bà Vĩnh Hoa nắm lấy tay Bình và chột kinh sợ nhìn hẩn nhăn nhoe, rúm ró dần. Người bác sĩ hốt hoảng, Điền đẩy anh ta ra ngoài, khép chặt cửa....

Ở phòng mổ, người bác sĩ giải phẫu khâu mũi cuối cùng ở khoan bụng Yudizi, cắt chỉ. Hoàn tất! Chị khoan khoái nghĩ bụng, bước ra ngoài, cởi đồ mổ, mở khẩu trang. Chị gặp Dai-ichi bên ngoài, nói ngay không đợi anh hỏi - Sức khỏe ông ta rất tốt, sẽ hồi phục nhanh. Anh đến trước phòng bó bột đi, chúng tôi cho bó bột xương vai luôn.

- Ông ta mê hay tỉnh?

Chị bác sĩ nhìn Dai-ichi hơi mỉm cười - Còn lâu lắm ông ta mới tỉnh lại.

Chị chẳng thể nào ngờ điều gì sau cánh cửa phòng mổ... Dai-ichi đi qua phòng băng bột, anh biết Yudizi sẽ được đưa đến đó bằng lỗ đi thông từ phòng mổ qua...

Ở phòng hồi sức cấp cứu, Bình không còn nói được, chỉ nhìn vào bà Vĩnh Hoa đau đáu khẩn cầu... cánh cửa phòng bó bột mở, cùng lúc cửa sổ ở hành lang ngoài vỡ tung, Yudizi hiện ra, thật ghê sợ

nhảy xổ vào Vĩnh Thủy vùng tay... nhiều tiếng thét dữ dội, tiếng súng nổ, ánh chớp và tiếng gió kiếm rít như xé lụa... và rồi không gian trở nên im lặng rợn người... Điền bưng tỉnh đầu tiên, lao tới xốc Vĩnh Thủy lên... Bình và Yudizi dính chặt nhau như cương thi bất động, máu từ họ rỏ xuống... Ở tránh Yudizi một viên đạn xuyên thủng, trên bà Vĩnh Hoa, Cừu châu long kiếm ngời sắc máu...

- Huych! Đầu Yudizi rơi lăn lóc khi bà Vĩnh Hoa gỡ Bình ra. Hắn vẫn còn sống, mười đầu ngón tay xuyên thủng lút vào cổ Yudizi. Hắn bằng lực hồi dương cuối cùng đã đẩy dạt Vĩnh Thủy quyết cùng chết với Yudizi và hứng trọng những mũi tiêu thay cô.

Thiên hạ súng, dờ dẩn rùng mình. Anh bằng cảm quan đã lao vào đúng lúc khi đạn kịp lên nòng, thế nhưng đường kiếm kia nhanh hơn đường bay viên đạn tầm gần.. Tất cả là sự thật...

- Kensi! Bà Vĩnh Hoa cúi thật gần hắn, nước mắt làm mờ cả tầm nhìn. Người họ Tôkurgaoa mãi mãi xứng đáng - Dizyunichi anh ấy đang đợi em. Hãy thanh thản.

Hắn mỉm cười khép mắt.

Vĩnh Thủy gục vào Điền, trên vai cô đầu mũi tiêu ló lên lấp lánh. Máu rỉ chảy: Kensi Bình đã không đỡ được tất cả.

Thiên nhìn Điền quay cuồng đến hoa cả mắt, bất giác quát lên:

- Cậu ngồi yên nào, có mẹ cô ấy và cả thầy Lê, cô ấy sẽ không sao đâu.

Điền gầm lên:

- Không sao thế nào được, anh thấy Bình không, xác đen thui, rã ra từng mảnh.

- Vớ vẩn. - Thiên nạt - Cô ấy chỉ hôn mê thôi, cậu chả nói trước đó đã uống thuốc phòng của mẹ cô ấy đưa còn gì.

- Có trăm ngàn thứ độc ở cái đất Tây Tạng, Mông cổ ấy.

- Mẹ cô ấy cũng từ đó để thành một ningia, cậu biết mà.

Điền ngó ngán nhìn bạn. Đúng thế - Nhưng sao lâu quá rồi. Đêm xuống từ lâu và tất cả mọi người đều không để anh vào với cô sau lệnh của bà Vĩnh Hoa khiến Điền lo âu đến đánh mất sự điềm tĩnh vốn có.

Cánh cửa bật mở, Điền lao tới đối diện võ sư Lê, ông thoáng cười trên gương mặt nhợt nhạt nói:

- Anh đừng lo, cô ấy sẽ vượt qua.

Điền hỏi liên liền:

- Vĩnh Thủy tỉnh chưa? Cô ấy có bị nguy hiểm gì không? Tại sao không cho con vào thăm?

Võ sư Lê hơi lão đảo, ông gượng đứng thẳng lại. Điền sức tỉnh đỡ ông ngồi vào ghế, hỏi hã nói:

- Thầy kiệt sức rồi, để con đưa thầy về dưỡng đường...

Ông khoát tay, cả quyết - Thầy phải đích thân cùng bà ấy cứu lại Vĩnh Thủy. Ông đau đớn nói - Thầy đã không cứu được Yôsidzô.. ngày ấy đã không cứu được....

Điền tái mặt, Thiên hỏi ngay điều cốt yếu - Cô ấy sẽ qua khỏi chứ?

- Sẽ qua... nhưng.. thời gian lâu lắm. Từng ngày châm huyết giải độc thoát qua da. Ông thoáng nhìn Điền - Giá cô ấy còn con gái, mọi việc dễ dàng hơn. Bà ấy cho rằng Vĩnh Thủy sẽ làm mẹ, nên từng bước giải độc rất thận trọng.

Điền chết lặng rồi đâm bổ vào trong. Trước mắt anh, cả người Vĩnh Thủy xạm đen rớm ra da chất nhờn nhợt, tanh tưởi. Anh nhào tới bên cô, bị bà Vĩnh Hoa gạt dội ra, kéo drap phủ kín người cô, quát nhỏ:

- Đừng đụng đến nó, rất độc đấy.

Điền nhìn bà, vụt ôm đầu la lớn:

- Lỗi tại con.

Bà khẽ lắc đầu, mệt mỏi nói:

- Phải cả tuần mới trục hết độc, lúc ấy nó tỉnh lại thôi. Giờ cậu đưa sư phụ Lê về, ông ấy cần được chăm sóc cẩn thận.

Điền rầu rĩ nói:

- Thầy nói sẽ cùng bác giả độc cho Vĩnh Thủy.

Bà Vĩnh Hoa thừ ra, thở dài - Phải, ông ấy rất giỏi về châm huyết, còn độc ở người Vĩnh Thủy, cần giải trong thời gian nhanh nhất. Mà tôi thì không dám tin cậy bất kỳ ai...

- Bác nghĩ rằng bọn chúng vẫn còn đâu đó?

- Chẳng dễ gì một dòng họ tuyệt diệt. Bà bình thản nói, ném cho Điền đôi găng cao su - Nếu cậu

muốn chăm sóc nó phải đeo găng vào. Và nhớ không để da chạm vào chất ấy. Hãy lau sạch nhiều lần.

Bà bước đi, anh ngập ngừng gọi:

- Có thật... cô ấy.. sắp... có con?
- Tại sao hỏi điều ấy?
- Vì.. thời gian.. mới đây.... thôi. Con xin lỗi.

Bà tiếp tục bước đi:

- Chúng tôi luôn biết được điều gì đến với mình. Đó cũng là bản năng của Ningia.

.....
Hai tuần sau....

Hai chiếc quan tài phủ quốc kỳ Nhật Bản được chính mẹ con Vĩnh Thủy, Dai-ichi và xumitômô đặt trên vai di chuyển vào khoang máy bay. Mọi thủ tục ngoại giao hoàn tất, tất cả rời đi, chỉ còn võ sư Lê, Điền và Thiên ở lại. Điền nhìn thấy giờ đã không thể không chế được cơn đau ở giai đoạn cuối, lòng đau thắt. Anh đỡ ông đến sát quan tài ông Yôsidzô giúp ông vĩnh biệt người bạn tri kỷ một đời...

Võ sư Lê sờ tay lên nắp quan tài, thì thầm lời cuối:

- Yôsidzô, tạm biệt bạn. Ta sẽ chóng gặp lại nhau thôi.

Ông run rẩy đến phải tựa vào Điền. Vĩnh Thủy kêu lên:

- Anh đưa thầy về đi. Hãy chăm sóc thầy và đợi em quay về.

Điền nhìn cô đầm đăm khẽ gật đầu. Họ không cần nói nhau nghe bằng lời. Giữa họ là sự thấu hiểu qua trường sông chết khóc liệt nhất.

Một tuần qua, anh không rời cô, cùng cô vượt qua ải tử thần bằng niềm tin mãnh liệt họ là của nhau mãi mãi, với sợi dây thiêng liêng kể tục, tiếp nối...

Tất cả vẫy chào nhau lần nữa, khoang máy bay đóng kín, ngăn tầm nhìn của nhau. Điền dìu thầy vào xe, chạy rời xa phi đạo, và qua gương chiếu hậu, anh thấy máy bay chạy dọc đường băng.... Anh đỡ thầy vào mình, nói Thiên.

- Anh lái về đường đường đi.

Đoạn đường đi khá dài, đôi bạn lại bắt đầu cuộc trò chuyện, cóc ra đầu ra đuôi.

- Đây, cảm ơn anh.
- Về cái gì?
- Về khả năng ngoại cảm của anh. Mẹ vợ em rất quan tâm đến anh.
- Vớ vẩn. Tớ nói về hai tiếng mẹ vợ cậu vừa thốt ra.
- Còn gì nữa, bà ấy sắp làm bà ngoại rồi.
- Đây, cậu còn phải cưới hỏi cho linh đình đấy.
- Anh có quan tâm đến học thuật kỳ bí phương Đông không?
- Cậu chứ sao là anh? Thiên cầu nhau - Hai mẹ con cô ấy cộng thêm cậu tròn khóp.
- Mẹ vợ em rất quan tâm đến anh. Bà bảo anh thích hợp vì khả năng ngoại cảm tuyệt cao. Cuộc chiến ấy, anh cứu mạng vợ em đến hai lần.

Thiên rùn vai, lắc đầu quây quây:

- Nhắc đến, anh còn khiếp, đường đạn anh ở tầm gần, vẫn chậm hơn đường kiếm bà ấy đi.
- Anh có thích mình cũng làm được điều đó không?
- Không! Thiên nói dứt khoát - Anh thích được sống bình thường. Giọng anh có chút gì là lạ, nhưng Điền không để ý bởi vai anh chột nặng. Điền nhìn xuống hốt hoảng la:
- Thầy ơi!

Thiên thắng gấp xe, nhào ra sau, cả hai cùng đặt tay vào người võ sư Lê. Thiên rùng rờ. Điền gào lên đau xót;

- Thầy ơi!

Trái tim võ sư Lê đã ngừng đập vĩnh viễn... Trên khoảng trời bao la, bóng chim sắt mất hút, chỉ còn làn khói trắng lan tỏa.

Mặt Thiên nhợt nhạt, nhìn Điền đau khổ gục ôm lấy thầy. Khá lâu anh mở miệng:

- Thầy đã vượt không gian bao la vô tận để hội ngộ bạn tri kỷ. Điền à! Em đừng quá đau lòng.

Anh nhìn lên bầu trời, thầm gọi "Bác Yôsidzô! Ông ấy tìm đến bác đây. Và một lần nữa Nêmuri xin lỗi bác vì đã chọn cuộc sống này. Cuộc sống người bảo vệ thầm lặng".

Đâu đó trên khắp cả trời những linh hồn cao thượng dòng Tòkurgaoa, những võ sĩ đạo chân chính nhất mỉm cười.